MIHAELA RĂDULESCU

Nişte răspunsuri

Pe coperta 1: ilustraţie de Horaţiu Mălăele Pe coperta 4: fotografie de Marius Bărăgan

© 2009 by Editura POLI ROM

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728,030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

RĂDULESCU, MIHAELA

Nişte răspunsuri /Mihaela Rădulescu. - Iaşi: Polirom, 2009

ISBN: 978-973-46-1474-5

I. Mălăele, Horaţiu (il.)

821.135.1-92

Printed in ROMÂNIA

Mikaela

MIHAELA RĂDULESCU

Nişte răspunsuri

Cu ilustrații de Horațiu Mălăele

POLIROM

2009

Notă asupra ediției: Majoritatea textelor incluse în acest volum au apărut în *Elle,* unde Mihaela semnează de cinci ani o pagină de opinie, şi au fost revizuite *(Luliberina, Vara femeilor deştepte, Cum iubesc bărbații, Tango,* Pitch-u/ *vieții mele, Despre alta, My fair [lady?!?]...).* In *Jurnalul Național,* la rubrica Mihaelei „De pus pe gând", au apărut *Drum înfundat, Mă revolt cu delicatețe, Grădina sexologică,* fragmente din *Amor de dor amar* - şi acestea au fost revizuite. Celelalte texte sunt publicate pentru prima oară în acest volum.

Mihaela Rădulescu este una dintre vedetele TV de primă mărime din România, care, în cei 14 ani de televiziune, a atins cote maxime de audiență, cucerind simpatia telespectatorilor. A fost premiată de cinci ori de APTR şi a devenit de patru ori „Femeia Anului". A făcut doi ani de radio (Radio Guerilla), a jucat în patru filme româneşti de lung metraj şi în unul american, într-o piesă de teatru, a regizat şase filme documentare (filmate în Irak, Afghanistan, Delta Dunării, Tanzania), a regizat trei videoclipuri şi două spectacole de scenă (Festivalul Internațional de pirotehnie şi spectacolul de la Operă al lui Răzvan Mazilu - 2008). A semnat regia artistică pentru programele de televiziune „Gala", „Punem pariu că-i vară", „Afiş" şi numeroase ediții speciale. Are o bogată activitate publicistică, dar şi o consecventă preocupare filantropică. De la

voluntariat pentru Crucea Roşie şi până la titlul de ambasador pentru România al organizațiilor United Way şi Special Olympics, Mihaela Rădulescu s-a implicat şi a oferit sprijin în numeroase acțiuni caritabile şi ecologice, fiind inițiatoarea sau susținătoarea unor campanii umanitare fără precedent („Vedete pentru sinistrați", copii bolnavi de cancer, dotarea spitalului de copii „Mărie Curie", campania împotriva fumatului, împotriva cancerului de col uterin, „Umbrela Verde", „Tăşuleasa Social", „Mai mult verde" etc). Este vicepreşedinte al fundației „Teodora Georgescu", care sprijină copiii bolnavi de cancer, membru de onoare al Forumului Donatorilor din România, membru în juriu, trei ediții consecutive, la Gala Societății Civile, membru al Fundației SMURD, membru al echipei de organizare a Festivalului Brazilor, în beneficiul asociației „Salvați Copiii". De numele ei se leagă programe TV de succes, toate în direct, pentru care a fost moderator sau realizator („Steaua ta norocoasă" - ProTV, Gala" - Bl, „Duminica în familie" - Antena 1 etc), premiere în materie de televiziune, numeroase premii şi distincții (Premiul pentru Frumusețea Spiritului, Premiul pentru Implicare Socială etc), interviuri în exclusivitate cu mai toate personalitățile din România, dar şi cu celebrități internaționale (trei laureați ai Premiului Nobel, Benjamin Netanyahu, Phil Collins, Quentin Tarantino, Steven Seagal, Jose Carreras, Emir Kusturica, Marie-France Ionesco, Robert de Niro, Julio Iglesias, Catherine Deneuve etc). Trei ani consecutiv, revista *Capital* a desemnat-o „cea mai de succes vedetă de televiziune din România". A fost primul jurnalist român care a transmis în direct, pentru televiziune, gala decernării premiilor Oscar, a filmat în zone de risc (Irak şi Afghanistan), a reuşit să rămână în toate topurile de performanță profesională timp de peste 13 ani şi conduce o companie de producție de televiziune. Este cetățean de onoare al municipiului Piatra-Neamt, oraşul ei natal, şi principalul susținător al centrului Hospice, Casa Speranței din Braşov, care găzduieşte copii cu boli incurabile, în faze terminale. Este singura vedetă de televiziune din România care a făcut constant donații personale ce au depăşit 100.000 de euro, fiind singura româncă primită în selecta grupare internațională „Tocqueville Society", ce reuneşte donatori privați pentru cauzele organizației umanitare United Way. Din 2004 scrie o pagină de opinie în revista *Elle,* iar din 2008, rubrica „De pus pe gând" în *Jurnalul Național.* La Editura Polirom a mai publicat *Despre lucrurile simple* (2007), un volum foarte bine primit de public, care a devenit un bestseller încă de la apariție şi se menține în continuare în topurile de vânzări. De succesul primei sale cărți s-au bucurat mai ales copiii foarte săraci şi bolnavi din România, deoarece Mihaela a donat integral onorariul ei pentru cinci proiecte umanitare United Way, devenind prima vedetă TV din România care a donat peste 10.000 de euro din vânzarea unei cărți personale, în 2009 s-a retras din televiziune şi s-a mutat în Franța, împreună cu

fiul ei, Ayan. Continuă să scrie, să susțină şi să se implice în cauze umanitare pentru România şi în producții independente de film şi televiziune.

Avocatului iancu Toader, cu nesfârşită recunoştință şi prietenie

Stau şi mă întreb, Cine sunt, cine eşti? Un cuvânt în vânt către o carte... Sau o carte în vânt spre un cuvânt? pinde doar cum mă priveşti când te citesc...

Scriu pentru cei pe care i-am făcut curioşi.

Scriu pentru femei pe care nu am ce să le învăț -poate doar le ajut să găsească mai uşor drumul spre răspunsurile din ele.

Scriu pentru bărbați care ştiu să plângă, nu pentru cei care-şi fac femeile să plângă...

Scriu despre ce văd, ce aud, ce simt şi despre ce pot schimba, măcar în lumea pe care o povestesc.

Scriu din naivitate, am senzația că pot muta într-un om cuvintele pe care le scriu, astfel încât să-l obsedeze.

în poveştile mele, poți fi ce personaj doreşti. Sau poți doar veni în vizită. în ambele variante, câştigi o experiență în plus. Nu-ți garantez că vei afla răspunsurile pe care le aştepți, dar nu e oare mai incitant să te trezeşti cu răspunsuri pentru care n-aveai încă întrebări?...

Mi-am ales rolul scriitorului, pentru că mă pot juca cu mințile oamenilor despre care scriu. Pentru că scriitorul nu e niciodată condamnat pentru faptele personajelor sale. Pentru că scriitorul inventează lumea în care trăiesc personajele lui şi îți lasă oricând ușa deschisă şi ție...

3

Mihaela Rădulescu

Scriu pentru că e una dintre puținele deprinderi omeneşti ce nu s-a tehnologizat. Roboții exploreaz universul, freacă maioneza, fabrică maşini, teleghidează avioane, operează pacienți... dar nu pot scrii cărți despre oameni. Deocamdată, roboții nu simi nu plâng, nu se îndrăgostesc, nu urlă de dure: când le mor părinții, nu se plâng de singurătate, n se chircesc de dor, nu fac copii, nu au emoții, n râd în hohote şi nici nu lăcrimează de dragul un copil care descoperă lumea în felul lui.

Nu scriu pentru cei care trăiesc doar după schema : carieră, familie, casă, maşină, concediu, musafiri, pensie şi rate. Scriu pentru cei care, măcar din când în când, le mai dau naibii de reguli şi-şi trăiesc poveştile interzise.

Scriu în locul celor care au trăit mai intens şi mai colorat ca mine, în speranța că se vor regăsi, mulțumiți, printre personajele cu care abia aştept să le fac cunoştință.

Scriu pentru că-mi plac la nebunie întrebările şi urăsc răspunsurile, chiar dacă uneori avem atâta nevoie de ele...

Scriu din iubire, din credință, din suflet şi dintr-o memorie pe care trebuie, din când în când, s-o resetez, ca să-mi încapă în ea tot ce mai vreau să trăiesc...

Scriu pentru că nu mi-e frică să smulg din mine, căci am învățat să pun mereu în loc altceva...

De când mă ştiu caut răspunsuri. Şi, când cred că le-am aflat, se mai naşte o întrebare, mai apare o nedumerire, se mai încinge o îndoială... Continuu să le caut cu încăpățânare, nu din inerție, convinsă că asta e structura mea, că nu mă pot clădi decât pe răspunsuri, chiar dacă trebuie, pentru unele, să mă arunc în gol... N-am ales mereu metoda cea mai înțeleaptă şi nici n-am găsit mereu răspunsul pe care-l căutam. Mi se întâmplă uneori să-mi placă muuult mai tare drumul până la un răspuns decât consistența lui. Iar alteori, ca voi toți, am revelații -mă trezesc cu răspunsul plesnindu-mă peste față, exact când mă aştept cel mai puțin...

Am spus odată că-mi plac bărbații care par a avea nişte răspunsuri. Sigur, ei reprezintă o minoritate, ca şi noi, femeile care AVEM deja nişte răspunsuri. Oricât de arogant ar suna, le avem, puține câte sunt, pentru că ne-am chinuit să le obținem, pentru că am scrâşnit din dinți de dragul de a le căpăta, pentru că le-am aşteptat chiar şi când nu mai aveam nici măcar speranța că vor veni. A obține nişte răspunsuri la întrebări care te frământă înseamnă a afla încă ceva despre tine. Atât. Şi asta contează cel mai mult, după mintea mea.

De câte ori scriu ceva ce ştiu că va ajunge la oameni necunoscuți, mă străduiesc să fiu limpede, să gândesc simplu şi răspicat, să nu dau verdicte, să nu trag concluzii şi să nu o fac pe deşteaptă.

Sfârşesc prin a mă lămuri că ştiu din ce în ce m puțin despre viață, pe măsură ce scriu despre ea o dau personajelor mele la trăit. îmi reduc la ce mai mică scară preocupările care nu mă acapareaz şi rețin din oameni doar ce mă completează, m face să zâmbesc şi mă inspiră să scriu.

Desigur, cele mai mai multe răspunsuri le aştept de la mine - de aceea poate le obțin atât de greu şi de aceea rămân mereu cu nişte întrebări la care nimeni, dar absolut nimeni, nu cunoaşte răspunsul corect, de vreme ce apare mereu altul, la aceeaşi întrebare.

Mă gândesc mereu câte întrebări zac în noi pentru că ne lipseşte curajul de a le rosti. Mă antrenez mereu să-mi formulez măcar mie întrebările esențiale şi să-mi răspund cu sinceritatea pe care n-aş livra-o nimănui, sub niciun pretext. Sunt o ființă foarte întrebată - gândiți-vă numai la sutele de interviuri care mi s-au luat în ultimii 14 ani - şi sunt şi foarte întrebătoare - cred că am formulat mii de întrebări jurnalistice pentru invitații mei, întotdeauna am venerat răspunsul, l-am aşteptat şi adulmecat ca pe o ființă, speram că există în el ceva mic, expresiv, valoros şi pentru mine. Am aflat răspunsuri care m-au gâtuit de emoție, dar am ascultat şi cascade de tâmpenii, minciuni, platitudini, citate şi minciuni.

Am înțeles că răspunsul interesant nu vine niciodată fără o întrebare asemenea, dar şi că poți risipi întrebări magnifice pe nişte răspunsuri jenante. Am învățat

Nişte răspunsuri

sa pUn întrebări, să construiesc schema dificultății lor, să le aleg pentru încălzire pe cele calde şi să le revărs dintr-odată pe cele abrupte. Am învățat să tac ca să ascult răspunsuri. M-am antrenat să evit răspunsuri, pentru că se întâmplă, în viața de om prea cunoscut, să fii mult prea întrebat...

Când m-am îndoit cel mai tare de mine şi când n-am mai ştiut cum să-mi răspund la întrebări (alea pe care le avem cu toții...), am căutat nişte răspunsuri în privirea unor ființe foarte dragi - şi am găsit acolo, fără vorbe şi paranteze, răspunsuri seducătoare. Se făcea că-n privirea care mă iubea cel mai mult trăia unul dintre cele mai rare şi mai prețioase răspunsuri pe care le obții într-o viață de femeie...

L-am găsit în privirea copilului meu.

Plăcerea mea cea mai mare când călătoream cu trenul - şi am făcut naveta nişte ani pe ruta Piatra Neamț-Bucureşti - era să suflu pe geam până se abureşte şi să-mi desenez bărbatul pe care-l voi iubi, casa în care vom locui, aripile cu care voi zbura... Emoția mea cea mai profundă azi e să simt că trăiesc secvențe din geamul aburit pe care degetul desena dorințe, neştiind că pune întrebări...

Am vrut ca această carte să vină la voi odată cu prima ninsoare - întotdeauna am sentimentul că Primii fulgi apar dintr-o magie, că prima ninsoare din an e zâmbetul copilului din fiecare, că atunci când ninge prima dată se aşază în noi un strat subțire de linişte albă şi unul strălucitor de dorințe... Că prima ninsoare trebuie trăită în bucurie. Cu mere coapte, puțin vin fiert şi un om drag prin preajmă.

Când vine prima ninsoare?... Ştiți doar ce greu să răspunzi cu precizie la cele mai banale întrebări...

Mihaela Schwartzenber

Cui

A fost de față când ne-am iubit. N-a închis ochii şi nici nu m-a certat când am plecat fără el. M-am întors totuşi din drum şi l-am luat cu mine. A călătorit la cală, numai aşa putea ajunge nevătămat. S-a lipit de primul perete alb, exact acela de unde putea privi marea de la răsărit, pâââână... la capăt. De când locuim împreună, ştie tot despre mine - pe ce parte dorm, cum mă trezesc, ce citesc, câți paşi fac până la geam, câți paşi fac înapoi... Nu-l interesează ce fac în restul timpului şi al casei. El stă doar lipit de un perete alb şi ştie tot despre mine. Când se face noapte în dormitor, mă bântuie cu apucăturile lui îndrăznețe, deşi nu s-a arătat niciodată dornic să coboare până la mine, chiar dacă aveam o pernă în plus şi chef de vorbă.

E desenul de care m-am îndrăgostit, făcut de Horaţiu Mălăele. Mi l-a dăruit, deci pot face ce vreau cu el. Pot chiar să mă dezbrac în faţa lui, pot chiar să-i spun grozăvii şi să mă prostesc.

E un desen făcut de un bărbat... care a desenat o femeie. Nu ştiu nimic despre ea şi nici despre împrejurarea în care artistul a dezbrăcat-o (sau poate gândul...?). Dar îmi place să-i dau zilnic un alt nume, o altă vârstă şi o haină. într-o zi am făcut-o mamă şi-am acoperit-o cu gânduri. în alta am făcut-o actriţă şi m-a făcut să plâng. Când e mai frumoasă ca mine, îi sting lumina. Am râs de ea într-o zi şi am făcut-o să iubească un bărbat care o înşela mereu. Ce-am mai râs... da... ce-am mai plâns... Când mi s-a părut că se uita la bărbatul meu, i-am pus alături încă un desen, cu o altă femeie. Ca să-i fie greu, ca să se străduiască mai mult sau ca să-şi vadă de emoţia ei. Au devenit zgomotoase, se certau între ele, îmi dădeau idei şi nu-mi dădeau pace. Le-am ameninţat că le voi face de râs şi le voi pune, aşa goale şi neruşinate, pe pereţii cărţii mele. Să le vadă lumea. Să ştie cine sunt, să ştie cum arată nişte femei povestite fără cuvinte, unele chiar fără culori...

Horaţiu n-a avut nimic împotrivă. Ba chiar mi-a prezentat şi alte femei desenate. Şi uite cum fiecare femeie desenată a fost nevoită să-şi spună povestea. Le-am lăsat pe masă nişte cuvinte, o cutie cu creioane colorate şi foi albe cât să acopere peretele...

Linişte...! Desenul spune o poveste... Din poveste curg nişte umbre... Umbrele se aşază pe ochi... Ochii caută lumina... Lumina cheamă culorile, Culorile se duc în mijloc,

Nişte răspunsuri

Pe margine rămâne viaţa, Să se uite cum se duc... Viaţa caută o viaţă Şi o găseşte în... cui?

Cui?!... Lui **HORAŢIU MĂLĂELE,** cu aceeaşi dorinţă publică şi ne-ruşinată de a-l „agăţa" mereu (am încă o ladă de cuie cu floarea de nu-mă-uita şi pereţi de jur-împrejur).

Răspunsul desenului din cui:

Mi-aş bate-un cui în talpă
De să nu mai fug la alta
şi unul în frunte,
De să nu mă uite...
M-aş face cuuuuie,
De-ai veni să mi te-agăţi, duduie!

Dragă Mihaela

Când am început acest material, visam un text despre Mihaela Rădulescu, femeia-uragan, din nou singură în prag de 40 de ani. Pe

parcurs, am devenit tot mai nesigur. Această scrisoare e recunoaşterea unei înfrângeri.

de Cristian Lupşa

„Deja mi-eşti antipatic", mi-ai scris în primul SMS. Era aproape 11, într-o miercuri seară, la sfârşit de octombrie. „Că pleci la Londra. Nu-i suport pe cei care fac exact ce-aş face şi eu dacă nu mi-aş pierde vremea cu tâmpenii. Asaltul tabloid va reîncepe de îndată ce mă voi întâlni cu tine pentru a face o strategie de interviu - vei fi un nou bărbat misterios pe lista mea. Aşa că să nu ne blocăm în detalii. Te aştept, deşi sună straniu, neştiind cu cât zahăr bei cafeaua :)"

N-o beau cu zahăr; o beau cu miere. Dar nu ți-am răspuns, iar a doua zi nu m-ai iertat: „Să refac Mesajul de ieri? Că pot şi mai sec - domnule Lupşa, când aveți nevoie de mine, ştiți unde sunt. Mihaela Rădulescu. (Aşa am şanse la un răspuns sau să m încerc şi alte formule?)".

N-am vrut să te supăr. Ba chiar am încercat să t îmbunez. Te-am întrebat dacă vrei ceva de la Londr Mi-ai răspuns imediat: „Un album cu desenele lu Banksy şi-o căciulă cool, neagră. Dac-ai întrebat... :)"

Album de Banksy nu ți-am luat, deşi ți-am foto grafiat şi ți-am trimis prin e-mail un graffiti al lui, pe cale să fie şters. Şi acum mi-e puțin teamă că te supăr. Poate pentru că fac publice mesajele tale. Dar nu e decât o strategie disperată de a spune ceva despre tine. Asta pentru că interviul promis nu a mai avut loc, iar presiunea acestui articol m-a terminat. Te-am visat de câteva ori în ultimele luni. Şi nu, nu era cu sex. Credeam la un moment dat că voi începe textul cu: „Nu vreau să i-o trag Mihaelei Rădulescu". Nu ştiam cum dracu' aş fi putut continua, aşa că am abandonat ideea.

Să-ți spun acum cât pot de sincer de ce am ales să-ți scriu. Ştiu că îți vorbesc direct, în paginile unei reviste. N-o interpreta ca pe o găselniță editorială, că nu e. Redactorul-şef se întreabă probabil şi azi dacă a fost o idee bună să umple spațiul cu încercarea mea de a-ți spune cât de greu e să scrii despre tine. Şi, sigur, de a-i arăta asta şi cititorului. La ***Duminica...*** te adresezi deseori unui singur om, în timp ce mii de alții privesc. Asta fac eu acum. Mi te imaginez la cafea, citind această scrisoare, ştiind că mii de oameni fac acelaşi lucru. Comunicare privată făcută cu public.

M-ai învățat că se poate. Mihaela, asta e acea „scri-soarescrisădemânăpehârtiecretatăînchisăînpliccutim-brulins" pe care mi-ai spus odată că o aştepți.

Eu te-am propus ca subiect. Era în septembrie, într-un e-mail către redacție: „în 2009 împlineşte 40 de ani. Are 10 ani de ***Duminica în familie.*** A fost una din cei 10 magnifici care, conform ***TV Mania,*** au schimbat televiziunea din România. Arată de îți tremură toate cele. Iar acum e din nou singură". Tocmai aflasem că divorțezi şi mi s-a părut un moment genial de speculat. [...]

Ştiu, şi noi te-am fi folosit. Ziarele mondene probabil că au vândut de-au rupt, dacă e să ne luăm după vizualizările de pe net, sunt cifre la care un cotidian respectabil doar visează. A fost o apariție benefică ambelor părți. Valabil şi pentru prezența în ***Esquire.*** Tu promovezi Mihaela de azi. ***Esquire*** se vinde. Presupun că se vinde - pentru că m-am uitat pe cifrele de vânzări ale revistelor care te-au pus pe copertă în ultimii ani: ***Tango, Tabu, FHM, Viva*** etc. E aproape o regulă că o copertă cu tine vinde cu două-trei-patru mii de copii în plus față de medie. E deseori cel mai bine vândut număr al anului sau, în fine, imediat după cele cu cadouri.

Nu vreau să le placă cititorilor ce scriu, dar nici nu vreau să creadă că e fals. Prost, da. Enervant, de ce nu? Dar sincer. Singurul demers sincer pe care l-am găsit potrivit este această scrisoare prin care mă recunosc învins. Ştiu că textul putea fi despre atacurile „tabloizdarilor" (aşa i-ai botezat într-ii SMS). Sau despre femeia care face ce vrea. Sau desp Mihaela, imaginea. Puteam scrie orice şi ar fi funcți nat. Orice idee, oricât de trăsnită, se poate argumen şi susține citându-te pe tine - din interviuri, ***di*** emisiune, din prima ta carte. [...]

Puteam să scriu despre cum tu eşti ce vrem nbl să fii. Eugeniei Vodă de la TVR, care te testa cu u: fin, dar inutil aer de superioritate, i-ai spus că ți-pierdut dreptul la propria imagine, că te-ai obişnuit să fii a tuturor. [...]

Puteam scrie despre faptul că eşti un profesionist în televiziune, că ai făcut clipuri pentru Taxi şi Bere Gratis, că ai făcut şase filme documentare şi ai luat cinci premii APTR. Sau că ai fost de patru ori „Femeia Anului". Dar ar fi părut o încercare de a vorbi despre muncă, în timp ce lumea e ocupată să-ți caute prin pat. Puteam scrie despre acțiunile de caritate. Am aflat că eşti printre puținele celebrități care ajută cu adevărat - cu bani, cu timp, cu prezență -, nu doar îşi asociază numele cu „cauza zilei". Dar ce rost avea? Cei pe care îi ajuți ştiu. Cei care cred că o faci pentru publicitate vor continua să creadă asta.

Lovindu-mă de aceste obstacole, m-am întrebat cum ar fi dacă aş scrie despre o altă Mihaela Rădulescu, una care nu trăieşte cu paparazzi printre tufele de lângă casă. Şi m-am întâlnit cu o Mihaela minunată, puternică şi amuzantă. E client service director la o agenție de publicitate. I s-a părut interesantă ideea pentru că a simțit influența ta. Timp de un an a primit mailuri de la oameni care te căutau pe tine. I-a scris o femeie care i-a spus că e tot moldoveancă, tot frumoasă şi vrea să ştie secretul succesului. I-a scris un polițist din Botoşani, care căuta sponsorizări pentru trupa lui, Poliștistul Rock'n'Roll. I-au scris şi oameni care chiar aveau nevoie de ajutor -ți-a redirecționat mesajele lor pe adresa din ***Elle. [...]***

Nu voiam să scriu un articol în care alții vorbesc despre tine. Dar după întâlnirea cu Mihaela de la agenție m-am întrebat ce-ar ieşi dacă aş vorbi cu cei din jurul tău - sateliți voluntari şi involuntari. Am propus asta redacției: „Vreau

să arăt, anecdotic, influența pe care o exercită Mihaela Rădulescu asupra oamenilor care gravitează în jurul ei mai mult sau mai puțin intenționat. Scopul e să vadă cititorii ce se întâmplă în jurul femeii de care se ciocnesc în consumul lor de media sau în bârfele zilnice".

Voiam să vorbesc cu reporterii de tabloid care scriu despre tine. Am căutat-o pe Alina Erimia de la ***Click!,*** care e şi membră fondatoare a trupei Ecstasy. Mi se părea interesantă vocea unei tinere jurnaliste care adună mondenități în timp ce încearcă să intre lr> această lume. Am întrebat-o cum eşti ca subiect Şi mi-a zis: „O persoană originală, imprevizibilă şi, n ultima vreme, aş putea spune chiar rebelă". Calități care, a adăugat ea, te duc mereu pe prima pagină a ziarelor de scandal.

I-am scris şi lui Alice Năstase - uite un fragment din mesajul ei: „Relația noastră a decurs vălurit, probabil ca mai toate relațiile ei. Mihaela are toane, are etape, are puseuri de iubire şi tăceri nesfârşite, se zice sau se dezice de mine după nişte mecanisme pe care mărturisesc că nu le înțeleg cu adevărat, dar nici n-am încercat prea tare".

Am mai auzit asta. Şi cu mine ai făcut la fel. Nu răspundeai cu zilele, apoi aruncai trei SMS-uri epistole în zece minute. Cristi Brancu a scris-o în cartea lui de portrete: Mihaela apare şi dispare după pofta inimii. Nu îl voi cita pe Brancu să justific ce scriu, dar mi-a plăcut efortul lui de a te înțelege. E limpede că a sfârşit precum studenții de jurnalism monden în fața cărora te chema ca să fii „desființată": îndrăgostit.

Revin la Alice: „Mihaela este emblema vremurilor noastre, este personalitatea formată şi conturată după revoluție, s-a democratizat şi s-a stilat şi s-a emancipat odată cu lumea noastră eliberată de convenții. A mers odată cu țara - dacă pot să mă exprim aşa - şi, desigur, a inclus în traseul său profesional toate excesele prin care a trecut şi lumea noastră".

Cred că are dreptate. Altfel cum naiba ai fi reuşit să rezişti în frunte atâția ani? Te-ai reinventat mereu, eşti mereu în căutare, mereu copleşitoare. Cum spune genericul de final al ***Duminicii...?***

Moderator, vrăjitor, electromotor, creator, transformator, donator, inventator, reactor, alimentator, provocator,

Nişte răspunsuri

cultivator, conservator, multicolor, difuzor, reciclator, nefumător şi Ambasador Extraordinar şi Plenipotențiar

- poză cu tine -

(om de viitor)

Stai să mă adun puțin. Spuneam că am încercat să bifez din sateliții tăi. Dar mă temeam că, fără tine în text, cititorul se va simți trădat. Aşa că m-am autoinvitat să te însoțesc la Iaşi, la premiera piesei în care eşti gazda virtuală a

unui spectacol de teatru. Până la urmă n-ai ajuns, dar am speculat faptul că erai comunicativă şi m-am invitat la ***Duminica...*** din 16 noiembrie. Mi-ai scris să mă prezint la 3. „Sub niciun pretext nu te iau la mine-n cabină când mă schimb, mă fardez şi-mi pun masca de divă. îmi dai un semn când ajungi şi te vor prelua asistentele mele. Pe 1 Mai, fostul Cinema Excelsior, în spatele benzinăriei Agip, la Pța Chibrit, la parterul blocului, scrie Antena 1."

M-a surprins mulțimea de oameni care se înghesuiau la intrare. Pe moment uitasem că e o emisiune cu public. Ana, asistenta ta, m-a condus înăuntru. [...] Erai la cabină, dar aveai deja pregătită masa galbenă pe care am distins un flacon de la Nuxe, o cutie de farduri Bobbi Brown şi o cutiuță In care nu ştiu ce era. Am văzut sticla de Cola din care bei în pauzele emisiunii. Şi mi-a plăcut foaia Pe care scria „masa Mihaelei", despre care mi-ai zis ca fusese pusă în ziua aia, „din nevoia de a nu mai avea intruşi la pudra, alunele, cola şi fardurile mele intruşii nu erau niciodată din echipă, ci dintre invitați] sau însoțitorii de invitați".

Ai apărut pe la 3 şi 20 şi te-ai dus ață la măsuță,! unde ți-au aranjat casca în ureche şi ai schimbat câteva cuvinte cu producătoarea. Te-ai dus în platou şi ai întrebat publicul dacă e în formă. Mai erauj câteva minute înainte să intri în direct, dar păreai! relaxată, deşi erai răcită cobză. Ai avut timp de nişte] poze pentru ***Gazeta Sporturilor,*** care promova noul] DVD cu Hagi. Apoi ți-ai pus mâna la ochi, să acoperi reflectoarele, şi ai întrebat: „Cristian e aici? Cristian] de la ***Esquire,*** eşti aici?". Ți-am făcut cu mâna şi mi-ai răspuns.

Emisiunea a început cu Marina Voica. Ştii că una j dintre balerine, venind din culise spre platou, s-a apucat să bată din palme? „Este!", a exclamat. De parcă ştia că platoul poate fi un peştişor de aur pentru o carieră. La asta mă şi gândeam pe drum într-**acolo** - oare simplul fapt că un om stă lângă tine îi propulsează cariera? îl face mai cunoscut? îl ajută să vândă mai bine? E bună ştampila Rădulescu? Apoi mi-ai făcut-o mie. Pe la mijlocul emisiunii, ai anunțat în direct că sunt acolo, un spion care te urmăreşte de la distanță. Când am văzut înregistrarea, am observat că a fost şi un cadru de câteva secunde cu mine. M-a văzut vărul meu, care, după ce şi-a revenit din şoc („Ce făceai, mă, la televizor?!"), mi-a zis că arătam OK.

Te-am spionat din primele minute, când ți-ai tras rochia în jos de câteva ori şi ai aranjat-o peste sâni, întâi peste dreptul, apoi peste stângul. Nu ştiu nici acum s-o descriu. N-am reuşit să aflu nici ce marcă era. Era neagră, cu bustiera gri, care se termina cu o linie fină de dantelă peste sâni. Aveai un potpuriu de brățări la mâna stângă şi părul ondulat uşor spre vârfuri. Ochii - ți i-ai descris singură odată: „verde murdar ca Dunărea". Erai superbă. M-am uitat la sâni şi am încercat să ghicesc şi forma fundului. Dar m-am oprit la gambe. Ridicate de tocurile cui, păreau nişte fructe cu coajă fină.

Ştiu că eşti mândră de corpul tău. Mă întreb dacă insistența ta pe ideea că femeile trebuie să fie sexy nu se adaugă la presiunea nefericită dintr-o societate ca a noastră, unde, dacă nu sunt „bune", sunt „bune de nimic". Discuția asta poate e mai potrivită pentru o revistă unde nu apari în imagini care sugerează „sex". [...]

Dar am deraiat. îți povesteam cum a fost la emisiune. A fost ediția în care ai vorbit despre proiectul tău cu fetele cameraman. Chiar ai invitat patru fete să stea la cameră (ajutate de băieți), iritând ocazional regia, care nu primea cadrele dorite. După emisiune, le-ai dus la cabină şi le-ai ținut micul ***speech*** despre cum vrei să faci ceva nou şi spectaculos („Vreau să fiți atât de bune, încât să n-am nicio problemă să merg cu voi la o filmare. Dar trebuie să-mi ştiți camera. Să-mi ştiți butoane"). Te priveau magne-t'zate, copleşite de posibilitatea că le poți ajuta să intre în televiziune. Mi-am zis că trebuie să vorbesc cu una dintre ele şi cu Ionuț Docan, operatorul card le antrenează.

Am fost la Ionuț acasă într-o seară şi mi-a povestit pe nerăsuflate câte filmări mişto a făcut pentru tine. Mi-a spus că eşti o raritate - lucrează de patru ani ca operator şi a văzut destule vedete care habar; n-au cine sunt oamenii din echipa lor. Tu îi ştii. Vorbeşti cu toți şi îi răsfeți. Şi-a amintit de o emisiune la mare pentru care operatorii ajunseseră cu o seară mai devreme. Lejereau când l-ai sunat pe Ionuț ş' te-ai prezentat: Mihaela Rădulescu. N-a recunoscut numărul şi ți-a închis. Ai sunat din nou, râzând, şi i-ai spus că e chiar şefa, care vrea să-i scoată pe toți la masă. A intrat în pământ de ruşine. Mi-a povestit şi cum a trebuit să se mute de pe o zi pe alta şi, neavând bani de avans, a apelat la tine. I-ai dat şi n-ai mai vrut să-i iei înapoi. I-ai spus să te scoată la o cafea când iese la pensie.

Am fost la o cafea şi cu Corina Humă, una dintre cameramanele aspirante. Avea un debit de invidiat -nu cred că am reuşit să strecor vreo întrebare. Mi-a spus că a plecat în seara aia de la emisiune convinsă că poate face orice. Ardea să deschidă o carte şi să se pună pe învățat imagine. Mi-a povestit că îi e ruşine să spună la interviurile de angajare că face ocazional şi modelling, că o ia lumea de proastă din cauza asta şi că e „tare" că o femeie vrea să le ajute pe altele să fie luate în serios şi din alte motive, nu doar pentru cum arată. Şi i s-a părut „atât de tare"

Nişte răspunsuri

că ai chemat-o lângă tine în platou în ultimele secunde de emisie.

Iar Carmen Voinea, asistenta şi prietena ta de ani de zile, m-a cucerit. E o slăbiciune să recunoşti asta ca jurnalist, dar trebuie s-o fac. Carmen e fantastică. A venit după ce începuseşi emisiunea, un tăvălug de energie, cu ***hands free-ul*** de la iPhone în urechi şi pachetul de Kent în mână. S-a aşezat lângă mine şi am început să vorbim despre craniile de pe cravata şi pălăria solistului trupei de la

Duminica... M-a luat de mână şi m-a dus în regie, să-mi arate oamenii care îngrijesc de transmisie. [...]

S-o fi văzut cât era de preocupată când ai întrebat, în direct, la ce concert ai fost la Amsterdam: „După cine moare Rădulescu dintre cântărețele de afară? Hai să vă văd. Ce ştiți voi despre şefa voastră? Astea care vă dați prietene, că ştiți tot despre mine... Care e cântăreața mea preferată? Carmen, prietena mea cea mai bună? Ana?".

„Madonna?", ți-a strigat.

„Te bat", i-ai spus. „Carmen e prietena mea de 15 ani şi cică mie îmi place Madonna." (Era Katie Melua.)

După emisiune m-a dus acasă cu maşina, mu-[2]lca de pian bubuind din boxe - cura ei de relaxare ,r> trafic. Mi-a spus că ai inspirat-o să reducă din Kenturile pe care le pufăia nemilos. N-o întrebasem nimic: e o povestitoare înnăscută. Mi-a spus că a slăbit 23 de kilograme în şapte luni. Mai are 12.

Peste câteva zile ne-am întâlnit la o cafea. Mi-a sp că eşti ca o locomotivă - îi tragi pe toți după ti nebuneşte. Orice nouă pasiune vrei s-o transnv tuturor: de la grădinărit la făcut copii, de la fotogra la Enduro. Mi-a povestit cum v-ați apropiat, în an în care ea şi-a pierdut pe rând tatăl, mama şi ap iubitul, îngropat în ziua în care fusese plănuită nunt „Mihaela n-a dat bir cu fugiții", mi-a spus. „Când un prieten şi ăla merge din necaz în necaz, te ca plictiseşti, ştii? Sau te sperii. Sau îți e greu să alături de el pentru că nu ştii cum să procedezi. Mihaela nu s-a speriat. Mi-a zis: «Nu-i nimic, de acum eu sunt familia ta. Tu n-ai soră, frați. Sunt eu sora ta. Mama mea devine mama ta. Taică-meu taică-tu. Bunică-mea, bunică-ta. Frate-miu, frate-tu». Şi s-a ținut de promisiune."

La un moment dat, am închis reportofonul. O crispa. Nici acum nu înțelege cum poți rezista asaltului media. Ii e greu să te vadă prin ziare şi continuă să te apere în fața vecinilor de bloc. Mai ales când cineva spune că eşti falsă. „Mihaela e sinceră, sinceră. Nu ascunde lucruri, pentru că i se pare natural să le spună. Eu sunt foarte realistă, bine ancorată în realitate", mi-a zis. „Mihaela e o boemă, o visătoare. E naivă. încă are senzația că lumea e corectă."

Mi-aş dori să asculți o anumită bucată din conversație. Am întrebat-o dacă te-a ajutat vreodată să treci printr-un moment greu, aşa cum ai făcut tu. A vorbit. S-a oprit. S-a gândit. S-a întrebat. Făcea pauze de zece secunde. „Mihaela nu cere niciodată ajutorul", mi-a spus într-un final. „Mihaela nici măcar nu vorbeşte despre problemele ei. Eu le simt. N-avem genul ăla de raport în care ea vine şi spune: «Ajută-mă, am momentul ăsta greu». Cred că lucrurile merg la fel de firesc şi pe planul ăsta. D-asta nici nu ştiu să-ți spun."

Aşa, în scris, decupat din context, pare că evită întrebarea. Dar s-o fi văzut atunci, cu ochii ei atenți şi zglobii, încercând să găsească un răspuns, nu atât pentru mine, cât pentru ea. „Eu ştiu sigur că o să mor lângă ea", mi-a mai zis.

„Nici nu-mi fac gânduri să mă duc în altă parte, să trăiesc departe de ea personal sau profesional. Eu ştiu că-i locul meu acolo. Cred că ajutorul meu pentru ea a fost faptul că şi eu am fost o constantă în viața ei." Ne-am despărțit cu întrebarea asta: te-a ajutat? Şi încă una. Ce ai vrut să spui în carte, când ai scris că e „singura prelungire a neputințelor mele. La ea însă au rezolvare, cumva..."?

Mă apropii de final. Am pornit de la imposibilitatea de a scrie despre tine şi greutatea de a accepta asta. Cred că am renunțat să încerc să te înțeleg când am realizat că nu e treaba mea. [...]

Ți-am rămas dator cu ceva. Mi-ai scris după emisiune: „Mi-ar plăcea să am răbdarea ta de azi. Şi aş da zile de la mineeeee ca să aflu ce scriai în carnetul acela. Sper că stai prost cu nervii şi doar desenai linii drepte intercalate cu punctuletze şi romburi :)".

Uite fragmente - needitate - din ce am scris în seara aia, amintirile celor 15 minute petrecute c tine în timp ce te pregăteai să pleci. Te schimbaseşi de rochie şi ai apărut în hol într-o pereche de blugi lălăi, o bluză kaki mulată, peste care atârna un tricou kaki cu The Who, la fel de lălâu.

Intrăm în cabină, care e o cameră frumos aranjată. In dreapta are un cuier cu rochii şi alte haine. Lângă el sunt vreo cinci-şase perechi de pantofi, majoritatea nişte papuci cu toc cui sănătos de înalt. Apoi patru oglinzi de diferite forme deasupra cărora sunt fotografii făcute de Mihaela - cea din stânga, care îi place mult, e cu un moş din Periprava care citeşte. A fost pescar şi s-a pensionat. Când Mihaela a fost acolo prima dată, n-a recunoscu t-o nimeni. Oamenii ăia nu prind decât TVR-ul şi atunci n-aveau de unde s-o ştie. O femeie de la un chioşc s-a uitat la ea cu sictir. întâi nu i-a căzut bine, apoi s-a apucat să-şi facă vacanțele acolo. Mai are un autoportret, o fotografie superbă în alb-negru. [...] în dreapta canapelei e un soi de noptieră pe care sunt o carte de Chris Simion şi ***Portretul lui Dorian Gray.*** Deasupra canapelei e un colaj făcut de Andreea Esca, pentru casa de la mare a Mihaelei, care nu există. I-a spus că vrea să-şi facă o casă la mare şi că nu vrea ca toată lumea, alb, bleu şi nişte scoici. Că vrea să pornească de la galben. Şi atunci Esca i-a făcut un colaj, pe o pânză albă, cu un cap mare şi galben, lângă care e - decupat dintr-o revistă - un semn de întrebare. [...] în dreapta, spre uşa, are o bibliotecă albă; pe un raft e una din pozele ei preferate cu ea şi cu Ayan, una în care fața ei e aproape sufocată de cârlionții lui.

Sper să nu fi greşit ceva. Am mai descris şi plăcerea ta secretă:

La un moment dat deschide dulapul negru din colțul din stânga şi scoate, îmbrățişând, un borcan mare de Nutella, obsesia ei. îi spun că îmi place Nutella, dar că îmi e frică de borcanul mare. Spune că şi ei şi mă asigură că nu are unul şi acasă. Numai în camera de la Excelsior, unde ajunge doar de vreo două ori pe săptămână şi unde îşi permite să mănânce o delicatesă - grisine subțiri cu

Nutella, o combinație de puțin sărat cu mult dulce şi cu beneficiul crănțănitului pe care îl aduc grisinele.

Nu ne-am mai văzut de atunci. Să nu-mi iei în nume de rău neputința de a scrie altceva decât această scrisoare. N-am putut. Aşa cum n-am putut să-ți ignor dorința din acel mesaj pe care mi l-ai trimis înainte să plec la Londra. Să ştii că încă am în sertar acea „căciulă cool, neagră".

fragmente din materialul apărut în ***Esquire,*** ianuarie 2009

Dragă Cristian,

A venit rândul meu să-ți răspund. Şi să te folosesc. Mai întâi, îți voi face un compliment pe care-l meriți eşti primul jurnalist bărbat care a muncit pentru a scrie un material despre mine. Nu o zi, în redacție, legând vorbe auzite la cafea de alte ştiri zemoase despre mine. Ai ieşit în lume, ba chiar ai intrat în lumea mea, te-ai străduit să mă vezi, nu doar să mă descrii din armata de detalii care circulă despre mine. Ți-ai înfruntat, probabil, colegii, aducându-le câte un argument în favoarea mea. Ai scris drept, ca despre o femeie şi abia apoi ca despre vedetă.

Nu m-am străduit să te seduc. Nu ți-am spus niciodată să scrii „de bine", cum a glumit Ana, una dintre asistentele mele, cu tine. Nu m-am purtat altfel, nu am regizat primirea ta la studio. Ți-am lăsat doar uşile deschise. Şi tu ai bântuit pe unde ai [Vr]ut, dar cu un bun-simț cuceritor, chiar şi atunci [c]ând ți-ai notat în carnețel despre sâni şi fund (te-am ertat pentru că ai început, cu o delicatețe de domn, [d]e la gleznă)...

Te-am primit lângă mine aşa cum primesc orice om cu care am o treabă. Cu tine nu urma să am o relație, ci aveam o treabă. N-aveam de unde să ştiu că o să mă bântui o vreme şi că, la exact un an după ce mi-ai scris primul mesaj, o să-ți răspund astfel.

Pentru mine e măgulitoare înfrângerea ta.

Cristian Lupşa... Masterat... „Struggle and surrender"... 4 ani de America, luni de zile de documentare pentru un subiect... experimentele tale cu votca şi scrisul, aşa tânăr şi deja senior-editor ... Entuziasmul... dorința ta de a reveni să schimbi lumea (măcar jurnalismul din ea) de unde ai plecat... Aproape că-mi vine să-mi cer scuze că a trebuit să stai după subiectul „Mihaela Rădulescu"...

Vorbeai cu „petit sapin" (deci se poate şi mai rău... - glumesc!) şi-i explicai ce înseamnă să scrii pentru revista ta. îl citai pe Granger: .....e o experiență profund personală. Reporterul riscă ceva când se înhamă la un astfel de proiect; riscă să se schimbe pe sine şi viziunea sa asupra lumii şi, implicit, riscă să-ți schimbe şi ție viziunea pe care o ai asupra lumii sau, cel puțin, asupra unei părți din ea".

Ce să adaug? Că m-am simțit în sfârşit intervievată de un jurnalist şcolit unde trebuie, care ia omul de unde nu e exploatat şi-l împinge în fața mulțimii,

de mai să nu-l recunoască detractorii...? Că am fost onorată de atenția pe care ai irosit-o pentru mine?... Că ai fost singurul jurnalist care nu m-a întrebat nimic, dar a scris cele mai curate răspunsuri despre mine?..- Adaug un zâmbet de mulțumire pe care n-am apucat să ți-l ofer la plecarea ta din lumea

mea.

Spuneam că a venit rândul meu să te folosesc -vei fi prefața cărții mele.

Vei accepta că am tăiat mici bucăți din textul tău, doar cât să nu se rătăcească cei care nu citesc tabloidele.

La uşa cărții mele vei sta tu şi le vei spune cititorilor despre mine...

Mihaela

Nişte răspunsuri

E o dimineață din aia, de fulgi... Aşa numesc diminețile în care n-am chef să fac mic dejun de-ăla cu ouă, sucuri stoarse, pâine prăjită... Doar torn lapte în castronul plin de fulgi şi înfulec citind mailuri...

Dau peste unul de la o ziaristă inteligentă, una dintre puținele care nu bat câmpii în privința mea. De când am luat atâtea premii cu filmul în care am jucat, mă bagă în seamă şi presa serioasă, că până acum mă deranjau, rar, dar stupid, doar pentru „facem un sondaj despre..." sau „putem să vă facem o poză cu hainele din dulapul dvs.?! Sau despre noul iubit...

Deşi văd că-i vorba de o tonă de întrebări, le citesc până la capăt şi exclam primul UAU după multe interviuri pe care le-am refuzat din cauza idioțeniei întrebărilor.

Mă duc să-mi fac şi o cafea, că e o cursă lungă şi **3U1** timp, cel puțin până la repetiția de la 11. Am două °re de căutat în viața mea răspunsuri cu care nu m-a uiai deranjat nimeni până acum. Mă sperie prima uitrebare, dar cred că n-ar trebui să bat câmpii, ci sa răspund abrupt, cum mi-e felul.

1. **Când ai simţit că părinţii tăi au fost c adevărat mândri de tine?**

...Pe tata nu l-am simțit mândru niciodată, **de** e foarte posibil să fi fost de câteva ori... Cu mama mai simplu, se vede tot pe fața ei, aşa că mi-a ml dat semnale de-astea atât de necesare unui copiL de orice vârstă. Cred totuşi c-am răspuns cam Iun şi o să-mi taie ăştia vorbele, de-o să reiasă că mam şi tata nu se înțeleg!

Mai bine mai stau puțin, poate răspund altfel..

Să vedem a doua întrebare.

2. **Pe cine ai dezamăgit cel mai tare?**

Categoric, pe mine, că mi-am tot ales greşit băr; bații. Dar mai am timp să redevin mândră de min nu-i aşa, că doar am 30 de ani...

In realitate, cred c-am mai dezamăgit nişte oameni, dar iar ar trebui să răspund lung, iar n-o să citeasc nimeni ce-am scris, căci o să-mi cadă cuvintele jos în redacție.

3. **Care este cel mai frumos vis pe care l-**; **pierdut pe drum?**

Să fac televiziune. Şi să mai fac sculptoriță, să am expoziții în toată lumea...

Cu televiziunea nici n-am încercat, ce-i drept, nici măcar nu m-am dus la un casting de prezentator, iar de sculptat mă apuc doar când sunt la pământ şi-mi trebuie oxigenul pe care mi-l dă dedicația pentru bucata aia de piatră sau de lemn...

4. La ce **eşti cel mai bun, ce ştii să faci mai** bine decât **toţi oamenii pe care-i cunoşti personal?**

Dacă e vorba numai despre cei pe care-i cunosc personal, adică bine de tot... atunci fac cel mai bine... față situațiilor încurcate pentru alții, sunt bună la găsit soluții rapide când toți stau împietriți de spaimă sau durere.

Pe bune, e o chestie care m-ar fi ajutat să fiu un comandant bun de oaste sau un chirurg de război... Ar mai fi... La naiba, nu mai găsesc nimic, toți oamenii pe care-i cunosc personal sunt şi ei buni la chestiile la care mă pricep şi eu şi încă n-am ieşit campioană mondială la nimic...

5. Cine **e iubirea vieţii tale?**

Ce le răspund la întrebarea asta? Oare afli până la 30 de ani? Ori ştii mai bine pe la 40, 50, 60?... Aş spune, fără ezitare, Mircea, dar iar o să sară nevastă-sa şi o să-mi țipe-n telefon că mă dau la bărbatu-său... L-am sunat să-i spun la mulți ani de ziua lui şi m-am pomenit cu... soția, care m-a acuzat de tot ce te acuză o nevastă isterică şi nesigură. Mai bine zic că nu ştiu încă şi mai aştept să aflu.

6. Ce **funcţionează cel mai puţin bine în relaţia** ta?

Care relație?! Că habar n-am ce-am făcut, dar uite că am serbat 30 de ani singură. Da' măcar am învățat câte ceva din toate biografiile de actrițe celebre pe care le-am devorat - să păstrez misterul cand nu-mi convine să spun un adevăr sau chiar când vreau să nu se bage nimeni în viața mea per-] sonală. Cred că o să răspund cu „e treaba mea"... 4 îmi vine să râd când mă gândesc ce simplu ar fa să răspund că în toate relațiile mele de până acum a funcționat cel mai bine „statul în casă". Pe bune, când stăteam numai eu cu el, oricare el, în casă, i fără nimeni, totul era perfect, de la cele mai casnice apucături, până la sex, linişte, deplină înțelegere..! Cum ieşeam, cum se ducea naibii câte un strat de] linişte, apoi unul de dragoste, apoi unul de încre-j dere... Asta e partea de care mi-e frică mereu, dej lumea rea, de femeile care vor mereu să fure bărbatul alteia, de bărbatul meu care ar vrea şi alte femei... Dacă ar sta toate cuplurile între patru pereți.

7. Ce crezi că e cel mai enervant la tine, în \ ochii celor dragi?

Fug de toată lumea când mi-e rău, când am de; rezolvat problemele mele. Nu ştiu să mă las ajutată şi nici nu-mi place să-mi „public" nefericirea... Nu e bine să răspund aşa, sunt actriță şi tocmai am scos capul în lume, ar trebui să-mi construiesc o imagine mai romanțată, la naiba... Hai să zic c-aş răspunde... chiar, ce e enervant la mine? Mi-aş suna nişte oameni dragi să-i întreb, că nu mă prind...

8. Care a fost cel mai erotic moment din viaţa ta în doi?

Când m-a spălat ca pe un copil, dar cu atâta tandrețe şi grijă şi iubire... întotdeauna mi-am dorit să joc o astfel de secvență şi, iată, am trăit-o cu un singur om. Mi se pare că-i atâta iubire în mâinile bărbatului care spală trupul iubitei de orice urmă, de orice nelinişte, de orice mizerie pe care a trăit-o, atâta drag de a o atinge altfel şi de a o înfăşură în prosop alb ca-n rochie de mireasă...

9. **Cine a avut cel mai perfect trup cu care ai făcut sex (dragoste...) ?**

Mircea. Dar iar mi-aduc aminte de nevastă-sa... O să mă dau mare şi-o să zic că... toți. Nu, nici aşa nu e bine, că o să creadă proastele că-s mulți. La naiba, nu pot să dau nume... Să mă dau mimoză şi să zic că nu asta am căutat la bărbați? Asta pare plauzibil, dar parcă e un răspuns de concurentă la Miss... Mă mai gândesc.

10. Care e lucrul cel mai groaznic pe care l-ai face **pentru bani ?**

Aş desfunda chiuvete?! Dacă răspund sincer, aş spune „nimic", că mă uit la garsoniera mea şi la bicicleta de pe balcon şi-mi dau seama că nu-s capabilă să mă cuplez cu vreun bărbat pentru bani şi nici să joc în filme porno, deşi sigur aş fi plătită mai bine decât în astea în care sunt „o mare actriță"...

Cred că o să răspund... datorii. Nu suport să împrumut bani, ar fi groaznic...

11. Care crezi că e cea mai importantă calitate Pe **care ai moştenit-o de la părinţii tăi ?**

Toate calitățile mele, că oi avea şi eu câteva. Toate au legătură cu felul în care m-au crescut şi m-au educat, chiar dacă pe parcurs am completat singură; „formularul" de calități. Dar alea esențiale - *bu*-\ nul-simț, ambiția, cultura generală, niscaiva calități fizice, de la ei le am.

12. Când ai simţit că ai arătat cel mai bine] din toată viaţa ta?

De câte ori am fost îndrăgostită. Atunci m-am simțit frumoasă de tot, chiar şi fără farduri sau vreo rochie nouă...

13. Care e cel mai prost om pe care-l cunoşti35

Toți bărbații care m-au părăsit pentru alta! ? Cum să le răspund aşa ceva?!... Deşi, uite, am gândit-o din prima... Adevărul e că sunt foarte tolerantă, am învățat să văd în fiecare măcar o fărâmă de bunătate, măcar o fâşie îngustă

de calitate... Ca să nu mai amintesc de câte ori m-am simțit eu o mare proastă care nu pricepe că lumea-i plină de oameni răi...

14. Care e sunetul care te enervează cel mai tare?

Minciuna. Are un sunet aparte când ți-o livrează un om drag. Şi e cumplit de enervant sunetul minciunii...

15. La ce eveniment din viaţa ta ai fost cel mai emoţionat (emoţionată) ?

Când m-am născut? Glumesc, deşi atunci am plâns prima dată:) habar n-am, încă nu m-a cerut

Nişte răspunsuri

nimeni de soție, n-am făcut copii, astea cred că mi-ar lăsa urme pe viață...

16. Care ar fi singurul lucru pe care ţi-ar plăcea să-l furi (fiind singura şansă de a-l avea) ?

Aparatul de filmat al lui Charlie Chaplin! A fost scos la licitație, la Londra, pentru 60.000 de lire!!! Mor după Chaplin şi după aparate vechi de filmat, aşa că aş organiza minuțios... furtul secolului!

17. Cu cine ai avut cea mai proastă experienţă sexuală din viaţă?

Să răspund în gura mare la această întrebareeeee?! O, Doamne... Bine, să zicem că prima dată. Aşa a fost, jur. N-am înțeles nimic, n-am simțit nimic ce citisem prin romane interzise că ar trebui să simt, nu era cel după care eram topită...

18. Care a fost cel mai stânjenitor moment din viaţa ta?

Când a trebuit să-i răspund unui tânăr de 16 ani că nu pot fi iubita lui deoarece am 27! Mai era şi copilul unei prietene şi habar n-aveam că strânsese de prin ziare toate pozele cu mine, toate interviurile Şi mai fusese şi la toate spectacolele mele de la teatru, pe unele le văzuse chiar de vreo 10 ori la rând... Sper că azi e împăcat cu el şi cu... iubitele lui!

19. In faţa cui te simţi cel mai pierdut, emoţionat, blocat?

Blocată - în fața tatălui meu. Nu ştim să vorbim Ur»ul cu altul, nu ştim să ne spunem „te iubesc" sau „mi-a fost dor de tine", nici măcar să ne îmbrățişa nu ştim. Pierdută - în fața unui copil care suferă pe care n-am cum să-l ajut. Emoționată - în fa oricărui om talentat.

20. Care e cea mai erotică aromă pe care simțit-o vreodată?

Diminețile... Diminețile cu el aveau aromă d scorțişoară şi boabe de cafea şi măr verde şi...

21. Când ți-a fost cel mai greu să spui ade vărul?

Când am răspuns la acest chestionar care se v pune în „vitrină" pentru toți!... E imposibil să m dau pe mâna tuturor gurilor spurcate, mai degrabă aş şopti răspunsurile la urechi de oameni buni şi dragi...

22. Cine e persoana cu care ai vrea cel mai tare să ai o aventură ***(one night stand...)?***

Sunt incapabilă de ***one night stand.*** Am nevoie de curte, de cuvinte, de radiografie, de învăluire, de... o mulțime de detalii din care să compun pornirea de a mă dezbrăca în fața unui bărbat. Trebuie să mă excite cu creierul şi abia apoi cu vreun trup impecabil sau cu nişte dinți imaculați...

Totuşi, mi-ar fi plăcut să fiu muza lui Brâncuşi, un fel de studentă la arte plastice, care s-ar fi dezbrăcat „pentru artă" şi tot în numele artei s-ar fi îndrăgostit nebuneşte de mâinile, simplitatea şi forța acestui om... Mai aveam şi nişte actori „puşi deoparte" pentru astfel de „călătorii" - Gabriel Byrne, Marlon Brando...

23. Ce-ai **vrea să schimbi cel mai tare în viaţa** ta?

Tot ce se poate schimba e deja pe lista mea de lucruri de făcut obligatoriu. Ce nu, e doar perfectibil sau... de mascat prin diverse artificii. Ştiu, e un răspuns evaziv, dar sunt foarte concretă când e vorba de schimbări şi foarte misterioasă când e vorba de planuri personale...

24. Cu cine vorbeşti cel mai des despre sex?

Nu vorbesc. Cel mult particip la discuții amuzante pe tema asta, în gaşca mea de prieteni. N-am povestit nimănui, niciodată, „cum fac eu" sau „ce mi-a făcut iubitul", mi se pare total nedelicat pentru o femeie. Dacă aş fi scriitoare, mi-aş pune personajele să abordeze chestiunea, prin ele aş avea curaj.

25. Care e cea mai proastă scuză pe care ai folosit**-o vreodată?**

Ador vorba aia înțeleaptă, pe care am auzit-o de când eram mică şi abia târziu i-am înțeles adevărul -„pe dansatorul prost şi c...iele-l incomodează". Evit scuzele penibile, prefer să tac. Dar, ca tot omul, am aruncat câte-un „mi-a murit bateria" sau „n-am auzit ceasul"...

26. Ce nu i-ai putea ierta niciodată omului pe care-l iubeşti?

Duplicitatea. Violența fizică. Jignirile. De **câte** ori am iertat câte o mizerie de-a unui bărbat, am descoperit curând **că** de fapt nu l-am iertat. Sau, mai degrabă, nu l-am înțeles, deci nu l-am mai iubit. Şi uneori chiar am încercat... M-a costat o tonă de şervețele cu care mi-am şters nasul şi ochii şi **un** timp pierdut lângă un om care nu mă mai energiza cu nimic.

27. Ce calitate a jumătăţii tale de viaţă îţi este cea mai dragă?

Dacă aş avea o jumătate... i-aş iubi felul în care mă iubeşte. Celelalte calități sunt mereu imperfecte şi mai uşor de găsit.

28. Care a fost jucăria ta preferată în copilărie?

Camera de oaspeți din curte, unde mereu îmi duceam jucăriile, ascundeam lucruri pe care aveam senzația că le vor şi alții, vorbeam cu păpuşile, confecționam haine, inventam mâncăruri pentru ele... **Nu** era o jucărie, era un spațiu preferat.

29. Care ţi se pare cea mai seducătoare ipostază a ta?

Culmea, deşi nu sunt o femeie urâtă, nu-mi place să flirtez, nu transmit semnale din corp sau din buze ţuguiate. Poate că n-am învăţat bine lecţia despre seducţie, deşi am stârnit nişte pasiuni pe alocuri. Sunt încurcată de întrebarea asta - habar n-am care-i ipostaza cu pricina. Poate pentru unul era felul în care-mi strângeam părul în vârful capului, pentru altul felul în care plângeam la filme, pentru altul o fi fost energia mea de dimineaţă, când ador să mă învârt prin casă şi să fac micul dejun... sau poate rochiţa mea neagră... sau felul în care-l priveam când mă îndrăgosteam. Cine naiba ştie? Nici măcar ei, dacă-i iei repede... Nu ştiu cum să răspund nici aici, am plecat cu gândurile în atâtea direcţii şi nu m-am întors cu nimic coerent. Revin...

30. Pe cine te bazezi dacă ţi se întâmplă o nenorocire?

în afară de mine? Pe prietena mea cea mai bună, că pe părinţi îi deranjez mereu ultimii, nu mi-a plăcut niciodată să-i fac să sufere.

31. Care a fost cel mai bun sfat pe care nu l-ai urmat?

Să nu mă fac actriţă. Serios, nu e ipocrizie, dar în ţara asta nu-i cea mai potrivită meserie a timpului nostru. E încă multă batjocură, e încă privirea aia piezişă peste orice viaţă de actriţă frumuşică şi singură, e încă disperare că joci în spectacole mediocre şi pe bani puţini...

32. Pe cine simţi cel mai tare nevoia să protejezi?

Pe copiii care suferă, pe care-i bat părinţii, pe care-i bate soarta...

33. Care e cea mai mare fantezie sexuală a

ta?

Iar trebuie să mă gândesc la o „variantă oficială" de răspuns, că iar o să fiu pusă la zid dacă răspund brutal de sincer. Na, uite-o pe cea mai mare - să ntâlnesc bărbatul care să mă vrea doar pe mine, să-i ajung doar eu până la capăt, iar dacă o fi să-; dorească alte femei în pat, să o facă numai cu mine de mână. Nu-i asta „fantezia" oricărei femei? Ce n-aş da să fie realitatea mea, într-o bună zi...

Să le spun tâmpenii, de genul doi bărbaţi sau| două femei sau... într-un loc public sau... mai bine le dau una groasă rău - să fiu din nou virgină!

Nicio persoană publică nu e sinceră până la capăt când vorbeşte în public. Sau, cel puţin, n-ar trebui să fie, dacă joacă în liga profesionistă. Nu te poţi „vinde" publicului, pentru că acolo, în mulţime, nu sunt mereu oameni care gândesc că tine şi rişti să pierzi simpatizanţi cu un simplu răspuns care nu se potriveşte cu ei. Când vrei să-ţi protejezi o parte din viaţă, nu numai o imagine care te ajută în munca ta, mai bine taci. Mai bine trăieşti din zâmbete cu subînţeles şi din puncte-puncte...

34. Care e domeniul despre care ai vrea să ştii cel mai mult?

Arta - pictură, sculptură, cinematografie, design... tot ce are legătură cu imaginația, creația şi talentul.

35. Cine-ţi lipseşte cel mai tare în acest moment?

Iubirea vieții mele.

36. în ce privinţă crezi că eşti cel mai puţin înţeles ?

în felul în care-mi construiesc ziduri când nu vreau să mărturisesc. în felul în care vreau să fiu

Nişte răspunsuri

iubită. Şi am constatat cu tristețe că şi în felul în care iubesc.

37. Care e cel mai bun lucru de făcut după sex? Dragoste. Dar pentru asta îți trebuie un bărbat extrem de îndrăgostit de tine, nu cel mai viril din oraş...

38. Care e cel mai frumos cuvânt din limba ta?

Iubire. De dor sunt dezamăgită, doare mereu...

39. Unde te simţi cel mai în siguranţă?

în brațe. în îmbrățişarea omului pe care-l iubesc.

40. Care a fost cel mai bizar loc în care ai făcut amor?

Pe un colț de stâncă, „filmați" de o rază de lună, pe cămaşa lui întinsă pe iarbă. Nimic bizar. Doar un cadru perfect pentru nişte fiori autentici. Uite cum mă agață întrebările astea să spun ce n-am spus nimănui. O fi bine?... Cui îi folosesc răspunsurile mele, în afară de mine? La ce te ajută să ştii cum a făcut altul? Cu ce rămâi după ce-ai aflat că actrița ta preferată face exact ce faci şi tu sau are o îndrăzneală care pe tine te crispează? îmi vine să şterg toate răspunsurile şi să mă scuz că m-am răzgândit, nu vreau să etalez atâtea poze din viața mea personală...

41. Care a fost cel mai frumos compliment ce ți s-**a făcut vreodată?**

Sunt actriță, la naiba, mi se fac tot timpul complimente, aproape că nu mai am unitatea de măsură potrivită să le filtrez... Cred că un mare compliment pe care sufletul meu îl ține minte a venit de la un om cu care n-am împărțit nicio secundă de viață, dar mi-a spus în gura mare „eşti frumoasă altfel"... Şi mai păstrez pentru totdeauna nişte lacrimi de bărbat care erau pentru mine, de drag nespus, de drag fără cuvinte şi gesturi.

42. Care e persoana care te face să râzi, să te simţi relaxat?

Aici am o listă lungă de prieteni şi prietene, majoritatea colegi. Relaxarea vine din faptul că nu există niciun fel de tensiune sexuală şi niciun fel de competiție între noi. Iar hazul e mai uşor de găsit în lumea de artişti, sunt printre ei şi mulți nefericiți, dar mai ales aceia sunt histrionii perfecți.

43. Pentru ce te rogi cel mai des?

Nu. Despre relația mea cu Dumnezeu nu vorbesc niciodată în public.

44. Pentru cine din viaţa ta crezi că eşti sau ai fost cel mai bun partener de sex?

Ştiu eu ce-au găsit după mine? Sau înainte?... Zău că nu mi-am pus problema aşa sau, dacă mi-am pus-o cumva, a durat cât relația noastră. Nu sunt genul „sportivă de performanță" în aşternut, sunt femeia care vrea tot ce-i poate da acel bărbat. Evident, trec sexul în prima parte a listei de valori dintre doi oameni care se iubesc, asta nu mi-e greu să admit, dar nu m-am aventurat în sex ca-ntr-un campionat, ci ca în cea mai frumoasă grădină a iubirii...

45. Cine te-a influențat cel mai mult până acum?

Lumea în care trăiesc. Am tot vrut să fiu mai bună ca mulți, să ajung ca alții, să-i depăşesc pe unii, să-i înțeleg pe alții... Nu poți ignora lumea ca să-ți urmezi drumul ales, trebuie să-i vezi bine, să ştii cu cine te masori, cum arată oamenii pe dinăuntru, mai ales în meseria mea. Nu poți fi actor fără să fii măcar unul dintre oamenii lângă care trăieşti...

46. Care a fost primul tău vis împlinit?

Să văd toate lucrările lui Brâncuşi expuse în

muzee.

47. în ce an al vieții tale ai simțit că te-ai schimbat cel mai mult?

Acum 5 ani...

48. Care a fost cel mai îndrăzneț lucru pe care l-ai făcut (sau l-ai face) cu o persoană de acelaşi sex cu tine?

Sincer, cum ai putea să răspunzi la această întrebare când mâine te întâlneşti cu tanti Dorina, vecina mea de la parter, care citeşte tot ce prinde cu mine, deşi abia mai vede, la cei 80 de ani pe care-i păcăleşte admirabil? Cum să răspund fără să dezamăgesc? Cum să răspund sincer fără să fiu privită ca o... actriță neserioasă? Ce minciună ar fi mai potrivită pentru mulțime? Dar pentru mine? Când te decizi

să te faci actriță, îți spun profesorii la şcoală sau pricepi tu pe parcurs că e una dintre puținele meserii fără limite, fără şabloane. Cu cât îți pui mai multe limite, cu atât te înstrăinezi mai tare de un personaj pe care poate l-ai fi făcut nemuritor. Dacă mă vedeți peste un timp jucând o scenă în care fac amor cu **o** femeie e mai puțin grav decât dacă aş mărturisi că aş face-o acasă? Monica Bellucci n-ar fi putut trece strada în România, după ultimul ei film în care face amor cu o femeie... Eu sunt încă un nimeni care vrea să devină, nu pot să mă vopsesc acum în nişte culori pe care poate alții nu le suportă. Nu voi răspunde la această întrebare, în semn de protest pentru cei care judecă fără nuanțe.

49. Ce invenţie din acest secol crezi că are cel mai mare impact în viaţa ta?

Camera de filmat, chiar dacă a depăşit puțin limita secolului...

50. Care a fost cel mai romantic moment din viaţa ta? Iar dacă n-a fost, cum ar arăta el?

Nişte nebuni au dat foc la o plajă ca să mă prind cât mă iubesc. Erau colegii mei. Era ziua mea... O fotografie cu o brânduşă mov. E cel mai frumos „buchet" pe care l-am primit virtual, din tot sufletul unui om care mi-a schimbat viața... Un motor trântit la pământ... Un restaurant cu flori galbene pe toate mesele... Un tatuaj de neşters... O poză... „sufletul meu e al tău"... Un saxofonist cântând numai pentru

Nişte răspunsuri

mine, de ziua mea... Un fel de a mă apăra de oamenii răi şi proşti... O privire care mi-a spus că mă iubeşte fără niciun cuvânt... Până la stele... Sertarul meu... Cutiuța mea cu fericire... Raza de lună... Locul pe care când pun capul e fericire la fiecare a doua bătaie de inimă...

îmi vine să-i mulțumesc ziaristei pentru cât am săpat acum în mine... Ah, ce de senzații uitate, ce de oameni îmi trec acum prin minte, ce de momente cu zâmbete, ce de neîmpliniri... Am să scriu o pagină de răspunsuri sincere, întregi, nevătămate de grijă pentru traducerea lor în creiere înguste O să-mi răspund mie, adânc şi limpede. Nu lumii. O să-i cer scuze că nu-i voi putea răspunde pentru revistă, dată fiind natura atât de personală şi de fragilă a multor întrebări. O să-i formulez un răspuns elegant şi o să refuz să vând bucățile astea din sufletul meu la tarabă-cu-de-toate...

O să tac. E mai bine aşa...

Cum iubesc bărbații

Dacă aş fi bărbat, n-aş iubi o femeie pentru frumusețea ei, ci pentru feminitatea ei...

M-aş uita stăruitor doar spre o femeie care nu m-a zărit, preocupată doar să fie ea însăşi. Aş şti că-i frumoasă şi din întunericul unei săli de teatru, pentru că nu râde strident şi nici nu şi-a urcat picioarele pe scaunul din față, pentru că nu se sărută cu iubitul ei şi pentru că plânge discret la replici frumoase. I-aş lua urma paşilor doar dacă aş simți că mă va refuza rece şi politicos, pentru că nu-i place să fie agățată pe stradă.

Dacă aş vedea-o pentru a doua oară, aş zâmbi de felul în care-şi dă părul după ureche şi mi-aş imagina că de-acolo, de la gâtul dezgolit, aş începe s-o sărut, când mi-ar da voie... M-aş trezi dimineața cu chipul ei pe tavan, uitându-se încruntată şi dulce către altul. Mi-ar plăcea pentru că merge hotărâtă şi nu se îmbracă mulat, ci în alb şi negru, nu e rujată şi pudrată, ci doar limpede şi fragilă la vedere...

Dacă aş întâlni o femeie într-un bar, m-aş gând nesimțit la ea, pentru că felul în care bea şi fumează nu m-ar inspira decât spre o noapte de sex dement. Dacă aş vedea-o în stația de autobuz, mi-aş face pană că să mă uit cum ştie să aştepte răbdătoare... Poate că aş parca maşina şi m-aş plimba cu acelaşi

autobuz, doar ca să verific ce-i place la un bărbat: îndrăzneala, eu sau... maşina?!

Probabil, ca oricărui bărbat, mi s-ar putea întâmpl să-mi placă prietena prietenului meu. Avantajul m ar fi considerabil, mai ales dacă relația ei cu amic meu e mai mult o trecere decât o stație. Aş şti cu s-o cuceresc mai lesne decât pe fata de la teatru, despre care nu ştiam nimic. Ticăloşia mea ar avea şansa să treacă drept o mare iubire, de vreme ce mi-am înşelat... prietenul!

Mi s-ar putea întâmpla să cunosc o femeie de mai multă vreme, dar abia într-un anume moment s-o VĂD. Poate că, simțindu-i parfumul discret şi văzându-i mâinile frumoase, aş privi-o în ochi fără vorbe, până m-ar întreba ce-i cu mine. Poate că de la glezna ei fină aş începe o poveste care s-ar înfige-n suflet. Dacă aş vedea cum se bucură de cireşii înfloriți şi dacă aş auzi ce răspicat vorbeşte, m-aş strădui să-i povestesc despre mine...

Dacă ar fi deja iubita mea, m-ar înduioşa felul în care mi-ar spune „bună dimineața", cu buzele, mâinile, ochii şi pielea ei toată. Aş pleca la muncă zâmbind dacă mi-ar face micul dejun şi mi-ar spune că mă iubeşte numai din ochii calzi de sub părul ciufulit. **jYj**-.ar fi dor de ea dacă nu m-ar suna întruna şi dacă nu m-ar întreba nimic când aş veni târziu de la muncă. Aş iubi-o pentru că nu-şi bârfeşte prietenele, pentru că nu-mi urăşte prietenii, pentru că nu țipă la nimeni şi, mai ales, pentru că îi strălucesc ochii de câte ori mă vede şi pentru că închide ochii când o sărut. Mi-ar fi nespus de dragă când m-ar adormi mângâindu-mă pe spate, cu degetele şi cu sărutări cuminți. Mi-ar fi greu să mă uit după alte femei când iubita mea stă picior peste picior cu atâta grație şi când orice rochie simplă pe care o îmbracă trezeşte dorința unui alt bărbat de a i-o da jos.

Aş adora-o pentru libertatea de care ne-am bucura împreună şi pentru că nu mi-ar spune niciodată că-i obosită când aş vrea să fac dragoste sau sex cu ea. M-aş topi după ea dacă le-ar zâmbi fostelor mele amoruri şi dacă nu m-ar întreba nimic după aceea... M-aş uita în neştire la ritualurile ei, când mi-ar da voie, pentru că aş fi nebun după ea când şi-ar pune ciorapii, când şi-ar rimela genele sau şi-ar peria părul, când ar uda florile sau ar pregăti masa... Aş da orice să-i aud vocea limpede când m-ar enerva toți la serviciu şi aş ieşi cu ea în fiecare seară dacă n-aş auzi-o plângându-se că n-are cu ce să se îmbrace. Mi-ar plăcea să fie neajutorată doar atunci când are nevoie de mine, bărbatul ei...

Probabil că nu ne-am plictisi nicicând împreună dacă am şti să ne lăsam spațiu şi dacă iubita mea ar şti să tacă şi să viseze, să citească lângă mine şi să-mi asculte muzica... Mi-ar fi de-ajuns să-mi fie cea mai dragă din lume şi din viață dacă aş vedea-o că-i vine să plângă după ce am fost rău cu ea şi aş fi nebun după ea dacă n-ar plânge... I-aş iubi lacrimile doar când ar fi de dor sau de prea multă iubire şi i le-aş stinge cu ale mele... Dacă am putea să vorbim de toate şi să înțelegem tot ce ne spunem, ar fi femeia lângă care am visat să trăiesc. M-aş

certa cu ea fericit că nu trânteşte uşi în lipsa argumentelor şi nu spune porcării când e derutată.

Iar dacă ne-am muta împreună, mi-ar plăcea să mă umilească cu ordinea la care m-ar îmbia, m-ar învinge curățenia care n-ar fi doar în sufletul ei, ci şi în dulap, în baie, în bucătărie... Femeia care mi-ar pune în pericol burlăcia ar trebui să îmi accepte toanele, ciudățeniile, simplitatea în anume privințe şi să ştie pe de rost că bărbații şi femeile nu iubesc la fel. Ar trebui să poarte lenjerii fine chiar şi la bocanci şi să nu mă lase vreodată s-o văd cu bigudiuri sau cu castraveți pe ochi. I-aş aduce flori în orice alte zile decât acelea în care ne-am sărbători anii de când suntem împreună şi mi-ar plăcea ca ea să nu-şi dorească vreun cadou de „Valentine's Day"...

Aş vrea să priceapă că toți bărbații visează să facă, măcar o dată-n viață, sex cu două femei şi să nu mă certe că o iau cu mine. Aş fi al ei mereu, dacă s-ar prinde la timp că o astfel de abordare ține orice bărbat acasă.

Aş vrea să facă tot ce-i trece prin cap şi tot ce intuieşte în mine atunci când se dezbracă pentru mine... Cu ea vreau să fac tot şi să simt tot.

Aş vrea să muncim amândoi în neştire, să ne construim temeinic viețile, iar când va fi să facem copii, aş vrea să ştie că voi fi un tată bun. Nu i-aş ucide niciun vis, dacă realitatea pe care mi-ar oferi-o ar fi aceea pe care am visat-o dintotdeauna... Dacă aş fi fost perfect, n-ar fi avut niciun merit să mă iubească (de la o femeie care l-a iubit pe Paler am învățat asta...). Femeia mea însă va trebui să fie perfectă pentru mine, nu în frumusețe, ci în feminitatea ei deplină.

Dacă nu mi-ar cere nimic, i-aş da tot ce nici eu n-am crezut că sunt în stare...

Dacă în sufletul ei ar fi cel mai frumos, n-aş pleca niciodată de-acolo...

3 zile. Studiu despre tine

Tu n-ai nevoie de modificări, ci de întăriri. Te-ai construit, fără să ştii nici tu ce mândreţe de edificiu vei deveni, extrem de... eclectic. în tine nici măcar tu nu locuieşti confortabil încă, ce ţi-a ieşit ţie e diferit total de „locuinţele" fiinţelor banale. în mod evident, ai tras cu ochiul la alţii ce păreau a fi în admiraţia majorităţii şi le-ai râs în nas, contrazi-cându-i stilistic. îţi place să fii cel mai frecventat şi ştii foarte bine pe cine să ademeneşti înăuntrul tău. Nu-ţi atragi numai victime, pe care le consumi instinctiv, fără strategii, exact ca o văduvă-neagră, ci şi fiinţe cărora le invoci neprevăzutul şi le rogi să te ajute cu câte ceva prin „casă". De ei ai nevoie că să le furi idei nerostite, planuri pe care n-au apucat să le scrie, dar pe care ţi le mărturisesc ţie pentru că se simt bine înăuntrul tău. Foarte puţinii oameni care s-au simţit ca la ei acasă în tine au fost şi singurii care

te-au ajutat să spargi ziduri, ca să obţii ferestre mari, luminoase, îndreptate spre viaţă, în cadrul cărora să fii, la rându-ţi, aclamat de mulţime.

Obişnuiai să faci totul la adăpostul luminii arti-i ficiale, de teamă că-n lumina zilei îți vei părea imperfect. Obişnuiai să minți că iubeşti, că eşti bun, că eşti minunat. Fiind atât de expresiv, erai crezut. Făceai oamenii să se-mpiedice pe scări între etajele tale, nu neapărat ca să râzi tembel, dar ca să fii implorat pentru ajutor. Adori să-i faci să-ți ceară ajutorul, pentru că ştii cel mai bine ce mistuitoare e dependența...

(Tot n-am înțeles de unde atâta nevoie să-ți intre-năuntru şi tot felul de ființe mici care să exclame uau-uri de neprețuit pentru tine...)

Când du-te-vino-ul asta din antreul tău se termină, îți urci etajul spre suflet şi cauți dragostea prin încăperi încuiate. Iubitele altora îți par mai la îndemână, pentru că nu e ca şi cum ai intra pe uşă, ai da „bună ziua" şi ai cere exemplarul din vitrină, probându-l şi plătindu-1. Ar fi aşa de pământean, aşa de ***so fucking boring*** pentru tine... Tu poți iubi curat o femeie chiar şi după ce-ai obținut-o cu maximă ticăloşie, deşi, iarăşi, până şi tu îți dai seama că e un efect „blow-up"... Relațiile în care intri prin efracție, păcălindu-ți prietenii, trimițând, sub ochii lor, bilețele scrise cu dermatograful iubitei lor, durează cam cât erecția, care, de obicei, e mai lungă şi mai plăcută pentru tine în timpul planului decât în toiul desfăşurării acțiunii...

Eşti specialist în a aduce în tine femei pe care să le ții în preorgasm cu anii, numindu-le prietene.

Faptul că ştii că-s moarte după tine îți dă perversitatea nonşalantă a celui care face sex cu o femeie şi o priveşte în ochi pe cea care pândeşte de după perdea... Cu ele stai doar în salon şi vorbeşti nimicuri. Sunt femeile-bomboană - tu le sugi ca un copil răsfățat, ele se topesc, devin ***passe,*** dar ție îți lasă un gust plăcut...

Pe altele le-ai duce în dormitor (de multe ori alegi femei pe-ntuneric, fără să vezi tot...), dar pe scară îți dai seama că parcă nu sunt... ele şi atunci le-ndoi peste balustradă şi le consumi acolo, fără scrupule, fără jenă, doar cu o spermă căreia îi curg balele de poftă... Scara pe care se urcă la etajul tău intim e admirată de mulți - e făcută din picioare frumoase de femei, desfăcute brâncovenesc, lustruită cu răşini curse din femei pe care le-ai însemnat pe suflet cu fierul roşu. Frumusețea scării constă în expresivitatea femeilor şi-n strigătele de plăcere care acoperă scârțâind lemnului. în camerele frumoase ale sufletului tău ajung foarte-foarte puține şi nu toate în chip de iubite. Unele rămân îndelungat, altele-şi lasă spiritul să le țină locul, dacă-s ocupate cu moartea...

De sus nu se aud strigături şi nici nu zăreşti port-jartiere, ca pe scară... Până şi tu de descalți când se termină scara...

îți doreşti femei multe, doar ca să fii sigur că scara e suficient de solidă pentru cea pe care o vei aduce în brațe, ca să nu atingă nici măcar cu tălpile

sordidul ființei tale. Camera în care sufletul tău se va cununa cândva e încuiată, cheia e doar la tine, deşi parcă-ți aduci aminte vag că ai mai avut o cheie, pierdută pe undeva, în hărmălaia ursitoarelor care nu te-au găsit decât foarte târziu... Deci e posibil ca vreo femeie să o găsească şi să vină singură în camera aceea! ? Nu, asta nu se poate, pentru că tu nu aştepți pe nimeni, tu eşti cel care cauți, nu cel care se lasă încuiat.... îndoiala trebuie neapărat înrămată şi pusă pe pereții casei tale, ca să nu te trezeşti într-o zi că te-ai îndrăgostit fără ca tu să prevezi asta?! Jenant! ? (Bine, tu îți repeți asta în fiecare dimineață, după care-ți zâmbeşti mulțumit din toate oglinzile...)

Nicio femeie de pe scară nu poate merge mai sus de-atât, îți tot repeți. Şi totuşi, unele, pe care le-ai ales în treacăt, dar n-ai apucat să le VEZI, te-au făcut să le iei inconştient în brațe şi să le aduci în pragul ACELEI încăperi. E-adevărat, n-ai putut să deschizi uşa, dar le-ai dăruit cea mai frumoasă perspectivă a ta, nu-i aşa?...

Ai o „locuință" extrem de interesantă, care obsedează după ce o vizitezi. Doamne, cât de bine ştii asta! Cât de mult te bazezi pe farmecul tău aplicabil aproape pe orice ființă, cât de simplu îți este să-ți doreşti şi să obții... orice din ființele pe care le ademeneşti... Cine intră la tine îți admiră decorațiunile, se miră de felul în care lumina îți copilăreşte zâmbetul şi de proba pe care trebuie s-o treacă pentru a

păşi [in] dormitorul tău: trebuie să meargă pe sârmă, pe un hol lung, într-un echilibru perfect, altfel nu va ajunge la patul tău de paie - chiar, ce le răspunzi când te întreabă de ce dormi pe paie şi nu pe un pat normal?!.... Cine apucă să ajungă până la bibliotecă îşi duce mâna la gură când vede ce statuie superbă cu un imens penis în erecție se află chiar între poveştile lumii, de parcă ai vrea ca toate personajele, din toate cărțile, să-ți ştie îndrăzneala!... Da, în bibliotecă, pentru că îți place să construieşti din cuvinte castelul oricărei relații, iar statuia e acolo ca să deschidă discuția. Până să apară femeile, ai ridicat toți pereții ființei tale din cărți...

Tuturor le dai senzația, intrând prima dată la tine, că le faci turul complet al interiorului. Dacă ar şti câte încăperi eviți, câte sunt ascunse de perdele grele şi în câte nu mai vrei să intri nici măcar tu! Nu în toate e dezordine sau aer închis, unele sunt chiar încăperi minunate, pe care doar nu vrei să le împărți cu nimeni, deocamdată...

Nu ai nimic de dărâmat la casa asta, ai doar de făcut câteva consolidări, pentru că ai avut momente când ai exagerat cu neîncrederea în tine. Ştiu că ai mare nevoie ca geamurile să fie deschise în permanență spre stradă, ştiu că ai imensă nevoie să fii văzut umblând în pielea goală, în pielea femeilor goale din

tinerețea ta... Trebuie să mai dai câte-un var alb peste pereții unor încăperi mâzgăliți din

Mihaela Rădulescu

răzvrătire, mai mult decât din convingere. Ar trebui regândită scara, pentru că şansa ca numi femeilor din mersul tău în sus să scadă e minimă îți mai trebuie câteva obiecte esențiale, extrem de folositoare pentru traiul zilnic, căci ai pierdut din vedere banalul, fiind prea ocupat cu spectacolul ir stinctelor tale. Şi... o menajeră.

Lasă-mă să aplic pentru funcția asta. Menajera din „locuința ta" ar trebui să fie, culmea, cea mai importantă ființă pentru tine... Singura care să aibă voie să umble printre gândurile tale, doar ca să le pună în ordine, singura care să ştie să-ți spele şi să-ți aerisească mintea şi care să-ți spună mereu ce nu mai ai în tine, ce trebuie neapărat trecut pe lista de noi achiziții... Fată-n casă... De când te ştiu, învăț totul despre curățenie. Cheamă-mă şi o să-ți arăt ce ştiu să fac. Nu cotrobăi prin sertare şi nici ni şterpelesc lucruri de valoare, cel mult o să cer permisiunea să le admir. Şi aş mai vrea să nu-mi pui aceeaşi uniformă pe care au mai purtat-o alte femei care ți-au curățat podeaua vieții. Am deja câteva idei pentru a curăța scara, trebuie doar să ai încredere că nu voi pune capcane pe trepte...

Locuiesc vis-â-vis. Te văd în fiecare dimineață gol, cu ferestrele larg deschise. Nu mă arăt, căci asta te-ar face să zâmbeşti. Te studiez. Număr femeile pe care le porți seara şi le încercuiesc pe cele care şi-au câştigat dreptul să deschidă fereastra dimineața.

îți ştiu chipul speriat când eşti singur şi te-am văzut de atâtea ori plângând după ce-ai umilit o femeie care tocmai a plecat. Ți-am văzut toate măştile, căci într-o zi ai lăsat ferestrele deschise şi la pod. Trebuie să urci în fiecare zi treptele acelea, singur, ca să-ți alegi cine vrei să fii. Cred că doar în **3** zile din ultimul an ai trăit fără nicio mască. Şi atunci îți venea mereu în vizită aceeaşi femeie. Doar atunci închideai ferestrele. Toate. Şi trăgeai perdelele. Toate. Şi plecau. Toate celelalte. Intra cu spatele drept la tine, dar ieşea fugărită de cât de tare te-ar fi iubit dacă nu te-ar fi ştiut atât de bine... atât de rău, de fapt.

Nu iubi. Aşteaptă să vin să-ți fac curățenie.

Continuă să colecționezi trupuri, gemete şi fiori. Ştiu că asta faci - îți place la nebunie să fii colecționar, dar nu proprietar, nu vrei să-ți aparțină nimic din ce aduni. îmi place vulnerabilitatea ta, se vede bine de la fereastra mea...

Ştii, eu tocmai m-am mutat din periferia unor idei preconcepute. Am venit în centrul atenției tale pentru că te-am simțit, de la mare distanță. Nu rămân pentru totdeauna, doar vin dimineața şi o să plec seara, căci noaptea o să am o altă viață - o să fiu cine o să vreau, poate chiar o femeie de pe scara ta...

Acum voi deschide ferestrele şi mă vei vedea... Ridică-ți privirea. Bună dimineața. Sunt goală doar pentru că aşa-ți bei şi tu cafeaua în fiecare dimineață şi am vrut să nu fim inegali. Continuă să citeşti, o să ai timp să mă vezi mereu. Ridică mâna dreaptă dacă ai nevoie de mine sau ridică mâna stângă dacă ți-e frică...

Ți-ai pus amândouă mâinile pe față... Scrisoarea mea e pe jos. Deci ai ridicat mâinile... Dar pe amândouă! Câteodată te traduc greu... Ai nevoie de mine, dar ți-e frică... E prea comun, nu, nu asta ai vrut să-mi spui...

M-am îmbrăcat, am traversat strada şi am intrat în casa lui. Aşa cum bănuiam, toate uşile erau deschise. Am mers cu ochii închişi peste tot, chiar şi pe sârmă am mers zâmbind. Din bibliotecă am intrat direct în încăperea unde stătea nemişcat, gol, cu amândouă mâinile pe față. Acum ştiu - avea nevoie de mine, îi era îngrozitor de teamă să admită şi îşi pusese singura mască pe care orice femeie îndrăgostită i-ar fi dat-o deoparte cu uşurință. în spatele palmelor lui se afla exact ceea ce simțea. Trebuia doar să-i dau palmele deoparte...

Distanța dintre ferestrele noastre ascundea detalii pe care le-am văzut abia după ce m-am apropiat la o răsuflare de el. I-am făcut curățenie peste tot, am intrat în cele mai intime încăperi, am făcut să strălucească mese şi cristale, am lustruit scara pe care acum şi-ar fi rupt gâtul orice femeie neprevenită,

Nişte răspunsuri

am pus flori în camerele moarte şi am plecat într-o zj(pentru că mă plictisisem să am exact ce ştiam pe de rost. Nu i-am dat niciodată palmele deoparte, mi-am dat seama că îmi plac bărbații care par să aibă nişte răspunsuri, nu mereu întrebări la care să răspund eu...

Am fost doar 3 zile la el, după care m-am mutat într-un apartament cu vedere la mare.

în fiecare dimineață, când deschid fereastra, ridic brusc mâna dreaptă şi mult mai încet, mâna stângă. Din obişnuință, căci marea nu mă vede.

Mic tratat de dor

Dor - cuvântul latinesc care l-a adus până la noi, „dolus", venea de la „dolere", care înseamnă „a durea"...

Dor mărunt - cred că au vrut să-i spună dor de alint, dar n-au ştiut dacă să recunoască că ți se face dor de un om pe care-l iubeşti şi la 5 minute după ce-a ieşit pe uşă.

Dor de ducă - când tot ce ai în jur îți este în plus. îți lipseşti doar tu, ție, într-o variantă după care jinduieşti.

Dor mocnit - se insinuează meticulos, ca o mireasmă de viață în doi.

Dor năprasnic - are o culoare vie, îți scoate ochii, uneori şi sufletul, căruia îi plac mai mult nuanțele calde.

Dor dureros - când ce aştepţi nu mai vine şi ştii bine asta, dar păstrezi dorul, căci nu ai mereu cu ce să-l înlocuieşti.

Dorul moare când eşti fericit, când fiinţa care a declanşat dorul ţi-e din nou în braţe.

Dorul de dor - când ai prefera să te chinui din nou, decât să fii un om atât de singur.

Dor mincinos - când nu era sentiment, ci obi nuinţă. Tabiet. Tic.

Dor fizic - când creierul îţi dă comenzi bezmetice şi faci orice pentru o senzaţie care să aducă a... doi.

Dor fără ţintă - când plângi la viaţa altora de pe stradă, din filme, din cântece, din cărţi...

Dor necunoscut - când nu ştii exact de ce ţi-e rău lângă jumătatea ta. Ți-e dor de tine, cel mai probabil.

Dor de copilul tău - dorul sfânt de mamă... e cel mai pur strat care rămâne din grijă, după ce te-ai resemnat că eşti, totuşi, în altă parte.

Dor de copilărie - e, de cele mai multe ori, un dor de părinţii care-ţi rezolvau toate problemele în care azi te-ai încâlcit.

Dor de iubirea vieții tale - e culmea dorului, întreabă-ți sufletul. îți va spune, probabil, că atunci te-a cunoscut cu adevărat...

Când nu-ți este dor de nimeni, eşti prea tânăr ca să-ți dai seama...

Când mereu ți-e dor de cineva, eşti un om plecat departe, care şi-a lăsat sufetul de unde a plecat...

Când nu ştii ce simți, când nu ştii de ce eşti agitat, nervos, cu capu-n nori şi cu gândurile vraişte, nu da vina pe tine - recunoaşte că ți-e dor şi uită-te spre ființa care te-a răvăşit. Du-te până la ea şi vei da... de tine, întreg.

Să nu confunzi pofta cu dorul. Pofta e doar un instinct, te va amăgi. Dorul îți va răspunde la cele mai frumoase întrebări despre tine...

Dorul de clarificare - aşa afli când iubeşti cu adevărat, după ce nu mai ai lângă tine...

Nimeni nu plânge de dor fără stimuli, fără detalii care spun povestea ce-ți lipseşte atât de tare.

Nimeni nu râde de dor - cu excepția îndrăgostiților care se vor revedea curând. Azi, în cele mai multe cazuri.

în dor, ai timp de tine. Fii creativ.

Şi câinilor le e dor - nu ştiu mulți oameni care să bucure ca un câine căruia i s-a întors stăpânul acasă.

Dorul de tinerețe - încă n-ai găsit cea mai potrivit preocupare pentru vârsta ta...

Dorul de cineva pe care abia-abia l-ai cunos şi despre care nu ştii mai nimic - de cele mai mult ori se cheamă îndrăgostire. Alteori e hora hormonală.

De dor, faci o mulțime de lucruri nefireşti. Printre ele se numără şi cele mai frumoase amintiri ale omului de care ți-e dor.

Dorul are nişte corzi ca de violoncel, îți spune pe tonurile cele mai grave şi mai tandre cât de mult iubeşti. Câteodată, corzile se rup, una câte una. Nu încerca să le înnozi, va suna atât de fals...

Trăieşte-ți dorul şi nu încerca să-l închizi în casă când pleci. Ia-l cu tine peste tot, îți va lumina zâmbetul.

Nu încerca să-ți povesteşti dorul. Spune-i doar omului de care ți-e dor, în toate felurile. Orice altă persoană nu va rezona la dorul tău.

Dorul nu e o boală. Nu ai nevoie de vindecare, ci de revedere, de regăsire, de reîntregire. Dorul nu fumează, nu bea, nu ia droguri şi nu se duce la curve. Dacă vrei să te înțelegi cu dorul tău, fa ce-ți spune el...

Un copil nu ştie să spună cât îi e de dor de părinți, de mamă mai ales. Un copil strivit de dor e cel mai sfâşietor tablou. Mamele care-şi abandonează copilul sau care pleacă din copilăria pruncilor lor sunt cea mai urâtă față a lumii.

Nu face demonstrații de forță când ți-e dor, ajung gesturile mici, dar profunde. Alteori ajung cuvintele, aranjate după bătăile inimii.

în starea de dor comunicăm cel mai bine. Atunci ne spunem tot ce n-apucăm când suntem lipiți. Abia atunci ne trec prin minte lucruri pe care le-am face împreună sau prețuim toate zilele banale. Când se întețeşte dorul, învățăm să scriem, să vorbim, să ne lăsăm descoperiți, să ne adorăm vulnerabilitatea, să păstrăm amintirile...

Dorul bărbaților care nu ştiu să iubească e a doua lor copilărie - nu înțeleg ce li se întâmplă, se întorc mereu la jucăriile lor preferate, unde totul e clar şi simplu.

Dorul e rezumatul perfect a ceea ce contează cu adevărat în viața ta.

Amor de dor amar

Nu mă pot uita la alți bărbați care bâzâie în jurul meu. înseamnă că-s îndrăgostită. Da' rău! Altfel nu înțeleg cum de nu-mi ridică nicio sprânceană domnul de la masa din stânga, care mă priveşte de câte ori nevastă-sa întoarce capul. Şi n-arată rău deloc, nici el, nici ea.

Mănânc singură, trăiesc singură, fac cumpărături singură şi întorc capul de câte ori văd mame cu copii. Aş vrea şi eu unul, dar nu mă simt încă în stare să fiu mamă. Da, eu recunosc şi cred că-s mai lucidă decât multe prietene de-ale mele care au făcut copii din greşeală şi acu-i lasă acasă cu bone. Puteam să fac un copil cu Dragoş, îşi dorea foarte mult şi cred că de-aia a şi plecat într-o zi, cu o prietenă de-a mea, care a rămas gravidă înainte să afle cu cât zahăr bea Dragoş cafeaua!...

N-am avut chef de cohorta de prietene astă-seară. Mi-e atât de dor de Mihai, că nu pot să le mai ascult nici pe Andra, nici pe Gina şi nici pe Doina când

îmi povestesc cât sunt de fericite sau ce amanți şi-au mai găsit. Nu pot să gânguresc cu ele cu a! un nod în gât. Nu i-am văzut de trei săptămâni, n ştiu dacă vine săptămâna viitoare, că încă nu-i aprc base şeful să se întoarcă, nu mă pot duce la el c n-am bani de atâtea avioane, nu mai ştiu cu ce să-mi umplu timpul când nu muncesc ca o nebună... Seara, în pat, doare cel mai tare. Nu pot să văd niciun film, plâng la prima privire care seamănă a dragoste între protagonişti. Nu mai ascult nici muzică, pentru că i-pod-ul e înțesat de melodii pe care le-am ales împreună, le-am ascultat prin maşini şi avioane sau ne-am iubit pe ele... îmi aleg numai cărți despre cum să fii cel mai bun la... orice, tot de teama de a nu da peste cuvinte care mi-ar înroşi ochii de plâns.

Desenez aproape zilnic, ceea ce n-am mai făcut de mult. Până şi cel mai prost psihanalist şi-ar da seama că-s disperată de dor şi că am o viață sexuală praf - desenez numai nuduri, numai îmbrățişări sau gesturi erotice. Culmea e că desenez bine, dar nu-mi vine să arăt nimănui. Mihai e topit după desenele mele, le-a pozat şi le are în telefon pe toate şi le arată new-yorkezilor lui cu mare mândrie. Ba chiar a trebuit să-i trimit câteva pentru colegii lui, cărora li s-au părut „marvelous".

Ies rar să mănânc seara în oraş, căci mi se pare că-s un spectacol trist sau că trezesc în unii pofte vulgare de agățat. De-aia mă îmbrac foarte serios şi nimic de pe mine nu strigă a disponibilitate. Mă fardez foarte discret şi, ca să nu mă uit pe pereți, îmi iau o carte sau o revistă şi fac ce mi-a zis mama să nu - mănânc şi citesc. Dacă aş mânca numai din frigider, cred că m-ar apuca depresiile şi m-aş îngraşă oribil.

Termin peştele şi cer nota. Nu, nu vreau un taxi, deşi sunt pe tocuri, vreau să merg pe jos până acasă. Vreau să obosesc, să mă strângă pantofii, să mă enerveze neamurile proaste care o să mă întrebe dacă-s „singurică". Vreau să simt orice altceva în afară de dorul ăsta dement. Şi în afară de panică.

Am un bărbat - sau, cel puțin, aşa arată telefonul meu plin de mesaje şi poze de la el - care mi-a dispărut exact când... pluteam. Ca la salturile cu paraşuta, căzusem nişte sute de metri în gol, amețisem de atâta îndrăgostealã şi, în sfârşit, am deschis amândoi paraşutele şi pluteam. Savuram viața împreună, n-o trăiam, atât era de bine tot. A fost trimis la o specializare în America, şase luni, şi ne chinuim groaznic. Ne vedem cam o dată pe lună, între două avioane pe care le putem lua dacă am strâns amândoi bani pentru asta. Am început să am datorii, ceea ce mă ucide psihic, dar e singura şansă să fac față situației din care mai am de trăit două luni.

în prima lună era să-mi pierd slujba, nu mă puteam concentra la nimic, făceam repetiții la care eram absentă, uitam textele şi mă simțeam ridicolă şi

părăsită şi de bruma de talent pe care o aveam. Mi-era frică de spectacole, dar m-am mobilizat şi

n-am distrus nicio reprezentație. Din a doua lună am început să mă antrenez pentru lupta asta, mi-am făcut programul şi mai încărcat, m-am înscris ca voluntar în două organizații ecologice, mi-am făcut curățenie de parcă trebuia să închiriez garsoniera, am zugrăvit deşi nu era cazul, dar am trecut mai uşor de punctul mort, în care era să mă pierd într-o depresie idioată. Fiecare întoarcere a lui acasă m-a convins şi mai adânc că-l iubesc pe omul ăsta de tot şi că ne potrivim cum rar se întâmplă.

Doina, draga de ea, a încercat chiar să mă combine cu un amic, crezând că aşa o să-mi fie mai bine -era singura ființă căreia mă plângeam când mi-era greu, când mă enervau treburile casnice bărbăteşti la care nu m-am priceput niciodată - am stat trei zile fără lumină în casă, pentru că habar n-aveam să schimb siguranțele. Am trăit fără agenda din telefonul mobil pentru că-s total nepricepută la transferat date dintr-un telefon într-altul. Am mers cu autobuzul, pentru că nu-mi mai pornea scuterul de-o săptămână. Şi n-am fost o ființă alintată, dar Mihai preluase toate treburile astea ca un bărbat de casă, ca un bărbat adevărat, şi-mi lipsea şi în privința asta...

Am plecat încet, privind oamenii care treceau pe lângă mine. Fac asta de când eram studentă, era exercițiul meu preferat să ghicesc ce viață au, unde merg, la ce se gândesc... ba chiar în studenție eram şi mai îndrăzneață - priveam în ochi bărbați sau femei care-mi plăceau şi-mi compuneam pe loc o superfantezie sexuală cu el sau ea. Să nu-mi spună careva că între creiere nu există comunicare - în câteva situații s-a întâmplat să nu mai scap de bărbatul cu pricina, deşi nu făcusem altceva decât să-l privesc în ochi. Cât despre femei, ele au reacții ciudate - unele mi-au vorbit urât, ca unei nebune agasante, altele s-au uitat la mine la fel de insistent, dar gândind cu totul altceva... îmi place joaca de-a creierele oamenilor şi, mai ales, intrarea în mintea lor fără ca ei să ştie... în fine, cei mai mulți oameni merg cu ochii-n pământ sau uitându-se departe, aşa încât e uşor să-i priveşti fără să-i agasezi. Depistez o femeie nefericită, care merge cocoşată şi grăbită, cu sacoşe grele şi cu haine ponosite. Nu vreau să am viața ei, mă doare să văd femei încă frumoase şi tinere, îmbătrânite de griji şi nenoroc. Trece o piți-poancă, are mersul legănat şi fusta scurtă, de care tot trage în jos, inutil, are cizme albe, poşetă albă şi bluză pe care scrie Juicy". Şi de ea mi-e milă, e recuperabilă, dar cine s-ar încumeta?... Depistez un curvar care-şi strânge iubita în brațe şi mă măsoară cu zâmbetul acela de manelist. Nu cred că sunt genul lui, căci ochii îi pleacă rapid de pe mine pe pițipoanca cu cizme albe. Ce n-aş da să fiu acum la New York şi să simt că lumea conține şi oameni civilizați, politicoşi, zâmbitori şi preocupați de spectacole, expoziții, cărți bune, conversații inteligente... Oftez la toate povestirile lui Mihai despre viața de seară şi de noapte

a oraşului în care trăieşte, mă panichez de câte ori îmi descrie femeile newyorkeze, directe şi stilate, mă liniştesc de câte ori îl văd venind acasă, numai pentru mine...

Intru pe strada mea şi văd că... se filmează. Circulaţia e blocată, sunt instalate lumini şi decoruri şi mişună tot felul de oameni pe care-i recunosc de la filmări, de anul trecut, când am jucat pentru prima şi singura dată într-un film. încep să-i salut şi mă înseninez dintr-odată - îl zăresc pe Horia, colegul meu de facultate. Da, primul meu iubit din Bucureşti, de care m-am despărțit când m-am îndrăgostit de Ovidiu.

Nu-mi vine să-l strig în gura mare, aşa că stau şi-l privesc zâmbind. E la fel de ***funny*** şi de natural -tocmai spune un banc echipei şi toată lumea izbucneşte într-un râs zgomotos. Aşa era mereu, m-am distrat teribil cu băiatul ăsta, doar că nu părea să ia în serios mai nimic, nici măcar pe mine. L-am părăsit fără remuşcări şi nici pe el nu l-am simțit distrus de plecarea mea.

îl văd repetând un text şi-mi dau seama că-i aiurea să-l deranjez când munceşte. N-apuc să mă răsucesc pe tocuri, că aud o voce cunoscută, de femeie:

— Dar pe cine văd eu aici ? Horia dragă, te roagă o fană să faci o poză cu ea!

E Andra, nebuna de Andra, adorabila Andra, pe care n-am mai văzut-o din vremea studenției! Evident, s-a întors şi Horia spre noi şi râdem toți de gluma Andrei. Horia sare să mă îmbrățişeze cum face de când îl ştiu.

— Să nu cumva să dispari, mă duc să deschid rulota şi mă întorc, spune Andra şi pleacă alergând.

— Dana! Ce cauți aici? Nu-mi spune că jucăm împreună şi io-s ultimul bou care află.

— Aş vrea io, stăruie! Nu, mă duc acasă, stau două blocuri mai încolo. Ce faci? Cum eşti? Ce joci?

— Fac spume când mi-aduc aminte că m-ai părăsit, femeie frumoasă şi crudă ce eşti, îmi spune zâmbind şi prostindu-se cum făcea mereu. Joc rolul prostului care sunt că n-am alergat după tine atunci. Da' tu ce faci? Te-ai măritat? Nu, n-ai aer de nevastă. Şi nici copii n-ai făcut, că ai sânii tot unde i-am lăsat.

— încetează, îi zic zâmbind, că iar plec! Zi-mi, ce filmezi?

— Scena balconului, iubito. Unde ziceai că stai, ca să mă uit unde trebuie când îți spun...

— Da, m-am prins ce faci, îl întrerup. Faci bine, nu te-ai schimbat deloc, nu scot nimic serios de la tine, aşa că te las să-ți faci treaba şi mă duc să mă culc.

— Sunt îndrăgostit lulea de o profesoară măritată, care mai are şi-un copil. Ieri m-a bătut bărbată-su, un alcoolic nenorocit care o bate şi pe ea. Azi încerc să iau hotărârea vieții mele - s-o iau de-acasă, cu copil cu tot, şi să-i mut la mine.

îmi trebuie câteva secunde ca să înțeleg că nu vorbeşte despre el, ci despre rol, şi văd cum îmi zâmbeşte altfel, ca pe vremuri.

— Ai avut o clipă fața aia de copil mirat pe care am iubit-o eu, măi femeie. Asta joc. în rest, sunt un star, precum mă ştii şi, culmea, am şi o iubită. Doar că e la mama naibii, a plecat la Londra să facă un masterat. Nu râde, nu m-a părăsit, ea chiar vine înapoi! Cel puțin cu rugămintea asta-l deranjez pe Doamne-Doamne în ultima vreme.

— Şi iubitul meu e plecat şi mă urc pe aceiaşi pereți de dor, zic dintr-odată mai relaxată, căci n-aveam chef de tensiuni care se instalează între foşti iubiți la revederi de-astea. Eu zac în balta asta de patru luni, a.m.r. două...

— Ce mişto! înseamnă că eşti vulnerabilă şi pot să profit de tine că un nesimțit de bărbat singur, glumeşte din nou Horia, dar citesc în ochii lui că e doar felul lui de a ascunde o tristețe, ba chiar o iubire reală.

— Horia, tu chiar eşti îndrăgostit! Mă bucur tare pentru tine...

Andra se întoarce şi mă ia de mână:

— Hai să-ți dau o cafea şi lasă-l pe Horia să fugă la machiaj.

— Nu, nu stau, Andra, dar vă dau eu o cafea după, la mine, dacă mai sunteți în stare. Filmați mult?

— Nu, două cadre avem şi cam în două ore e gata. Dacă nu te culci, venim. Horia, mergem la Dana la o cafea când terminăm? strigă Andra.

— Da, dacă ne face şi clătite, răspunde Horia vesel.

— Te sărut, dragă, fug să-i organizez pe oamenii ăştia, zice Andra. Zi-mi unde stai.

— Blocul galben, scara a treia, etajul trei, uşa de lângă lift, zic fără nicio apăsare.

Chiar mă bucur să am musafiri, nu s-a mai întâmplat de mult. Şi oricum n-aş fi adormit prea curând, că aveam de citit nişte texte pentru repetiția de mâine.

Clătite... Am ouă, lapte şi făină, dar nu cred că am vreo urmă de dulceață. Sper să fi rămas ceva în borcanul de Nutella pe care l-am abuzat acum două

seri.

Mă schimb în blugi şi tricou şi mă apuc să pregătesc aluatul de clătite. Da, n-am dulceață de vişine, cum mânca Horia.

Mă uit în frigider şi constat că, în afară de apă şi nişte Cola, n-am absolut nimic de băut. Lui Horia îi plăcea să aibă mereu un vin alb şi o apă minerală la rece. Ce naiba-mi aduc aminte atâtea detalii despre Horia? Nici când trăiam împreună nu le ştiam atât de bine, râd singură. Ei bine, le fac ceai sau cafea, că

mi-e lene să mai ies din casă la ora asta. Mi-aduc aminte că el a ieşit o dată pentru mine noaptea,

când nu mai aveam Redbull, eram uşor dependentă de băutura aia în studenție.

Mă uit mulțumită în jur, e frumos la mine, sunt obsedată de ordine şi curățenie, aşa că e greu să mă prindă cineva în ofsaid la acest capitol.

Intru pe mess cu iubitul meu, căci e ora la care e în pauza de masă şi stă mereu cu mine, în loc să mănânce cu colegii lui. îl ador. Iar când îi văd ochii albaştri şi mâinile şi gâtul pe care l-am sărutat de-atâtea ori, îmi vine să-mi iau iarăşi vibratorul din dulap. Dacă-mi spunea cineva acum câteva luni că-mi voi cumpăra un vibrator şi-l voi şi folosi, m-aş fi uitat cu tot disprețul de care eram în stare şi aş fi răspuns răspicat că o femeie care arată ca mine nu are nevoie de obiecte, ci de un bărbat, ca să aibă orgasme. Şi pe bărbat nu trebuie nici să-l cumpere, nici să-i schimbe bateriile, căci îl poate avea oricând, în perfectă stare de funcționare, respectiv erecție. Aveam lozinci pentru orice. Şi totuşi, după nişte zile şi nopți în care am simțit că mor de dor fizic, m-am dus demnă la un sex-shop şi mi-am cumpărat obiectul blestemat, după ce am spus tare: „Vă rog să mi-l împachetați de cadou!". M-am simțit mai bine după ce l-am accesat a doua oară, intrasem într-o convenție şi mă duceam după ea... Prima oară, după ce am avut orgasm de la un vibrator, am plâns ca o isterică, m-am simțit oribil de tristă şi de singură şi mi-am dorit să ies în stradă şi să agăț primul bărbat care-mi iese în cale. Evident, n-am făcut-o, sunt incapabilă de desant erotic pe teritorii necunoscute. Discuția cu Mihai mă înfierbântă şi mă aduce mereu în starea aceea, oricare ar fi subiectul. Ii pun vocea caldă şi uşor răguşită peste alte cuvinte, mi-l imaginez pri-vindu-mă adânc şi până la capătul conversației simt cum picură din mine. Nu vorbim atâta despre sex când suntem împreună - poate pentru că atunci îl facem?!... -, dar, la distanța asta, pe dragostea asta, simțim amândoi nevoia să umplem golul acela, măcar cu vorbe. II amenințc că voi folosi vibratorul, iar el întoarce vorba şi-o duce pe suflet sau pe nimicuri, îl înțeleg, mi-a explicat că dacă ieşi la masă fără sacou şi iubita te excită la telefon, nu vrei să defilezi pe sub nasul colegilor cu o erecție în pantalonii de stofă subțire!... îmi spune atâtea cuvinte calde şi limpezi, mă face să râd şi să dau ture prin cameră, că şi din ochi încep să picur... De drag şi dor de omul ăsta minunat. Doamne, cât îmi lipseşte!... Ne luăm brusc la revedere, căci are un timp limitat de pauză, care tocmai expirase. Rămân iar cu ochii-n tavan, îmi opresc cum pot lacrimile şi trec la bucătărie, să mă pregătesc de musafiri.

Andra era regizor de platou şi mai lucrasem cu ea la diverse filmări. E genul de fată urâțică, dar extrem de simpatică, pe care o adoră toată lumea pentru că e mereu tonică şi gata să te ajute cu orice. Te umileşte cu bunătatea ei şi cu un bun-simț de om venit de la țară la capitală, ca să muncească şi să-şi

ajute familia. Nu cred că are un bărbat sau vreo familie, nu vorbeşte niciodată despre asta, dar nici n-am auzit pe careva s-o întrebe, de teamă să n-o rănească sau să n-o întristeze. Munceşte cât zece pe platou şi rezolvă problemele tuturor. Abia aştept să vină şi să râd cu ea.

Pe Horia nu l-am iubit nebuneşte, a fost mai degrabă relația lui de suflet decât a mea, el a umblat după mine şi mi-a făcut o curte dementă şi atât de... altfel, încât am cedat şi mi-a devenit foarte drag. Dar nu l-am iubit, mai degrabă învățam pentru prima dată cum se trăieşte în doi, în aceeaşi casă. N-arăta rău deloc, nici atunci şi nici acum. îi făceau avansuri foarte multe dintre colegele mele şi cred că şi de asta m-am lăsat prinsă în vrajă, era o victorie care la 20 de ani părea importantă. Avea toate calitățile clasice - arăta bine, avea umor cu carul, avea farmec în orice adunare, era foarte bine crescut, făcea toate treburile din casă cot la cot cu mine, dar... nu-mi luase mințile, cum s-a întâmplat cu Mihai. Sau chiar cu Ovidiu, pentru care plecasem de lângă Horia, într-o debilă şi aproape bolnăvicioasă relație fizică. Ovidiu îmi trezea nişte pofte sexuale nemaîntâlnite şi era un fel de „match în heaven" în pat. Ca orice pasiune strict carnală, s-a dus naibii repede, după ce epuizaserăm tot ce ne trecuse prin cap în materie de sex. îi spuneam mereu că e profesorul meu de sex, deşi mă bănuia uneori că ştiu mai multe decât el. în realitate, eram foarte potriviți, foarte bine construiți fizic, foarte... proaspăt ieşiți din relații banale şi foarte tineri.

Când a apărut Mihai în viața mea, am ştiut, de parcă mi-a şoptit Dumnezeu la ureche, că el e iubirea vieții mele. Absolut inexplicabil, m-am îndrăgostit la prima vedere şi ne-am început relația fără niciun fel de poticneli, fără niciun fel de artificii de seducție pe care le-aş fi folosit cu orice alt bărbat. încă n-am găsit ceva care să nu-mi placă la el, şi au trecut trei ani de când suntem împreună. Mi-a schimbat viața, sufletul, mă bântuie în absolut tot ce fac, mă cucereşte cu tot ce-mi spune şi-mi face şi-mi arată... Şi mă iubeşte cum mi-am dorit toată viața să fiu iubită, de când am devenit femeie... Am poze cu el prin toată casa când e plecat şi simt că mor dacă nu-mi iau în secunda asta vibratorul din dulap...

îmi scot pantalonii şi chiloții încet, de parcă m-ar privi Mihai... Mă învârt goală prin casă, pe sub nasul lui din toate pozele, o pun pe Diana Krall să-mi cânte şi mă aşez pe canapeaua unde ne-am iubit de-atâtea ori. Am un ritual anume, e un soi de preludiu pe care l-am adaptat ca să pot duce până la capăt intenția. închid ochii, căci mă inhibă să văd obiectul acela la început, dar îi deschid mereu când mă apropii de orgasm. Atunci mă uit în oglinda din față, mă văd toată şi mă gândesc la toate pozițiile care s-au derulat pe luciul acestei oglinzi fumurii, la dimineții le în care am făcut sex şi la serile în care am făcut amor după sex, la trupul lui Mihai pe

care-l ştiu pe de rost, la slalomul pe care-l face între tandrețe şi uşoara bruscare exact atunci când simte că-mi voi da drumul... Are ritmul perfect de care am eu nevoie, are bărbăția care mă face să-l iubesc atâta şi tandrețea pe care doar poate o femeie ți-o mai dăruieşte...

Simt că-mi pulsează sângele mai tare, intru în vertijul de dinaintea orgasmului şi nu mai mişc poziția vibratorului... Exact când mai am acele cinci secunde, aud soneria. Mă blochez, rămân încremenită şi simt cum tot valul care m-a cuprins mai devreme până-n creier mi se scurge în picioare şi mă amorțeşte. E cea mai tâmpită stare posibilă, cazi din culmea plăcerii într-un fel de mocirlă rece. îmi trag pantalonii în viteză, strig un „imediat" gâtuit, arunc vibratorul în sertarul cu discuri şi mă uit disperată după chiloți. Sunt ametită, ciufulită, îmbujorată şi cred că mă încearcă şi nişte nervi, dar mi-i stăpânesc. Cine naiba e la ora asta, că e prea devreme să fie Andra şi Horia, n-a trecut nici măcar o oră? Deschid uşa şi e... Horia. Singur, fără Andra.

— Da, bună seara, prietene! Te-au dat afară de la film pentru că a venit, totuşi, Keanu Reeves? întreb eu încercând să par haioasă şi relaxată.

Greşesc în ambele variante, căci Horia închide uşa şi mai sună o dată. îi recunosc giumbuşlucurile şi-mi dau seama că am fost uşor idioată. Mă umflă râsul când îi văd fața deschizând a doua oară uşa:

— Bună seara, aici locuieşte prietena mea Dana, o fată inteligentă care făcea glume bune şi clătite demențiale? M-a trimis Andra să verific, ca nu cumva să sunăm la alt apartament...

— Ce naiba cauți acum, nu ziceai că filmezi? Unde e Andra? întreb şi-i fac semn să intre.

— Am filmat şi pentru că sunt un actor genial, dacă-ți mai aminteşti, nu am mai tras duble. Andra mai avea de strâns şi de pregătit filmarea de mâine şi vine la tura următoare de clătite.

— Atunci, te invit direct la bucătărie, că abia mă apucam să le fac.

— Nu, draga mea, eu sunt musafir, stau în sufragerie şi tu faci clătite. El e? întreabă Horia cu ochii pe o poză pe care i-am făcut-o lui Mihai în vacanța de astă iarnă, în vârful muntelui, pe pârtie.

— Da. El e Mihai. Mihai, el e Horia, primul bărbat care intră singur în casa noastră de când eşti plecat. A venit doar să mănânce clătite, zic prostindu-mă. Tu ai cumpăra povestea asta? Dacă veneam eu la tine cât ea e plecată - cum o cheamă?

— Sofia.

— Deci, dacă veneam eu la tine cât Sofia era plecată, ce explicație penibilă aveai tu? Sofia dragă, a venit doar să-i fac o frecție, e o prietenă foarte

răcită.

— Frecția e periculos de fizică, Dana, clătitele sunt inofensive, miros greu, cad ca bolovanu' în stomac şi nu sunt erotice decât dacă vrei tu să le bagi în gură fără să le muşti...

Râdem amândoi ca pe vremuri, n-am nicio formulă să transform discuția într-una serioasă. Şi nici nu vreau. Am mare nevoie să râd şi să nu simt că un bărbat în casă, ci un prieten.

Ne-apucăm împreună de clătite şi ne povesti iubirile, filmele, spectacolele. Sofia lui e medic, chi chirurg, şi bănuiesc că ei îi fac foarte bine poantei lui Horia, după ce vine de la muncă. înțeleg că foarte frumoasă nu pentru că aşa o etichetează, pentru că mi-o descrie ca un bărbat teribil de îndr gostit, pentru care nu mai există altă femeie. **N** seamănă poveştile în multe amănunte şi descoperi că ne-am găsit iubirile, chiar dacă nu le aveam acu lângă noi. Ba chiar şi dorurile ne seamănă, căci 1 descriem la fel de detaliat şi de profund.

Mâncăm prea multe clătite şi ne aşezăm pe can pea ghiftuiți. Niciunul nu tace aiurea, vorbim întrun despre oamenii pe care-i iubim. Uităm şi de And şi ajungem, în sfârşit, la noi.

— Ştii ce mi-am amintit când veneam spre tine? Că n-aveam niciodată voie să te văd în baie, când piguleşti şi te aranjezi. Am pândit o dată pe gaur cheii şi te-am văzut ghemuită pe jos. M-am speria că plângeai sau că ți s-a făcut rău şi am intrat pest tine. Ai sărit ca o fiară şi m-ai dat afară ca pe must cu prosopul, ții minte? întotdeauna mi-am dorit s văd ce face o femeie în baie atâta timp, şi Sofia fac la fel. Şi mama făcea la fel. O să mor şi n-o să şti secretul celor 30 de minute în care nu curge nici apa de la chiuvetă, nici aia de la duş şi nici aia de la toaletă. Ce naiba faceți, de fapt? N-aveai nici măcar o ojă în mână, nicio foarfecă, am fost foarte derutat...

_Horia, îți dau un film cu Mei Gibson, că avea

aceleaşi nedumeriri, îl vezi acasă şi-ți rezolvi problema, ce naiba te-a apucat?

...A tăcut câteva clipe şi i-am văzut cea mai tristă față, una pe care nu i-o văzusem decât la repetițiile din şcoală - dar acum nu juca nimic.

— Mi-e atât de dor de femeia mea, îmi lipseşte în atâtea feluri, îmi pierd mirosul dacă nu-i simt parfumul, îmi mor simțurile dacă nu vine odată acasă s-o iubesc şi să-i spun că vreau să fie soția mea...

Mi-au țâşnit lacrimile şi m-am întors spre fereastră. Exact asta simt eu, exact atât îmi lipseşte Mihai. Plângem amândoi, ne mai vine câte-un zâmbet când ne vedem lacrimile şi iar plângem. II iau în brațe pe Horia, simt nevoia să plâng în brațele cuiva. Cred că e singura dată în viața mea când strâng în brațe un bărbat ca să mă eliberez de plânsul pentru altul.

Horia mă strânge şi mai tare şi-mi şopteşte la ureche:

— O iubesc de tot şi o s-o cer de soție şi o să-i fac copii, ştii?

— Iar eu o să mă duc mâine să împrumut nişte bani şi o să plec de nebună să-l văd pentru că e iubirea vieții mele şi nu pot fără el şi m-am săturat de vibratoare şi de nopți goale... şi vreau să mă ceară de nevastă şi să-i fac copii. Da, cu Mihai vreau să fac copii! Şi casă. Şi viață. Şi griji. Şi vacanțe. Şi sex. Şi dragoste...

Mi-a luat fața în palme şi mi-a şters lacrimile cu dosul mânecii. Şi nasul mi l-a şters şi iar mi-a venit să râd, deşi încă mai plângeam. Mi-am lungit mâneca de la bluză şi i-am şters şi eu lacrimile şi m-am uitat la bărbatul acesta care plângea atât de frumos pentru femeia lui... I-am sărutat o lacrimă, aşa cum am făcut când mi-a plâns Mihai prima dată în brațe, de cât mă iubea.

— Dă-mi lacrima înapoi, că nu e a ta, a şoptit Horia şi mi-a atins buzele uşor cu buzele lui.

Nu ne-am sărutat, am încremenit amândoi cu lacrima aia la mijloc, cu ochii deschişi şi mirați. Ultima lacrimă pe care am mai simțit-o a fost din ochiul meu drept şi s-a dus încet lângă cealaltă, pe buzele noastre lipite. Nu mai ştiu care dintre noi a închis ochii prima dată şi nici nu garantez că a avut el vreo vină.

Ştiu că am făcut ceva ciudat, ceva interzis, ceva de nepovestit şi, poate, de neiertat - ne-am iubit ca să ne treacă dorul de oamenii pe care-i iubeam cu adevărat. Nu ne-am tras-o, nu ne-am excitat cu premeditare din poveste, nu ne-am dorit unul pe altul. Ne-am folosit unul de celălalt ca să ne întremăm psihic, ca să ne alinăm dorul ăsta blestemat. N-am deschis ochii până n-am avut orgasm. Şi nici atunci nu i-am deschis, ci m-am întors cu spatele. Nu am văzut niciun centimetru de piele de-a lui, nu l-am atins cu mâinile nicăieri. Aş putea să jur că Horia a făcut la fel. Aş putea să scriu cu sânge că amândoi făceam de fapt dragoste în creierele noastre cu oamenii ăia dragi de care ne era atât de dor şi că ne-am eliberat de o tensiune care crescuse pe iubire, nu pe pofta sexuală. Nici mie nu-mi fusese vreo poftă de Horia şi nici lui nu-i trezisem vreo pasiune retardă. Am făcut dragoste de doooooor amar de alții, am făcut sex de atâta nesex, am făcut cel mai interzis lucru şi, totuşi, cel mai firesc. I-am mulțumit în gând lui Horia că a plecat fără cuvinte, săruturi sau concluzii penibile şi m-am uitat fix în ochii lui Mihai, din poza de pe masă. Părea să se uite peste umărul meu şi mi-a înghețat spatele brusc...

M-am apucat să fac ordine, de parcă voiam să şterg orice urmă. Aşa am făcut, am şters urmele, chiar şi amprentele mâinilor mele le-am şters de pe masă. Tremuram şi încercam să-mi repet coerent că nu mi-am înşelat bărbatul, că întâmplarea asta, culmea, e atât de frumoasă prin ceea ce a declanşat-o, încât îi ierți înțelesul de suprafață. Nu, nu sunt o curvă şi nici Horia un băiat isteț care a găsit cea mai bună formulă de agățat o vulnerabilă părăsită. Da, asta cred eu. Şi probabil Horia. Dar ce-ar zice Mihai? Oare ar trebui să-i spun? Să-l scutesc de detalii sau să-l mint? Oare să păstrez taina până mor? Dar eu asta ador la noi

doi, felul atât de matur de a ne spune tot, de a trăi împreună tot ce ne trece prin cap separat sau la unison. Dar cum să-i spui unui bărbat care te iubeşte că ai făcut dragoste cu altul de dor de el? Cum îi anulezi gelozia şi orgoli şi durerea, până înțelege tot contextul? La naib şterg toate urmele! Chiar şi pe cele din creier meu. E singura soluție. Sau, mai bine...

Am auzit din nou soneria. Nu, ăsta era cel m prost final posibil. Dacă Horia se întoarce acum, un bou şi strică toată magia unui moment irepetabil Nu poate fi atât de idiot. M-am dus furioasă la uş şi... era din nou Horia, dar cu Andra la braț.

— Am venit să mâncăm clătite, dragă, ce credeai că mă laşi să mor de poftă? zice Andra veselă şi se duce direct la bucătărie. Horia ne alungă pe-amândouă în casă, îşi pune şorțul meu şi se apucă de clătite, cântând o manea cretină, cu care ne face să râdem cu lacrimi.

îl privesc peste umăr şi-i mulțumesc. Şi el a şters toate urmele...

Grădina sexologică

încercăm din răsputeri să ne ferim copiii de imagini şocante, am vrea, mai ales dacă avem fetițe, să ştie despre sex mult timp după ce îşi vor fi terminat studiile, le-am vrea virgine mai aprig decât orice ultrareligios şi le spunem mereu că e „ruşine" sau „nu-i voie" de câte ori întreabă ceva banal despre sex, din pură curiozitate de copil.

Când ai puțini ani şi părinți cu puțin creier, nu-ți rămâne decât să descoperi singur care-i treaba cu... sexul. Personal sau opus. Pe niciun copil de 5-6-7 ani nu-l interesează vreo poziție sexuală de mare efect, ci pe unde face mama pipi, dacă e băiat, şi ce e chestia aia cu breton a lui tata, dacă e fată... Dincolo de amuzament ar trebui să stea o abordare inteligentă, decupată din cărți, că sunt destule, de a explica anatomic, fără a sublinia că e un subiect tabu, fără a îngroşa explicația. Fără a mai exagera cu diminutivele penibile ale limbii române când vine vorba de numit sexul unei fetițe. Imaginați-vă că nu există un cuvânt normal, popular, aşa, de uz general, cu bun-simț, pentru ce are femeia între picioare. Am dezbătut teoria într-o emisiune, cu nişte iluştri medici şi psihologi de față, şi mulți părinți mi-au mulțumit atunci. CNA-ul m-a amendat, deşi utilizam, ca sursă de documentare, doar manualele şcolare de până la clasa a VIII-a!! In fine, dacă pe băieți îi creştem de la „cuculeț" până la „penis", pe fetițe trebuie să le convingem să se spele la „păsărică", la „duduie", la „zonzolică" , la „ruşinică" sau la „şuşu" (or mai fi şi altele...). Nu le putem vorbi nici de vulve, nici de vagin, cu atât mai puțin de cuvântul țigănesc pe care-l foloseşte unul din doi români când înjură.

Indiferent cu ce lecție a venit de-acasă fiecare copil din zecile care erau la grădina zoologică din Cap Ferrat, ieri a plecat acasă cu una concretă, practică, pe

care n-o va uita prea curând. Am văzut leii căscând, am admirat perfecțiunea designului pe zebre, am intrat în grota liliecilor, am dat de mâncare căprițelor, ne-am distrat cu lemurii şi pinguinii, am tremurat lângă şerpi, ne-am pozat cu pantera şi girafa şi... am asistat la o porno-întâmplare cu maimuțe! Tocmai intraserăm în zona lor şi ne distram grozav urmărindu-le acrobațiile şi giumbuşlucurile. Copiii râdeau, părinții la fel, toată lumea făcea poze, când, înfierbântat de o mişcare grațioasă a femelei lui, urangutanul a apucat-o omeneşte de fund, exact în mijlocul „ecranului", adică exact la nivelul ochilor copiilor de 4-5-6-7 ani, şi a început s-o... cum să vă explic...

a început să predea lecția misionarului unor părinți total nepregătiți şi unor copii cărora trebuia să li se explice, în diverse limbi, ce e chestia aia roz şi ce-i face cu ea la fund... Interesantă era forfota părintească din jurul acestei întâmplări - un tată râdea şi continua să filmeze, altul se certa cu nevasta care-i tot spunea să ia copiii de-acolo... câteva mame s-au repezit fără milă către fetițele lor şi le-au pus indignate mâna la ochi, altele se uitau cu jind şi, total neconvinse, le explicau copiilor că aşa... se fac copiii, o mamă isterică a aruncat o sticlă de plastic spre gratii, crezând că-l va potoli pe porno-urangutan, dar n-a făcut decât să-i schimbe poziția într-una şi mai explicită... Am auzit cum sună explicații penibile în engleză, franceză, italiană, spaniolă şi chiar română. Am auzit cum a fost ucisă barza şi cum s-a trecut brusc la soluția darwiniană. Am văzut reacții inteligente şi reacții stupide. Am simțit pe pielea mea cum e să trebuiască să răspunzi pe loc, relaxat şi argumentat, unui copil curios.

Am simțit că mulți părinți nu sunt pregătiți pentru o asemenea lecție şi cei mai mulți nu vor fi niciodată în stare să-i vorbească despre asta copilului de sex opus. Cei mai mulți părinți refuză ideea de a face o minimă lectură sau o scurtă vizită la un psiholog pe această temă. Despre sex ni se pare că ştim tot. Despre sex parcă se vorbeşte doar în două feluri: ori cu mâna la gură şi cu ochii-n pământ, ori în gura mare în ziare proaste, dar cu sentimentul că nu e un subiect de dezbătut la masa familiei.

Cred că cel mai corect gândesc despre sex oamenii care au făcut mereu dragoste...

Iar dacă din dragoste au făcut un copil, părinții ar trebui să învețe să-i răspundă corect copilului la întrebarea legitimă despre cum a venit pe lume. Barza nu are nicio vină că-şi face cuib în mintea copiilor...

My fair (lady?!?)...

O tipă genială a inventat un site numit pitzi-poanca.org. Vă sfătuiesc să intrați pe el înainte sau după ce mă citiți, ca să ştiți exact despre ce vorbim şi cum stăm... Cum stăm cu bunul gust, cu o generație care se exprimă puternic şi... țipător, cum stăm cu autoevaluarea, cu frumusețea vestită a femeilor române, cum stă treaba cu ultimele tendințe din modă şi design interior, precum

şi cu, atenție, noua limbă română - nu aceea din capătul pixului sau creionului, ci aceea schimonosită de unghii false păcănind pe tastaturi de telefoane mobile sau computere. Cred că dacă Gabriel Liiceanu sau Andrei Pleşu şi-ar petrece după-amiaza „răsfoind" paginile acestui site, ar suferi o gravă depresie, o comoție universală sau măcar o intoxicație şi s-ar rade în cap, ca să plece în nişte munți nepopulați, ținându-se unul pe altul de mână, că tot n-ar mai conta... Dincolo de comentariile savuroase ale creatoarei site-ului, descoperim o lume paralelă, incredibil de bine conturată, o comunitate înspăimântătoare de ființe ca noi, care, deşi sunt bipede, stau mai mult în patru labe, care se exprimă liber de parcă gramatica le-a omorât părinții şi acum se răzbună pe ea (şi pe mama ei!). Ai sentimentul că cele mai multe se află în această sinistră şi atât de tristă expoziție umană doar ca să se răzbune pe duşmani nevăzuți, doar ca să concureze la titluri încă neomologate de femei tari la ceva ce numai ele înțeleg, doar ca să facă în ciudă oricărei intenții de normalitate. Vorbesc despre valoare, dau citate care devin bancuri, se bat în şabloane, încurcă sensuri, îşi codează mesajele, ştiu mai multe semne de punctuație decât litere, sunt tatuate, machiate, încorsetate, scămoşate, aurite, costumate, îmbufnate, excitate şi hotărâte. Sunt fotografii făcute chiar de protagoniste - predomină poza făcută în oglinda din baie cu telefonul mobil -, aşa încât, după ce te lămureşti că nu-i un colaj, desluşeşti în imagine, în afară de WC şi țevi de scurgere, o ființă care s-a pregătit temeinic pentru această fotografie - ba are portjartier, ba e doar în chiloți, ba-şi înfige tocul în capacul de la WC şi se sprijină languros pe o chiuvetă discret murdară, ba-şi trimite singură bezele în oglindă, fă-cându-te să ignori hârtia igienică sau coşul de rufe. Compoziția artistică a fotografiilor este atât de uimitoare, încât te întrebi sincer, ca boul, dacă nu cumva cineva le aşază anume vazele, țevile, tablourile, perdelele, cuverturile şi bibelourile ca să obțină o fotografie suprarealistă cu care să-l nimicească pe Man Ray. După ce-ți mai ştergi lacrimile de râs, începi să vezi şi mai clar detalii: machiajul pare să fie făcut c-o îndrăzneală demnă de-o agenție de publicitate căreia clientul i-a zis „aveți mână liberă". Creionul cu care noi am fi desenat conturul ochilor, la ele desenează buze în formă de inimioare sau de fursecuri sau de pompe de desfundat aceleaşi chiuvete ajunse deja celebre. Cozile de la ochi încalcă dreptul pleoapei la imagine. Iar cerceii, 90 la sută dintre ei fiind modelul roată de bicicletă, întregesc aproape fiecare față ce-ți povesteşte dintr-o imagine ceea ce 1 000 de cuvinte n-ar reuşi niciodată. Unghiile false nu sunt doar colorate şi aglomerate, dar sunt şi atât de lungi încât te întrebi ce culturi de ciuperci locuiesc sub ele. Nu ştii ce va rămâne cel mai puternic înfipt în memoria ta de privitor căzut pe această planetă - decorul, textul de prezentare, unghia cu pene, tatuajul cu adresa de-acasă sau costumul de cameristă cu coadă, pe care-l poartă o „lady" (aşa s-a semnat...!). Dezmeticeala nu are niciun sens în context. Te uiți, încerci să dai de vreo fişă de externare sau de vreun anunț „caut

medicamentul cutare", dar te lămureşti că acolo nici proverbele nu găsesc alinare... Piţipoancele sunt nişte fiinţe fragile, dar nu le poţi întrema, căci... nu te lasă. Ele sunt bine aşa, ele sunt iubite exact în băile acelea, pe rugina acelor calorifere şi în sclipiciul corsetelor mereu prea mici pentru câte au de conţinut. Ele au bărbaţi pentru care sunt prinţese, regine, şefe, dive, zâne, staruri şi vedete. După ce mor de râs, mă apucă o milă şi-o tristeţe şi-o lehamite la care adaug o mirare căreia îi fac tot mai greu faţă - de ce te-ai îmbrăca în piele de leopard, cu cercei-roată-fără-spiţe, stând în patru labe pe parchetul sărit, cu unghiile false încovoiate, pe fundal de carpetă cu căprioară bând din izvor maro, cu ciorapi cu portjartier cu ciucurei şi buze desenate cu contur negru? Cum arată oare bărbatul care va zice UAU şi-şi va pune poza asta în portofel pentru totdeauna?... Ştiu, n-ar trebui să judecăm pe nimeni, fără ca măcar să ne punem în locul lor. Dar cum?! E greu, e incomod în pielea şi-n costumele lor, sunt tulburătoare detaliile!... Aş inventa un premiu pentru creatoarea acestui site. Un premiu public, aşa cum le dăm celor care fac gesturi sociale importante, campanii umanitare sau fapte de vitejie. I-aş pune gardă de corp, căci vă imaginaţi ce preţ s-a pus deja pe capul ei... Aş inventa strângeri nu de fonduri, ci de cercei-roată, de pantofi-copită, de costume de animale îmbrăcate de femei nelămurite cu ele, de carpete, de poşete, de cizme de latex şi de unghii false. Aş scrie cărţi despre cum să redevii din piţipoancă om şi din cocălar bărbat. Sau despre cum să ai lumea la picioare, nu picioarele pe WC. Sau despre cum să nu mai arăţi ca monitorul oficial, îmbuibată de firme, ci de gânduri, de cuvinte scrise întreg şi corect, de ambiţie şi feminitate... Ştiu, dacă piţipoancele ar citi rândurile mele, s-ar tăvăli pe jos de râs... Pe mine şi la circ mă întristează clovnii...

Femeia cu ochii umflaţi de plâns

Ai văzut-o de atâtea ori (cel mai des în oglinda din baie...) - Ştii bine că femeia nu plânge niciodată fără motiv, fără o idee fixă care nu iese din ea decât în formă lichidă şi sărată. Dacă zâmbetul mai are şi nuanţe false, lacrima nu prea minte, decât la actriţe (şi nici atunci nu-i sigur că nu plânge personajul bine instalat în ele).

Lacrima, ca izvorul de munte, vine dintr-un adânc neştiut, din cel mai curat şi mai ascuns loc al fiinţei. Ea se aşterne pe obraji de copii ca o limbă pe care o vorbesc de când se nasc, până învaţă alfabetul. E limba lacrimilor, cu care un pui de om şi un om mare comunică.

Mai târziu, lacrima e limba neputinţei şi a durerii. Unui copil care nu poate face ce face altul mai mare îi e mai la îndemână să plângă decât să aştepte rezolvarea. Altui copil alintat i s-a arătat prea devreme că plânsul impresionează şi-l foloseşte ca pe o cheie cu care-şi deschide mai toate uşile copilăriei.

Vine apoi o vreme când plâng adolescenții... Plâng de nesiguranță, de neştiință despre ce pot face singuri, de prima iubire... de a doua, de examene neluat sau note mici... de prieteni trădători, de părinți nemulțumiți de ei şi de adulți care nu-i înțeleg niciodată. Când plânge un adolescent, cred că e bine să-l asculți şi să-l iei în brațe, dacă-i eşti familie, căci altfel îşi va găsi singur căi care nu-ți vor plăcea şi brațe pe care n-ai să poți să i le iei de după gât...

încet-încet, copiii care ajung bărbați plâng tot mai puțin. Li s-a spus de atâtea ori „să fie bărbați", „să nu plângă ca o fată", încât îşi defectează grav mecanismul emoțional şi reacționează exact invers decât simt, în situații în care salvatoare ar fi fost lacrimile şi eliberarea presiunii...

Mie îmi plac lacrimile de bărbat - ştiu sigur că unui bărbat îi trebuie mult mai mult curaj să plângă decât să fie „de piatră", aşa că admir ca pe o operă de artă orice față plânsă de bărbat. Cu condiția să nu-şi fi distilat supărarea cu alcool sau droguri, ci să fie un plâns curat, de bărbat îndrăgostit, de bărbat topit după o femeie, de bărbat care va găsi curând o rezolvare bărbătească... Bărbații care plâng în fața unei femei sunt nişte oameni foarte frumoşi şi au o forță pe care niciun muşchi de suprafață n-ar putea-o întrece.

Dar, în liniştea lumii, cel mai adesea se aude plânsul femeilor. Plâng când iubesc, căci la ele iubirea se instalează exact acolo de unde izvorăsc lacrimile... Plâng când li se nasc copii, plâng de duioşie şi de nimicuri, plâng de dor şi de bucurie, plâng de durere şi de singurătate, plâng de ciudă pe ele însele, plâng de nenoroc şi de neiubite ce se simt uneori...

Plâng lovite de bărbați netrebnici şi umilite de semeni brutalizați, plâng de înşelate ce li se întâmplă să fie adesea, plâng de toate astea la un loc...

Femeii îi rămâne atât de puțin timp să plângă de bucurie, de emoția unui „da" spus iubirii vieții ei... de un „te iubesc, mamă" spus pe neaşteptate, de un dar venit din tot sufletul celui pe care-l iubeşte... I se întâmplă atât de rar să plângă de extaz şi de stropi de fericire imenşi, ca nişte fulgi de nea ce se vor topi mai repede ca lacrima... I se întâmplă atât de des să plângă că nu e admirată, că nu se simte frumoasă, că nu-i mai spune bărbatul ei cât de frumos îi e zâmbetul, că nu mai ştie ce să facă să le fie bine celor dragi...

Plânsul unei femei neiubite e la capătul celălalt al unei partide de sex - femeia se aşază în cea mai incomodă poziție, atât de singură şi de chircită încât nici gândul bun al cuiva drag nu intră în ea, atât de pătrunsă de plânsul ei şi de căsăpirea propriului suflet, încât parcă trupul ei reface invers drumul orgasmului şi o ia exact în direcția opusă. în plânsul de durere nu există nici urmă de plăcere, nici urmă de drăgălăşenie, ci o revărsare de lacrimi negre ca o armată în cadență, pornită nu spre duşmanul care a provocat plânsul, ci spre ea însăşi... Multe dintre motivele pentru care plâng femeile lumii sunt atât de rezolvabile cu

ceva mai multă educație, mai mult bun-simț şi respect pentru aceste creatoare de viață... şi mult mai multă dragoste...

Ce rămâne după un plâns năprasnic? Nişte ochi umflați şi trişti, un munte de şervețele şi nicio soluție imediată. Dar parcă răsare în noi o putere pe care ne putem sprijini, deci ne putem ridica singure, în lipsa unui umăr iubit, a unui „în brațe strâns", a unor buze care să sărute lacrimă după lacrimă...

Sensibilitatea din noi are nevoie de lacrimi. Poate că în ceața unui plâns calificat, de femeie care iubeşte degeaba, de femeie uitată sau părăsită, de mamă chinuită, se află cele mai multe răspunsuri despre cine suntem, cât de frumoase şi de vii şi de minunate suntem... Poate câte un plâns la timpul potrivit nu e doar despre ce curge din noi, ci despre ceea ce putem aşeza mai bine în noi. Despre cât de frumoase sunt dimineții senine... sau spectacolele de teatru... sau o carte grozavă... sau cuvintele care ne mângâie sau mâinile care ne iau fața în palme... sau victoria unui campion... sau atâtea şi atâtea alte motive de lacrimi albe şi calde ce curg pe zâmbete...

Când plânge o femeie, nu întotdeauna un bărbat e de vină, dar el e mereu una dintre lacrimi (albă sau neagră)...

Lumea interzisă...

în România obişnuim să le numim curve mai ales pe cele despre care aflăm că au avut mai mult de doi iubiți şi pe cele care ne deranjează groaznic - de obicei sunt fie mult mai frumoase ca noi, fie trezesc în bărbații noştri mult mai multă pasiune decât am putea-o noi face, fie au mai multe relații cu bărbați decât au altele rochii în dulap. Culmea e că, la o analiză lucidă (ceea ce puține femei încearcă...), aceste femei nu-şi câştigă banii în pat, ci într-un birou. Unei asemenea femei nu-i intră în casă clientul cu banii în mână, că aşa vrea el, ci doar bărbatul pe care-l vrea ea. Fără niciun preț. Pentru toate vecinele curioase, ea devine o curvă. Pentru toți bărbații din preajmă, ea devine o opțiune. „Curva" falsă e de multe ori o femeie relaxată, care nu caută cu disperare, ci trăieşte pe-ndelete şi aşteaptă să vină.

Zicem că femeile care ne iau bărbații sunt curve (deşi le-aş condamna mai degrabă pentru furt...). în loc să admitem că poate noi avem o problemă, ne luăm fața de sfinte şi le decretăm curve. Rostim asta scuipând salivă, încercuim cuvântul cu buzele crispate de ură şi dispreț...

Nu, ele nu sunt curve, ele sunt doar nişte femei care au cucerit fie mai mulți bărbați, fie unul singur în plus - pe al tău. Par curve de la distanța de unde priveşti tu, dar de aproape au unghiile mici şi curate, parfumul discret şi conversația fină ca glezna. „Curvele" sunt dezinvolte la petreceri, nu pozează în „zâne" şi-n fericite, ci sunt 100% femei, nimic nu e de plastic în comportamentul lor, nimic din trupul lor nu e de vânzare. Ele colecționează plăceri, nu le vând.

Par curve, dar sunt femei care trăiesc la un alt nivel, mai sus. Femeile care au rămas jos şi se uită sub fusta lor le numesc curve sau... încep să urce până la ele. Cele de jos au sentimentul că doar cu chiloții în vine poți fi şefa unor bărbați (când e exact invers...) sau egală cu ei, că doar făcând sex primeşti un loc de muncă, o promovare, o şansă sau o favoare. Cele de sus depărtează tocurile şi mai tare, căci nu le pasă de cele de jos, şi continuă să se uite în ochii bărbaților din preajmă cu toată gama de intenții, de la prietenie la ruperea cămăşii. „Curvele" prost etichetate sunt, de cele mai multe ori, femeile cele mai corecte.

In lumea civilizată, curvele autentice nu mai stau nici măcar la şosea sau la colțul străzii. Acelea sunt prostituate din cel mai ieftin soi şi nu au alte calități decât disponibilitatea şi nişte aparențe pentru cei aflați cu adevărat în nevoie (?!). Sunt mai peste tot în lume, în toate oraşele aglomerate, unde stresul cere varii descărcări. Curvele adevărate stau în vitrină, ca în Cartierul Roşu, le vezi, negociezi, intri, consumi, plăteşti şi... închizi fermoarul povestirii. Nu iese nimeni rănit, nu apari la „Trădați în dragoste", nu-ți strigă curva din uşă „când te-ntorci?"... Curvă e femeia pe care o găseşti liberă când te duci s-o cumperi.

Curvele au peşti. N-am înțeles niciodată de ce au fost numiți aşa - m-am gândit la solzi, dar n-au. La rechini, la peştele-spadă, la castravetele-de-mare, la icre, la ape adânci, dar n-am dat nicicum de un fir. Nici măcar muțenia nu se regăseşte, căci, se ştie, cu peştele vorbeşti dacă vrei curva. In fine, mi se pare o nedreptate față de peşti şi o alegere bizară a imaginii - alunecoşi şi reci, greu de prins cu mâna...

Urmează... ***Escort girls*** - au poze pe net, promisiunile lor sunt mult mai rafinate şi te roagă să le suni ca să vorbiți de prețuri şi... meniu. Ele nu sunt de găsit la o adresă băiețească, ci vin unde sunt chemate, invitate la masă, plimbate, conversate şi, în final... executate şi plătite. Cum sunt un om curios, am sunat măcar de dragul de a purta o conversație pe care altfel aş rata-o pentru tot restul vieții şi, jur, ar fi mare păcat. Mai întâi, o fată de escortă nu se miră că o sună... o femeie. Te întreabă politicos dacă o chemi tu sau bărbatul tău sau dacă vreți amândoi. Pentru că, iată, deja vorbim de trei prețuri. Le aflu şi mă gândesc de câte ori m-au numit „curvă"

pe forumurile alea insalubre unii (mai ales unele) care nu ştiau că făceam aceiaşi bani ca şi fata asta doar că munceam toată noaptea în cabina de montaj sau plecam pe coclauri să filmez sau stăteam în direct trei ore ca să vorbesc de să vibreze cetățenii care mă privesc. De aceiaşi bani aveam de satisfăcut câteva sute de mii de „clienți", nu unul singur, de aceeaşi sumă trebuia să seduc fără arme albe, fără artificii şi accesorii şi cu hainele pe mine... Nu discutăm finalitatea, doar comparăm sumele... în fine, simte că-s începătoare şi, deşi am pus toată viața întrebări altora, mă blochez, jurnalistic vorbind, şi ea mă ajută, căci o mai fi văzut multe ca mine -trecem la meniu: ce face şi ce nu face. Toată discuția se

poartă într-o franceză desăvârşită, dar cu un vag accent pe care nu-l localizez încă.

— Nu fac sex anal, dar fac sex oral cu prezervativ şi sex normal, atât cu dumneavoastră (îmi vorbea de-a dreptul cu dumneavoastră! De parcă voia să sublinieze şi mai clar tema prezervativului folosit chiar şi împotriva tutuielii!?...), cât şi cu bărbatul dumneavoastră. Dacă doriți doar să vă uitați, costă... dacă doriți ca doar el să se uite, costă... dacă doriți amândoi, costă....

Ca să ies elegant din discuție, îi spun că mă voi sfătui cu bărbatul meu şi o voi suna în privința datei şi a locului de întâlnire. De ce nu? Dacă mă uit pe răspunsurile câtorva sute de oameni care s-au încumetat să-mi răspundă la întrebările din

chestionarul „Nişte răspunsuri", aflu că aproape jumătate dintre ei ar face sex în trei. Două femei şi un bărbat - au răspuns la această întrebare bărbați liniştiți, femei întregi, oameni cu carte şi diplome, cu familii şi copii, plecați prin alte țări sau care abia-şi aşteaptă vacanțele. Deci, dacă asta e fantezia cu cel mai mare procent de prezență, cum procedăm ? Că parcă nu-ți prea vine să-ți iei vecina sau prietena cea mai bună, nici să agăți pe stradă cu textul „vreau să-i fac o surpriză soțului, vreți să veniți să facem sex în trei?!"... Sau dacă-ți vine sau ți se-ntâmplă, căci alcoolul, de pildă, scoate din oameni chiar şi fanteziile, e mai complicat a doua zi, când vecina e tot acolo şi prietena cea mai bună începe să-ți pară prea atentă la bărbatul tău.

Nu cred că trebuie să faci din asta o obişnuință, dar poți să pui deoparte o excepție din care tu şi bărbatul tău să vă hrăniți în toiul plăcerii. Poți să-i faci cadou bărbatului tău o astfel de întâmplare, dacă te roade curiozitatea sau dacă vrei să-l iubeşti altfel. Nu ştiu invers dacă-ți va plăcea la fel - dacă bărbatul tău ți-ar aduce acasă o femeie şi te-ar obliga să o iubeşti sau să asişti... Până şi în intenția unei astfel de fapte extravagante femeile au nevoie de un lung preludiu. Cred că pentru o astfel de acțiune femeile trebuie să plece la vânătoare, nu bărbații...

Unul dintre pasajele care m-au gâtuit de emoție din biografia lui Jane Fonda a fost chiar cel în care povestea din viața ei de aşternut cu Roger Vădim (acest bărbat prea norocos, care le-a avut pe toate - p$_e$ Brigitte Bardot, pejane Fonda, pe Catherine Deneuve, pe Annette Stroyberg şi cine ştie câte şi mai câte din vitrina cu superbități a cinematografului)... Nu o dată se trezea cu soțul venind acasă cu o altă femeie şi obligând-o să se uite cum fac sex sau chiar să facă în trei. Ea, Jane Fonda, una dintre cele mai frumoase femei ale epocii şi una dintre cele mai cunoscute, era pusă în situația de a coborî până la colțul de stradă de unde venise cealaltă femeie, de a se umili pentru plăcerea bărbatului ei. Jane Fonda povesteşte că până la ea nu a ajuns niciodată plăcerea, ci doar suferința şi incapacitatea de a înțelege iubirea astfel. Corect. Fiecare îşi defineşte

iubirea aşa cum are nevoie. Aici nu începe nicio negociere. Dar nu despre cât de curată poate fi iubirea era vorba acum...

Singura temere a bărbaților care apelează la ***escort girls*** e... potrivirea cu realitatea. Rar, dar destul cât să te sperie... ***what u see, is not what u get.*** Ori e ea... acum 20 de ani, ori e... un el, ori e alta, tot blondă, doar că nu poartă cupa D la sutien, ci A, nu are fundul bombat ca-n poză, ci inexistent, nu ştie patru limbi străine la perfecție, ci doar... româna şi nişte compilații de texte, şi nu mai e deloc atât de sofisticată. Ca şi în alte domenii, trebuie să nimereşti site-ul corect şi nu, să nu dai banii înainte să vezi. Nu aveți idee cam peste câte romînce dau... românii!

Ce-or povesti acasă?! Că-s ***assistent manager?*** Că sunt ***sales director?*** Că lucrează într-o agenție? Că le-au racolat serviciile secrete?!... Nici nu are importanță, din drumul ăsta te opreşti doar singură...

Am văzut filme de acțiune, am citit romane aţâţătoare despre astfel de femei şi întotdeauna m-am întrebat ce anume le-a făcut, cum ar spune Marina Almăşan, „să îmbrățişeze această meserie". Foamea, veți spune toți dând buzna, sărăcia până la os sau lipsa de creier... Dar bărbații au altă părere despre ele...

Am tot vorbit de-a lungul anilor cu bărbați care au accesat astfel de femei şi i-am implorat să-mi povestească despre ele. îmi plac la nebunie poveştile îndrăznețe, exact acelea pentru care cele mai multe femei îşi duc îngrozite mâna la gură... Eu vreau să aflu, e păcatul meu sau, poate, calitatea mea cea mai mare... Depinde de cine judecă.

Ah, uitasem să vă spun - vorbesc doar pentru cei cărora le strălucesc ochii a inteligență, le vibrează sufletul a dragoste şi îi bântuie fiorii cu care ar deschide oricând o uşă interzisă...

Printre femeile de escortă, cele de calitate şi cu nişte prețuri cât poşetele Hermes, există exemplare uluitoare - şi nu cred că bărbații care mi-au vorbit despre ele au exagerat, pentru că nu era vorba despre cât de grozavi sunt ei ca bărbați, ci despre cât de banal e să-ți cumperi plăceri adânci când ai cu ce. Sunt femei care arată impecabil, vorbesc bine două-trei limbi străine, ştiu la ce folosesc toate tacâmurile de pe masă, nu râd ca proastele şi nici nu vorbesc neîntrebate în cercurile înalte (câte soții care o fac pe deşteptele ar avea de învățat de la curve, pardon, de la ***escort girls...).*** Sunt femei pe care bărbații cu bani şi chiar cuplurile deştepte şi le închiriază pentru o noapte sau un weekend. Le tratează cu respect şi obțin, poate pentru prima dată în viața lor, toată gama de plăceri erotice, de la privire până la implicare.

Desigur, n-am auzit bărbați care le-ar lua acasă, de neveste sau măcar de iubite, pentru că în toți există neputința de a le privi ca pe nişte femei normale. Dar un bărbat care şi-a luat măcar o dată, în weekend-ul lui de afaceri la... Londra, o femeie pe bani şi-o va lua şi pe a doua, şi pe a treia. Extrem de rar,

bărbații se întorc la aceeaşi, dar până şi ei ştiu cât e de periculos să revii şi să începi să clădeşti nişte sentimente pentru o femeie atât de frecventată...

Am decis să vă deschid apetitul pentru astfel de poveşti doar pentru că în ultima vreme tot văd că lumea se deschide, vorbeşte mai mult despre ce nu avea voie până ieri, înțelege mai multe şi suportă din ce în ce mai greu vulgaritatea. Vastul capitol al sexului are doar două capete - rafinamentul şi vulgaritatea; unii vor alege mereu să evolueze spre sofisticare şi rafinament, iar altora le va fi imposibil să înfrângă vulgaritatea din ei...

Am prieteni care au decis să-şi facă vacanțele în oraşe naturiste, acolo unde toată lumea, într-o convenție care pentru Mircea Toma ar fi banală, a decis să umble permanent dezbrăcată, dar să respecte nişte reguli clare - pare o ciudățenie să fii grav amendat pentru că porți haine sau faci fotografii, dar e încă un pas spre rafinamentul despre care vorbeam mai devreme, cel puțin în accepțiunea celor care vor să trăiască naturist şi să se simtă eliberați... Ceea ce unora ni se pare ridicol, pentru alții e sublim. Ceea ce unora ni se pare jenant, altora li se arată a libertate. Ceea ce ne excită la culme, pe alții îi adoarme. Şi aşa mai departe, cât mai departe...

Am ascultat o noapte întreagă poveşti despre hedo-niştii din Jamaica, ştiu despre cluburi de swingeri şi despre baruri în care toată lumea vine ca să plece pereche, îmi plac barurile din New York unde femeile vin singure, într-o convenție foarte limpede, iar bărbații încearcă elegant şi renunță la primul „no, thanks". Am explorat Amsterdamul şi Place Pigalle, am căscat gura, am încercat să înțeleg ...Lumea a evoluat enorm în direcția plăcerilor sexuale, în direcția explorărilor erotice, dar şi aici lumea civilizată a găsit cheia de a nu cădea în vulgaritatea cotropitoare şi mlăştinoasă, de a nu exagera, de a nu fărâmița convențiile acestor locuri...

Nudismul, sex-shop-urile, nuditatea, saloanele de masaj erotic, barurile de streap-tease, bordelurile nu mai sunt subiecte tabu în lumea civilizată şi care vrea să evolueze. Curiozitatea n-a făcut rău nimănui, altele sunt bolile cu care te-ai putea confrunta, dacă nu ştii regulile acestei lumi şi vrei, totuşi, s-o bântui.

Tango

Câteodată mă enervează - sau mă face să zâmbesc, depinde de textele fiecăruia - ideea că împart în revista ***Elle*** aceeaşi pagină cu Dragoş Bucurenci. E cam ca în viață - stau spate în spate cu un om pe care-l ştiu bine, care mai întâi mi-e prieten şi apoi mi-e drag rău, dar cu care n-am timp să mă văd, pe care n-am timp să-l frecventez mai des nici măcar pe blog, darămite în viața de zi cu... seară. Noi doi nu ştim despre ce vom scrie luna viitoare, iar Roxana (redactor-şef ***Elle)*** ne ține la „distanța" asta anume, sunt convinsă că are zâmbetul Acela când ne trimite ştampilați la tipografie. Iar tu, care stai şi citeşti pagina mea, o

săvârşeşti şi te-apuci, desigur, cu alte sentimente, de Bucurenci. Fiecare dintre noi vrea să te cucerească şi să-ți lase o urmă... ştii tu, zâmbetul acela mic... starea aia cu care te întorci la viața ta, dar îți mai rămân pe creier urme de gând de la noi... Fiecare dintre noi şi-a înşiruit cuvintele fie minuțios, în liniştea unei idei bine instalate, fie fugărit de dead-line-ul sec, care te pune să-ți faci datoria şi să şi performezi scurt şi eficient, ca într-o căsnicie c datează prea de demult... Textul fiecăruia dintre n e un mic spectacol pentru care ne alegem bine cuvi tele, ne punem şi câte-o mască, doar de dragul mişte rului şi al ideii fixe că nu de ochii şi de zâmbetel noastre ai nevoie, ci de sufletul şi creierul pe care ne ocupăm să le ținem în formă, să fie zvelte şi agere, expresive şi chiar un pic parşive ... (deşi cred că amândoi scriem mai bine când suntem singuri).

Spectacolul gândurilor noastre începe cu frământarea de a găsi tema cuceritoare, subiectul pentru care spectatorul să merite să fi bătut drumul până la pagina asta. Şi eu, şi Bucurenci ne apucăm de jucat doar spectacole pe care le stăpânim, despre care ştim, eventual, puțin mai mult decât tine sau pe care doar şansa de a avea o pagină albă la îndemână ne-a făcut să le realizăm înaintea ta. Habar n-am unde scrie Bucurenci, cu ce viteză, la ce laptop, pe ce muzică... după ce muză sau cu ce stimulent. Dar ştiu sigur că-s curioasă mereu să-l citesc, aştept cumva să găsesc vreo coincidență de gânduri sau vreo asemănare între sentimente lăsate pe capul cititorului... Nu scriem egal, căci avem lecturi, pasiuni, experiențe, sexe, copilării şi nopți diferite. El e mult mai conectat la lume şi la mode, la întâmplări şi la spații, pentru că le umple mereu, le frecventează şi le absoarbe. Eu scriu mai dinăuntrul meu, mă frecventez mai mult pe mine şi trăiesc mai mult matern decât monden. El e un admirabil mânuitor de cuvinte şi explorator de sensuri, eu mă străduiesc mai mult, simt mai tare nevoia de emoție decât de concizie. El înduioşează şi naşte pasiuni prin bărbăția sensurilor, chiar dacă excelează în folosirea substantivelor şi adjectivelor feminine... Eu mă înfrupt din ce trăiesc şi aştern ce-mi dă pe dinafară. El e descoperit text cu text, aici sau pe blog, eu mă tot reinventez dintr-o celebritate care e tot mai puțin egală cu mine şi ridic mai multe sprâncene aici decât la televizor.

Reuşita unui astfel de spectacol de cuvinte stă în transferarea unei idei de folos, în rezonanța emoțională cu cititorul. Ne plac melodiile cu texte scrise parcă de noi şi cărți în care ne place să credem că suntem egali cu protagoniştii. De aceea şi aceste texte îşi găsesc cel mai adesea aplauzele, mai ales când printre „spectatori" se află spirite asemănătoare sau teribil de curioase.

Dacă nu te-ai întrebat până acum unde naiba vreau să ajung, nu merită osteneala să-ți explic. Glumesc... şi dau socoteală - plecasem de la ideea că suntem frecvent lipiți de oameni cu care împărți m viața, fără a ne armoniza în vreun fel. Sunt „lipită" de Bucurenci în acelaşi cotor de revistă, spate în spate pe aceeaşi pagină, atinsă de aceleaşi mâini care o întorc pe-o parte sau pe cealaltă,

şi nu ne întâlnim nici măcar în gândul tău la aceeaşi masă, pentru că suntem „feluri" diferite şi vom fi consumaţi în funcţie de gustul fiecăruia...

Trăim în aceeaşi casă, dormim în acelaşi pat, ne spălăm la aceeaşi chiuvetă, muncim în acelaşi birou cu oameni cu care rareori împărţim aceleaşi frământări. Ne spunem fiecare gândul şi cel mai adesea obţinem victoria de a fi ascultaţi, dar nu neapărat înţeleşi. A scrie un text fără a te gândi la cel care-l va citi e la fel de grav ca a vorbi singur, stârnind doar mila celor care te aud şi te declară nebun. A sculpta sensul cuvintelor doar pentru a obţine o formă frumoasă şi corectă, fără a căuta o minimă emoţie, o discretă aromă de răspuns la o întrebare comună, ar bloca rezonanţa cu „spectatorul" cuvintelor tale. Vorbim adesea pentru că trebuie să umplem un spaţiu auditiv. Lansăm teorii, păreri şi bârfe ca să cucerim o audienţă de prieteni sau necunoscuţi, dar ce mult ne-ar ridica o conversaţie de calitate, un ***tete-â-tete*** pe care nu l-am mai practicat de mult cu cei cu care împărţim atât de mult din viaţă... îmi tot venea să zâmbesc amintindu-mi secvenţe din căsnicii cu el vorbind de maşini şi fotbal şi cu ea răspunzând despre copii şi piaţă... Tot un fel de spate-n spate, dar dus la extremă, în care între spinări se cască o distanţă din ce în ce mai tristă...

Situaţia amuzantă în care mă aflu eu în raport cu Bucurenci, locuind pe-aceeaşi pagină, nu trebuie schimbată, am folosit-o doar ca pretext... de text. în economia unei reviste ce va fi răsfoită de atât de mulţi cititori, o mână-paravan, care să salveze textul de la copierea de către colegul de bancă, e necesară

Nişte răspunsuri

şi incitantă. Dar, în economia vieţii de zi cu zi, din poziţia spate în spate - bună doar pentru scenele de atac din filme de acţiune - ar fi mai util să alunecăm în fandări de tango şi să ne trezim brusc lipiţi faţă în faţă, ameţiţi de descoperirea că avem, totuşi, atâââââtea cuvinte să ne spunem...

Tu ce mai faci?...

Una dintre cele mai personale întrebări din istoria omenirii, probabil. Ar fi trebuit să fie încoronată drept „regina întrebărilor" sau „împărăteasa prieteniei". Ar trebui, când pui această întrebare, să te aşezi comod spre a auzi răspunsul care te interesează, dacă intenţia ta n-ar fi doar un automatism relaţional. Când colo, primeşti un „bine, dar tu?", care te ia pe nepregătite sau te pune în situaţia de a răspunde la fel de plat. Americanii au făcut din ea un salut, care ţine loc de „bună ziua" şi face reclamă unei prietenii care şi-a ratat sensul. „How are you - good, and you" nu mai e decât introducerea pentru o conversaţie ce va ajunge într-o cu totul altă direcţie. Francezii şi-au simplificat şi ei relaţiile sociale şi rezolvă totul cu un „ca va" la fel de vag, care primeşte la schimb un „bien" şi, desigur, întrebarea „et toi?".

în realitate, nimeni nu face „bine" şi-atât. Nici măcar „good". Toți am avea de dat un răspuns lung, dacă am şti că interesează cu adevărat pe cineva ce mai facem. Toți am avea de spus o poveste despre noi, dar cu cât creşte numărul celor care ne întreabă ce mai facem, cu atât parcă se împuținează numărul celor dispuşi să ne asculte.

„Tu ce mai faci ?" ar trebui, într-o variantă romantică, să fie o întrebare adresată sufletului unui om drag, despre care vrei să ştii cu adevărat cum îi merge, ce-l doare, ce-l frământă, ce probleme are, ce bucurii are de împărtăşit... E una dintre puținele întrebări care ar trebui să fie asezonate cu o privire adâncă în ochii celuilalt şi cu un timp anume dedicat răspunsului. E una dintre întrebările pe care mi-am dorit de multe ori să le adresez, cu sinceritate şi curiozitate, multora dintre personalitățile pe care le-am intervievat, dar, după criteriile jurnalismului profesionist, nu-i o întrebare puternică, e mai degrabă una de încălzire, înainte să porneşti camera de filmare sau reportofonul.

Şi totuşi, întrebarea vine ca o mângâiere prin păr când se întâlnesc două suflete ce nu s-au văzut de-o vreme. îşi recapătă valoarea şi intimitatea când cei patru ochi care se privesc chiar caută nuanța răspunsului şi ştiu să asculte. E întrebarea pe care-mi vine mai degrabă să o folosesc în loc de „te iubesc" şi „mi-e dor", căci mă simt mai puțin egoistă. Când îl întrebi pe omul care ți-e cel mai drag „ce mai face" ar trebui să ştie că-ți pasă cu adevărat şi că vrei să ştii detalii, nu şabloane. E ca şi cum îi ceri permisiunea să te lase să intri în zona cea mai intimă a sentimentelor lui, iar dacă nu-ți răspunde cu un bine'' sec vei şti că te-a lăsat. Nu e o vizită de lucru, nici de curtoazie. Nu intri nici ca să repari ceva, nici ca să propui planuri de viitor şi nici ca să te afli în treabă. Intri ca să asculți, să priveşti şi să fii un receptacul de care omul acela drag are nevoie.

N-am idee de ce, dar oamenii care trăiesc mult împreună uită să se mai întrebe „ce mai fac". Se trezesc unul lângă celălalt, ştiu pe de rost ce mănâncă la micul dejun, ce muzică le place, când pleacă şi când vin de la muncă, unde le place în vacanță, dar nu mai ştiu „ce mai fac"... Târziu, când lucrurile nespuse şi-au făcut cochilie, descoperă că celălalt face cu totul altceva decât părea a face şi ar răspunde mai degrabă la întrebarea „tu cine eşti?"... în loc să se întrebe seara, ochi în ochi, „ce mai fac", cei mai mulți oameni îşi țin sufletele ferecate şi mimează „binele" pe care-l anunță mereu... Sau sunt obsedați că fac rău şi nu mai ştiu nici care-i întrebarea, nici unde-s ochii celuilalt, nici care ar fi răspunsul autentic...

Propun reabilitarea întrebării, măcar acolo unde în suflete mai sunt răspunsuri calde pentru oameni dragi.

Tu ce mai faci?...

De pus pe gând...

Vrei să fii soțul meu?

Pentru fiecare bărbat (ignor excepțiile, pentru că şi ei ignoră tema...) vine momentul în care trebuie s-o ceară de nevastă, urmat de momentul când adună prieteni şi familie şi trebuie să facă Marele Anunț. Câtă frământare, cât nesomn, ce perpeleală chiar şi pentru bărbatul cel mai sigur pe el...

Am avut dintotdeauna prieteni bărbați, dar n-am apucat vreunul care să-mi vorbească despre acest nod în gât. Cred că a cere o femeie de soție e o chestiune atât de individuală, aproape mai intimă, emoțional vorbind, decât actul sexual clasic. Ea îşi face cuib în mintea bărbatului pe măsură ce femeia îi livrează materia primă pentru această construcție. E un cuib construit din gesturi, din detalii, din unghiuri favorabile ale femeii care l-a cucerit. Bărbatul îşi cere femeia de nevastă din motive aproape de neînțeles chiar pentru femeia în cauză - îi place, dintr-odată, cum îngână o melodie, îl topeşte felul ei sofisticat de a şterge praful cu fundul arcuit sau o adulmecă într-o dimineață, când îşi dă seama că e topit după aroma ei, i se pare atât de feminină în decizii şi atât de delicată în a-i pune viața în ordine... Acestea şi multe altele sunt declicuri din care apare gândul. Şi inelul.

Un bărbat iubeşte o femeie pentru că are o coregrafie frumoasă a gesturilor de viață în doi şi abia apoi o iubeşte pentru că e compusă din piese frumos armonizate, cremuite, lustruite, parfumate şi impecabil articulate, chiar dacă pe acestea le vede primele. Femeia pe care o cere de soție nu e numai aleasa inimii, ci şi a creierului. Un bărbat îşi cere femeia de nevastă exact când ea se aşteaptă cel mai puțin şi exact pentru singurul motiv pe care ea nu l-**a** premeditat, nu l-a interpretat, nu l-a cosmetizat, ci l-a lăsat să fie aşa, să se întâmple... Dublul clic pe iconul cu cererea în căsătorie nu e decât cea mai frumoasă declarație de dragoste a bărbatului - el **a** reperat-o, în sfârşit, pe cea care-i va purta inelul, numele şi copiii.

Dacă toate femeile ar înțelege ce transformări, ce contorsionări emoționale se petrec în sufletul şi mai ales în creierul bărbatului care trebuie să pună clasica întrebare... Dacă toți bărbații ar şti că întrebarea asta nu ia pe nepregătite nicio femeie, toate simt momentul sau măcar îl aşteaptă zâmbind în vis...

Şi-n cele mai amputate sentimental suflete există emoția generatoare de fluturi în stomac, care-l face să caute mărimea potrivită la inel şi să îngenuncheze

Nişte răspunsuri

măcar cu sentimentele, dacă nu cu ligamentele personale. Pentru un bărbat îndrăgostit care s-a hotărât nu există gând mai intens decât proiecția în creier, pe cer sau pe parbriz, pe pereții biroului sau în vis a momentului în care-i va cere mâna. Nu ştiu sigur dacă toți au şi coşmarul cu ea spunând NU, dar ştiu destule femei care trăiesc coşmarul cu el care nu mai ajunge la altar sau fuge

exact la punctul culminant... Bărbatul care ajunge să-i ceară mâna unei femei a văzut în ea nişte calități care-i vor întregi viața, care o califică indubitabil pentru ***next level*** - mama copiilor lui - şi care o disting de orice alt grup de femei care au trecut prin viața lui. Bărbatul care decide rapid să facă pasul şi n-o trece pe biata femeie prin probe cu anii ori e foarte îndrăgostit şi a înțeles bine ce femeie are lângă el, ori e uşor nesigur pe ea şi vrea să-i pună o lesă emoțională din care să nu-i scape. Alți bărbați trag de o relație până se epuizează iluziile şi nu fac gestul major decât sub presiunea ei sau a unui copil... Iar alții pur şi simplu fac totul în ordine, cu luciditate profitabilă pe termen lung - în loc de poezii sau gesturi cinematografice ei muncesc pentru un cămin, o existență sigură în doi, nişte sentimente trainice... Poate că la ei gândul de însurătoare s-a instalat de la bun început şi poate de aceea femeia unui astfel de bărbat e câştigătoare (dacă înțelege la timp strădania şi felul lui tradițional de a iubi)... Nu ştiu să vă spun care dintre situații e favorabilă fericirii şi nici nu cred că ar trebui să aflați aşa ceva de la mine...

Femeia iubită, mai cu seamă cea nealergată de vârstă, are răbdare să aştepte cuminte la rândul sentimentelor bărbatului ei, deşi nu de puține ori o îngrijorează întârzierea. Oricât de modern ar trăi, oricât de pasionată ar fi de ieşirea din tipare, tot ar vrea măcar să fie întrebată, dacă nu luată... Iar când timpul femeii începe să se îngusteze, îngrijorarea mai schimbă din conținutul relației, oricât de vehemente ar spune ele lumii că „nouă ne e bine aşa, de ce să facem tâmpenia cu măritatul?"... Căsătoria e un gest major, dar atâtea alte gesturi mici o distrug sau o luminează...

Nicio femeie n-ar trebui să râdă de felul în care e cerută de nevastă, oricât de histrion e bărbatul care s-a încumetat s-o ceară. E spectacolul pentru care el s-a pregătit dintotdeauna, iar ea precis e femeia căreia îi era dedicat. El va interpreta momentul în felul lui şi numai al lui şi va repeta singur ce teiubescuri să-i spună şi ce piruete de îndră-gosteală să execute, chiar dacă ea nu va primi decât întrebarea şi inelul. Nicio femeie n-ar trebui să pună la îndoială sentimentul unui bărbat care pune Marea întrebare - pentru el nu prea există motive adiacente, ci există mulți fluturi în stomac, un nod în gât, ochi umezi de drag şi certitudinea că EA este. Cu riscul că o să spun o tâmpenie, aş mai adăuga că femeia care spune NU sau cere timp de gândire nu e niciodată jumătatea acelui bărbat şi n-ar trebui ca refuzul ei să genereze vreo tristețe de lungă durată sau vreo ***ură*** veşnică. Poate că nehotărârea sau luciditatea ei spune adevărul...

Confruntarea cu prietenii cei mai buni şi cu familia, care vor afla marea veste, conține, de multe ori, mai multă bucurie decât acceptul ei - şi nu mă înțelegeți greşit, fetelor, dar ați văzut şi voi câtă nevoie au bărbații de prieteni buni, de glumele lor rele sau „de casă", de beția dulce închinată veştii... Iar dacă n-ați observat, abordați intensiv cursul de trăit cu bărbatul de acest model, căci

„studiile britanice" arată cât e de important pentru el... şi pentru viața voastră frumoasă în doi.

De multe ori m-am întrebat de ce n-a fost repartizată sarcina asta, cu cerutul în căsătorie, femeilor. Poate că ele ar fi ales momentul şi bărbatul potrivit cu mai multă precizie. E, totuşi, cea mai importantă decizie din viața unui om - cu cine va trăi zi şi noapte, cu cine va face copii, lângă cine va îmbătrâni şi va muri... Dar aşa s-a gândit cineva că e mai bine - bărbatul să pună întrebarea, iar femeia să dea răspunsul... bărbatul să îngenuncheze, iar femeia să-l ridice lângă ea...

DA-ul care face perechi din oameni singuri are o emoție sublimă, care pe unii îi ține toată viața... E răspunsul pe care nimeni, niciodată, de bunăvoie şi nesilit de nimeni nu l-a dat cu tristețe, ci doar cu o imensă şi copilărească bucurie de om mare. Ce urmează după DA e marea întrebare la care trebuie să gândim răspunsul în doi...

Noaptea regilor. Luni

Ştiți senzația aia chinuitoare şi absurdă pe care o trăieşti când eşti la un mega eveniment social, unde toți sunt arătoşi, splendizi, educați, parfumați, iar pe tine te strânge groaznic pantoful cel nou, pe bătătura cea veche? De la distanță eşti calm şi frumos, tocmai pentru că nu te mişti larg şi relaxat, ci înțepeneşti în poziția cea mai convenabilă şi preferi cel mai stupid dialog cu putință, câtă vreme el se petrece exact acolo unde eşti... N-ai cum să rezolvi problema până nu ajungi la maşină, iar drumul până acolo va fi şi cea mai grea probă pe care ai dat-o în ultima vreme. Curajul şi rezistența ta la durere fi-vor încununate de prețiosul trofeu al descălțării, imediat ce s-a închis portiera maşinii.

Şi de ce toată suferința asta? Ce fel de trăsături devin mai puternice în tine dacă îți pui la asemenea încercare senzorii durerii? Ce-ai câştigat, de fapt? Ah, o bună poză socială şi bifarea unui eveniment de la care n-ai fi putut să lipseşti, de vreme ce toți cei la care te raportezi sunt acolo.

De câte ori pe zi îți falsifici sentimentele şi pozele sociale, te-ai gândit vreodată? în câte împrejurări te-ai chinuit să transmiți despre tine cu totul şi cu totul altceva decât adevărul, firescul ființei tale? Nu vă îngrijorați, toți practicăm impostura socială, diferența apare doar la mărimea dozei utilizate sau la ridicolul în care ne trezim de obicei prea târziu... Şi dacă cineva îşi imaginează că „joaca de-a altcineva-ul mai bun" se practică doar la capetele cunoscute, publice, se înşală. De la puştoaicele care se încalță cu pantofii uriaşi ai mamei până la domnişoarele care se apucă de fumat doar pentru a transmite cât de mature sunt, toată lumea trişează. Tânărul încă nedumerit existențial nu e disperat să-şi continue studiile sau să-şi ia o slujbă pentru a plăti ratele la o căsuță a lui, ci face ORICE pentru a-şi lua maşina visurilor lui, cea care, în închipuirea lui şi a fetelor prostuțe, transmite un soi de bunăstare potentă, o promisiune aproape electorală pentru un viitor minunat, lipsit de griji, tâmpit de pitoresc.

în acelaşi spectacol joacă şi femeile care încă mai poartă branduri la vedere şi inscripții mari cât semnele de circulație, ca să nu cumva să-i scape cuiva din vedere că le merge bine, că sunt branduite şi updatate, „moderne" şi deosebite... Sau cele care poartă poşete false... Sau toți cei care răspund „bine" la întrebarea „ce mai faci", când nimic din viața lor nu merge nici măcar binişor... La aceeaşi „întâlnire" trebuie să-i chemăm pe travestiți, pe bufoni şi chiar pe nebuni, dacă le vorbim limba...

Nişte răspunsuri

De ce ținem toți să adăugam elemente decorative ființei noastre? Sau, şi mai grav, să demonstrăm contrariul conținutului nostru?

O doamnă al cărei nume nu-l rețin nicicum, dar rețin că e lansatoarea conceptului „ciocul mic, că acum noi suntem la putere", mă face să-mi aduc

aminte de clipele în care vrăjitoarele desenate în cărțile copilăriei mele apăreau întâi zâmbind înşelător, după care dezveleau o dantură derutantă, din care izvorau ameninţările terifiante. Astăzi se recomandă ca o specialistă în probleme diverse, nu-mi dau seama exact în care pentru că nu reuşesc s-o urmăresc de teamă să nu fac pipi în pat noaptea... Poate că abia doamna e autentică, iar noi, ceilalți, nişte trişori care gândim la fel, dar ne exprimăm protocolar.

Cred că unul dintre lucrurile la care mă pricep cu siguranță (restul sunt doar amăgirile mele, felul în care vă înşel, la rându-mi...) a devenit, în răstimpul atâtor ani de dialog în direct cu atâtea persoane şi personalități, chiar capacitatea de a le ghici interiorul în secunde, chiar dacă masca socială este extrem de reuşită şi purtată cu nonşalanța unei minuțioase pregătiri şi a unui desăvârşit autocontrol. Acolo unde am văzut ceva frumos, unic, răsunător de profund, am zăbovit admirând cu nesaț, îndrăgostindu-mă de suflete pe care mi-ar fi plăcut să le locuiesc, să le bântui, să le lipesc de al meu. Am văzut oameni frumoşi, chiar dacă motivul pentru care îi intervievam era neinteresant. Mi s-a tăiat răsuflarea în fața unor oameni geniali, talentați până la plasele, care sângerează în timp ce vă zâmbesc şi vă spun glume sau vă fac să-i aplaudați din motivele talentului lor...

Am văzut oameni urâți, răi, ticăloşi, înfricoşători, care posedă zâmbete angelice şi care fac mult rău în jur, fără ca aceia care-i admiră să se prindă, deocamdată. Mă sperii, cu aceeaşi dorință de a fugi departe, de femeile odioase, la care drăgălăşenia completează în chip grețos şi alarmant fapte reprobabile, bârfe tumultoase şi intrigi ca pe vremea când domnițele n-aveau treabă şi nici griji... Din păcate, menajeria de sticlă a televiziunii, precum şi jungla presei scrise sau mlaştina politicii abundă de asemenea ființe, care întotdeauna se cocoață la vedere, se gudură pe lângă şefi, îşi aleg cu minuțiozitate de viperă victimele şi speră că pe cadavrele altora vor creşte ele... Nu ştiu ce e mai grav - că e trist sau că e fals?... că asta oferim mulțimii ca exemplu sau că n-avem încotro, n-avem schema ieşirii din ruşinosul impas?...

Nu vă îngrijiți cum se cuvine de sănătatea voastră, de dantură sau de unghii, de suflet sau de familie, dar țineți morțiş să păreți mai deştepți, mai intelectuali, mai înstăriți, mai cu totul şi cu totul altfel decât sunteți. Nu e atât de grav, pare-se, de vreme ce nu e doar o molimă printre mondeni, ci şi o meteahnă a celor mai fine minți şi chiar a celor mai răvăşitoare personalități - văd la TV intelectuali care repetă aproape manelistic „sunt un intelectual", am rămas mută în fața unor vedetuțe care rosteau răspicat că sunt „artişti" şi nu m-am hazardat să întreb ce-au creat... aşa cum mă uit îngrijorată când sunt tristă sau amuzată când am treabă la femeile care povestesc la TV sau în reviste despre cât de discret procedează ele cu caritatea!?!? Nici nu mă mai doare că şi-n caritate se dau lupte

pentru supremația gestului, ci mă îngrijorează că anumite cuvinte prețioase devin vulgare, înțelesuri sfinte devin acadele de supt în public...

Uite o temă distractivă pentru acasă - faceți o listă cu toți oamenii necunoscuți, dar şi publici, pe care-i credeți normali, autentici, bine încadrați între ceea ce sunt şi ceea ce aşteptăm de la ei, între ceea ce conțin şi ceea ce varsă publicului lor.

Fug de oamenii prefăcuți pentru că mă descurajează să-mi păstrez normalitatea. Abordez câteva tehnici de imagine, pentru că, făcând o meserie publică, n-am cum să defilez pe scenă cu tot ceea ce mi se întâmplă omeneşte zilnic şi trebuie să ajustez mici frământări de mamă sau nevastă, mici dureri fizice sau mari disperări, nervi trecători sau iritări de mare întindere... Paradoxul previzibil? Când nu-mi iese, sunt de-o naturalețe înspăimântătoare, situație în care mai nimeni nu mă laudă, dar când adaug glamour-ul de divă peste discuția casnică, simpatia

se instalează şi audiența rezistă... Desigur, n-am ajuns la nicio concluzie, după atâția ani încă am îndoieli majore cu privire la mânuirea firescului şi încă am comportament de dresor de lei - performez în condiții extreme, într-o cuşcă în spatele căreia toți sunt în siguranță şi în interiorul căreia ceea ce vor mânca leii când le va fi foame e doar o chestiune de stare... Evident, nimeni din afara cuştii nu va sări vreodată în ajutorul dresorului... E plină lumea de dresori de animale sălbatice şi, ca să fiu pe deplin sinceră, cu asta m-aş ocupa într-o viață paralelă. Motivul e clar - am vocația îndrăznelii, a teribilismului şi a protagonismului. Vreau să adulmec pericolul real, ca să pot trăi relaxată în afara lui. Şi aş vrea să nu-mi mai zâmbească nimeni fals. Prefer comportamentul leului - mă acceptă pentru că-i dau ceva la schimb şi pentru că, de la un moment dat, e posibil să-i placă (până şi lui!) să fie aplaudat. Iar când o să-l enerveze succesul meu, reverențele făcute la aplauze, mă va ucide cu naturalețe - de față cu toată lumea. Leii nu mânuiesc otravă, nu sunt sofisticați, ci rămân naturali, autentici, mai ales când ucid...

Ce ne rămâne nouă de făcut? Ce tehnică să abordăm ca să ne adaptăm mai bine în lumea în care suntem nevoiți să trăim? De ce simțim mereu nevoia să facem demonstrații de forță, de avuție, de cunoaştere, de întâietate sau de valoare exact atunci ***când*** nu avem cu ce... Sau, şi mai grav (dar şi mai rar..-), când nu avem de ce?!?...

O primă opțiune: când te strânge pantoful, des-calță-te. Adică între rigoarea socială şi firescul abordării, alege... nefirescul social.

Să ne mirăm împreună de ceea ce am putea fi, dacă n-am fi ceea ce părem să fim... Până şi la teatru actorii au o zi în care nu joacă - luni e ziua când sunt oameni obişnuiți, nu joacă pe nimeni, nu îmbracă niciun costum, nu pleacă în

nicio epocă. în restul timpului, sunt regi, bufoni, Olivia şi Viola, Malvolio, tu, nebunul, eu şi oricine se mai întâmplă să trăiască pe pământ.

Ah, ce ploaie şi ce vânt...

Când dragostea.

Motto:

„în viață nu ai decât o unică mare dragoste; toate cele care o precedă sunt amoruri de rodaj, iar toate cele care o urmează sunt amoruri de recuperare..."

Frederic Beigbeder

Am adunat din viața mea sau a celor pe care i-am întâlnit poveşti despre dragoste. Despre iubirea vieții lor. Despre felul în care s-au îndrăgostit. îmi place să trag cu ochiul la cupluri de cunoscuți, dar şi de străini, şi reuşesc cu o precizie uluitoare să pun etichete - n-am greşit niciodată când am simțit că cei din fața mea se vor despărți curând, aşa cum nu m-am înşelat vreodată despre cine iubeşte mai mult, cine locuieşte în relația aceea şi cine e în trecere... Iar o iubire plină, a unor suflete-pereche, am depistat-o din cele mai neaşteptate gesturi. Asta nu mă transformă într-o specialistă şi nici într-un terapeut de cupluri, ci doar într-o femeie care nu poate trăi în afara iubirii.

Am început să colecționez poveşti de amor fără să-mi aduc aminte care a fost prima. Poate a mea... poate a părinților mei...

Am unele la care zâmbesc de drag - un prieten a plecat la mare singur şi pe un colț de stâncă a zărit-o pe ea, îmbrăcată în tricou şi pantaloni scurți, cu nişte bocanci butucănoşi în picioarele zvelte, mânca pastă de dinți dintr-un tub şi privea liniştită marea. Desigur, pentru el era frumoasă, aurie şi de nedescifrat. După felul în care-i străluceau ochii când îmi povestea despre ea, am ştiut că nu i-a trebuit pentru o noapte, ci a luat-o acasă şi-i mănâncă pastă de dinți de cinci ani...

Ioana s-a îndrăgostit de Silviu după un concert. Adormise pe scaun şi singurul care s-a gândit să o trezească până nu o văd şi alții a fost Silviu. încurcată, Ioana n-a vrut să țină minte privirea băiatului care o văzuse într-un moment atât de penibil, aşa că a fugit. Silviu s-a luat după ea şi în stradă i-a spus calm, deşi nu se ştiau nici măcar pe nume: „Iubita mea, alții văd defectele iubitelor la multă vreme după ce s-au cunoscut. Eu tocmai vreau să-ți descopăr calitățile, ştiind deja că ai cel mai îngrozitor defect -adormi în sala de concerte. Vrei să fii iubita mea?". Ioana a zâmbit, a ridicat o sprânceană şi... a ştiut că el e.

...Poeziile lui Nichita Stănescu - nu mă pot abține să le tot citesc, mai ales pe cele în care aflu cât de frumos putea să se uite un bărbat la femeia lui...

Nişte răspunsuri

ea stă plictisită şi foarte frumoasă, părul ei negru este supărat, mâna ei luminoasă demult m-a uitat..."

Minuscula mărturisire a actorului Mircea Diaconu, într-o emisiune, într-o seară: „Când îți iubeşti femeia, te înduioşează până şi papucii ei de casă...".

De la Elsa am auzit o altă poveste - despre un cuplu frumos, în care iubirea nu se încâlcise, dar în care, într-o zi, a apărut ispita. Mi s-a părut o culme a iubirii ruga ei către el: „Iubitul meu, te rog, ai grijă de mine, încep să mă îndrăgostesc de altul...".

Un tânăr chinez de 19 ani se îndrăgosteşte de o văduvă chinezoaică, de 29 de ani, care avea doi copii din căsătoria anterioară. Nici tradiția, nici religia, nici obiceiul locului şi nici societatea nu puteau îngădui o astfel de relație. Era interzis ca un bărbat mai tânăr să iubească o femeie mai în vârstă. Era interzis ca o femeie văduvă să se recăsătorească. Era interzis... tot ce era „excentric". Dar ştiți - că doar ați auzit de Romeo şi Julieta, de Tristan şi Isolda sau v-ați uitat la filme ca ***Sweet November, Love story, Pacientul englez, Atonement*** şi care mai vreți voi -că iubirea are drumul ei. Iubirea, aia adevărată, e despre înfruntarea oricăror prejudecăți şi a oricui din afară. Iubirea, când se arată pe de-a-ntregul, te scoate din mulțime, te aşază la o oareşce distanță de pământ şi de restul lumii şi-ți arată o altă față a ta. De obicei, mult mai frumoasă...

Chinezul, alungat de atâta împotrivire, şi-a luat femeia şi a dus-o în munți, într-o peşteră. Cobora zilnic în sat ca să le aducă ei şi copiilor de mâncare, apă de băut. Tot zilnic cioplea muntele, ca să-i facă o scară iubitei, să-i fie şi ei uşor să coboare vreodată -ba chiar i-a promis că, într-o zi, scara va fi până jos şi ea va coborî ca o regină. Vreme de 50 de ani a construit peste 6 000 de trepte în stâncă, reuşind să-şi țină promisiunea.

Nici nu ştii ce e mai... sublim: tenacitatea lui sau răbdarea ei.

Recent, chinezul a murit, la vârsta de 70 de ani, lăsând-o plângând, zile în şir, la mormântul lui, pe iubita sa de 80 de ani. Treptele vor rămâne pe vecie săpate în stâncă, iar turiştii mai sensibili vor lăcrima şi ei, ca de-un dor şi de-o poveste ce lor n-o să li se întâmple vreodată.

Istorioara adevărată pe care v-am spus-o a făcut deja înconjurul lumii, fiind socotită una dintre cele mai frumoase poveşti moderne de iubire.

Nu toți bărbații vor iubi aşa. Nu toți bărbații ştiu să alinieze cuvinte care să devină versuri spre a vorbi despre femeia pe care o iubesc - dar le simți privirea şi un fel anume de a se purta cu ea care-ți spune tot. îi ador pe bărbații care văd la femeile lor amănunte sublime, care observă mici şi rafinate detalii pe care le iubesc ca pe întreg. în afară de sâni, fund, picioare şi buze, femeile norocoase au privilegiul, din partea bărbaților lor, de a fi admirate pentru felul în care-şi trec mâna prin păr... pentru *cit* sunt de frumoase când gătesc şi fredonează balade rock... pentru pielea şi aroma lor... sau pentru zâmbetul fierbinte cu care-i întâmpină mereu... pentru felul ciudat în care se ung cu creme şi mirodenii de femeie... sau pentru glezna impecabilă... pentru modul adorabil în care stau

bosumflate superficial, aşteptând sărutul de împăcare... pentru liniştea din glas... sau pentru ținuta lor când merg pe stradă... pentru felul în care conversează cu prietenii şi pentru bunătatea lor... pentru cât de sexy sunt cu şamponul în ochi... pentru cât de fragile sunt când plâng... pentru cât de frumos îşi iubesc bărbații şi cum ştiu să aibă grijă de ei...

Fiecare femeie norocoasă e iubită de un bărbat care vede la ea altceva decât toți ceilalți. Dacă bărbatul tău ar face o listă cu ce-i place cel mai tare la tine, cu o minimă onestitate, vei auzi amănunte uluitoare şi vei constata că din toate încercările epuizante de a te aranja, de a te dichisi cu farduri şi haine, curele şi cercei, poşete şi lenjerii, el reține un esențial care, cel mai adesea, ție îți scapă...

îmi plac filmele lui Almodovar pentru că ne îndrumă atât de emoționant să privim altfel iubirea şi să nu ne aşteptăm mereu ca ea să răsară ca la petrecerile burlacilor din cutie, în chiloți, strigând tantanam. îmi place nenorocitul de Beigbeder, pentru că după ce consumă femei tranchilizante sau femei prea disponibile ajunge să se îndrăgostească de câte o femeie nu pentru că e cea mai tare din club, ci pentru că nu e de-acolo, **ador** felul **lui abrupt de** a le începe şi de a le termina pe cele care-i **sunt** necesare, dar nu vitale, şi de a se transforma într-**un** romantic impecabil când **o** întâlneşte **pe EA.**

Bărbatul care ți se potriveşte va vedea mereu la tine ceea ce tu nici **nu ştiai cât** valorează. Iar **o** listă scrisă stângaci despre ce-i place la tine **e de** înrămat ca o fotografie **alb-negru,** chiar dacă, poate, conține şi prea **intime culori.** Nu-i lua niciodată bărbatului tău ce-i place cel mai mult la tine, nu-ți schimba culoarea părului dacă lui îi placi într-**un** fel, nu te purta bărbăteşte, ci încearcă să-i fii mereu femeie. Iar o femeie poate fi atât de vastă în ipostaze...

Am privit, am fotografiat oameni care se iubesc, am citit romane de dragoste şi **am plâns** la comedii romantice, am scris poveşti de amor şi am crezut mereu că marile iubiri se petrec doar pe hârtie, pe scenă şi pe ecran. **Iubirea de-acasă** mi s-a părut mereu cotropită de prea multă banalitate de trai zilnic şi estompată de lumea în care se întâmplă **să** se petreacă.

Nu ştiu dacă am vreun **merit,** dar am ajuns la altă concluzie - iubirea cea mai mare, **iubirea vieții mele** e chiar în sufletul meu, fără hârtie, fără scenă şi, mai ales, fără televizor...

Descopăr lista cu ce-i place la mine nu pe hârtie, ci **pe trupul şi pe inima mea, zilnic...**

Adevărul despre frumusețea unei femei e mereu în ochii celui care o iubeşte.

Mă revolt cu delicatețe

Mă uit cât de puțini am rămas, de fapt, în televiziune. S-au aglomerat culoarele şi ecranele de fețe şirete, inexpresive, de limbi încurcate în acordul

predicatului cu subiectul şi al subiectului cu ei înşişi. Cu mulți dintre ei mi-e jenă că sunt „colegă" şi aproape că regret nopțile nedormite petrecute la montaj sau citind toate cărțile despre televiziune, despre interviuri, despre lumini, editare, scenaristică, producție TV...

Cei mai mulți dintre cei buni, dintre cei care făceau cinste breslei şi audienței, stau acum acasă, s-au apucat de meserii de umbră şi nu par a duce dorul gloriei sau al derizoriului în care erau nevoiți să performeze. Primul care a trântit uşa după el a fost Florin Călinescu - una dintre cele mai importante figuri ale televiziunii libere, un campion al audiențelor şi un star adevărat de televiziune. Nu venise de nicăieri în meseria asta, terminase două facultăți - una de actorie şi alta de regie - şi învățase rapid, într-un mediu creativ, cum să dezvolți proiecte TV îndrăznețe, apetisante pentru public.

în altă zi a dispărut Marius Tucă. N-a mai vrut lumina şi a ales umbra unei redacții de unde a „compus" un ziar de calitate, o mândrie națională la categoria media. Nu ştiu exact ce l-a scârbit, ce l-a făcut să plece din casele românilor care-l aşteptau seară de seară, dar am o bănuială - n-a vrut să fie „sexy". N-a vrut să fie gol şi cool. A refuzat să se manelizeze şi-a plecat în altă lume de unde ne trimite semne de carte, semne de normalitate şi performanță a presei...

Am tot aşteptat să se întoarcă Teo. Mi-am amintit câte furtuni şi patimi a stârnit procedând exact invers decât Tucă - s-a manelizat şi a dezamăgit un public care-i admira inteligența. A cucerit în schimb un public care nici nu-i înțelegea glumele, dar îi aprecia invitații agramați. Cu Teo am râs mult, pe Teo am îndrăgit-o necondiționat, dar lupta pentru nenorocitul de rating a pierdut-o. Sau a eliberat-o, cel puțin o vreme.

Cifra de rating e ca degetul împăratului roman, care decide dacă moare vedeta (cu emisiunea ei cu tot) sau rămâne s-o aplaude îndelung publicul avid de senzații puternice. Nu ştiu dacă întâmplător sau nu, exact aceşti trei oameni nu pot fi înlocuiți la cârma emisiunilor pe care le-au avut, pentru că nu poți să-l pui pe un Gigei să fie Flooooooooorin Călinescu, nici pe un Ionică să devină „Marius Tucă show", cum nici nu poți conta pe o piți să devină „Doamna Teo".

Oamenii de televiziune care ştiu cu adevărat meserie şi care duc televiziuni în spate sunt tot mai puțini şi tot mai singuri. Pe unii i-am văzut deja împachetând, aşteptând să le expire contractele. Pe alții îi văd străduindu-se să comunice idei, informație, divertisment sau ştiri de parcă ar vorbi singuri, în fața oglinzii, fără să le pese de vreun public, de vreun suflet şi fără să înțeleagă că există şi oameni inteligenți dincolo de sticlă.

Lista celor care au plecat de tot din televiziuni rămâne deschisă. Doar că are două fețe - pe una sunt profesioniştii, care pleacă de neputință, care nu mai duc umilința sub farduri şi care nu ştiu să înjure în lavalieră. Iar cealaltă față a

listei e plină de nume care ar trebui să dispară de pe micile ecrane de atâta amatorism, impostură, idioțenie sau amăgitoare talente...

Mi-e dor de „părinții mei" din televiziune, Octavian Iordăchescu şi Dumitru Moroşanu. Oamenii aceştia au scris istoria divertismentului modern românesc, au creat formate, nu au venit cu ele împachetate. N-au trişat promovând nulități, au lăsat urme tocmai pentru că au învățat meseria asta gândindu-se la public ca la familia lor, nu ca la o adunătură de indivizi pe care-i disprețuiesc, cum fac mai toți realizatorii de programe de azi.

în emisiunile cu numele lor pe generic au apărut toți cei pe care astăzi îi privim cu respect, dar îi uităm imediat după ce închidem televizorul. Ei au avut flerul de a simți talentul unor necunoscuți, au pariat pe începători care au devenit cele mai mari nume din showbiz-ul românesc. Când au fost şi ei obligați să joace în hora audienței cu orice preț, s-au încăpățânat să rămână profesionişti, să lucreze cu oameni cu bun-simț şi să se înconjoare de frumos, nu de derizoriu. Fiecare poveste pe care am auzit-o de la ei a fost o lecție, fiecare lucru bun pe care l-am făcut în meseria mea are rădăcina trainică de la ei. Toți cei care se laudă azi că au inventat ceva în televiziune repetă exact ceea ce oamenii aceştia au făcut demult... Tot de la ei o am pe draga de Corina Voicu, producătoarea cu care am lucrat mai toți anii aceştia cât am stat pe micul ecran şi în fruntea clasamentului de performanță. E omul cu care m-am certat cel mai des, cu care am luat cele mai multe premii, care mi-a înțeles cel mai bine sufletul şi creierul...

Probabil că am fost printre ultimele echipe TV serioase şi iubitoare de public, printre ultimii realizatori cărora li se părea important să vorbească frumos despre țara lor, despre oamenii ei valoroşi, despre artiştii ei grozavi, despre tinerii ei talentați, despre sportivii atât de premiați, despre oamenii obişnuiți... „Duminica în familie" a fost o scenă pe care au defilat, aproape 11 ani, cei mai frumoşi, cei mai valoroşi şi cei mai interesanți oameni care alcătuiesc România publică.

Mă uit la televizor ca la o altă lume decât aceea pe care am iubit-o. Citesc ziare proaste ca despre o altă Românie decât aceea în care am trăit... Văd pe stradă oameni care nu-şi mai trăiesc de mult viața... Ascult politicieni care se poartă cu țara lor ca dresorul cu ursul care merge în fustiță pe bicicletă, totul e făcut pentru aplauze şi răsplată, pentru circ şi antren. Nimeni nu mai ia în serios pe nimeni. Parcă devenim o țară de autişti, individual sau pe mici grupuri. Toți avem universul nostru, acela pe care ne-am baricadat, în care ne pitim cât putem de alții ce nu ne seamănă. Şi o să ajungem să ne zidim acolo dacă renunțăm să ne revoltăm...

încă mai cred că atunci când deschidem un ziar ar trebui să aflăm ceva interesant, să vorbească altcineva şi în numele nostru şi să găsească unii soluții

şi la problemele noastre, nu să ne holbăm la ce are mai insalubru şi mai toxic România... Mi-ar plăcea să citesc despre campioni, artişti şi performanţe, despre ce mai face ţara şi cum îi trăiesc locuitorii... Mi-ar plăcea să aflăm ce mai fac nişte Oameni Mari, nu să-i vedem doar în chenare negre când nu mai sunt...

Mi-ar plăcea să cred că sistemul de televiziuni comerciale e doar scurtcircuitat şi că acolo sus, pe casă, e cineva care se chinuie să repare... nedreptatea.

Acest articol a fost publicat în ***Jurnalul Naţional.*** Exact când îl reciteam şi-l corectam ca să intre în carte, Puya cânta la ,,'Neaţa cu Răzvan şi Dani" despre

nenorocitele de emisiuni umilitoare, jignitoare şi proaste, foarte proaste din România comercială, cea cu antene ca de drac... Ah, ce veste bună! Ce zâmbet m-a apucat când iar am auzit un om tânăr revol-tându-se, într-o emisiune deşteaptă şi bine făcută, cu prezentatori nevirusaţi de sistem... Ce de adevăruri a spus în ultimii ani băiatul ăsta talentat şi ce mă bucur că trage după el atâţia fani cărora le dă o direcţie bună!... Puya n-a fost niciodată nociv pentru ţară, ba dimpotrivă, mi se pare unul dintre cele mai nutritive „alimente" ale generaţiei în creştere. Măcar de l-ar consuma toţi...

Şi măcar de i-am asculta versurile inteligente şi nu le-am uita până acasă, când ne aşezăm pe canapea nu ca să trăim, să ne bucurăm, să ne iubim, să ne informăm, să ne cultivăm sau să adormim, ci ca să facem rating... Asta fac cei mai mulţi români în timpul lor liber, RATING...

Ştiţi ce fac cei care citesc ratingurile şi numără cash-ul care curge din rating? Se uită la procente, la cifre, nu văd acolo nicio figură, nicio făptură, nu-ţi ştiu niciun vis, habar n-au cum arăţi, ce dramă trăieşti, ce grozav şi tânăr eşti. Nu eşti o fiinţă, ci un număr şi o categorie. Te încadrezi forţat la „18-49" sau la cei cu „venituri medii", la „urban" sau la „capitală". Nu exişti ca individ, nu te descrie nimeni, nu te recomandă nimic. Eşti o cifră. Din aceste cifre, unii primesc onoruri, alţii numără banii... Din lipsa unor cifre mari, oamenii buni de televiziune, cu emisiuni deştepte, pleacă acasă. Din prea multe cifre mari, făcute din scandal de mahala, se instaurează nenorocirea de a nu mai scăpa de impostori.

Cât am făcut televiziune, am fost o excepţie cum puţine mai sunt (şi mai sunt vreo câteva, sper să reziste...) - am făcut rating (vorbesc la plural, în numele echipei, cu Corina Voicu cu tot) prin bun-simţ şi dedicaţie, cu profesionalism şi cu încăpăţânarea de a ne gândi la cei de acasă ca la nişte oameni exact ca noi. Mă rog să mai vină vreo Rădulеasca (am dat-o naibii de ipocrizie...), vreun Tucă, vreun Călinescu, vreo Teo-reloaded, căci s-ar mai limpezi ochii lumii de acasă, iar artiştii n-ar mai fi umiliţi să moară fără să mai ştim de ei sau să apară lângă o pereche de chiloţi tanga... Iar pe cei care continuă să apere onoarea acestei bresle

îi rog să reziste şi să nu se uite în stânga-dreapta, ci direct în ochii publicului - ca şi cum s-ar uita în ochii dragi de-acasă -, fără minciuni, fără vulgarități, fără jigniri nepotrivite şi bășcălie de maidan.

Când am plecat din televiziune, n-am trântit uşa şi nici n-am sărit pe fereastră. Am îmbrățişat oamenii cu care am lucrat, până la ultimul, şi aş fi făcut la fel cu fiecare om care s-a uitat vreodată la emisiunile mele. Aş fi sărutat mâna unor invitați minunați, aş fi luat cu mine nişte artişti prea valoroşi pentru cât le poate da țara lor şi aş fi mulțumit personal fiecărui om care a priceput că mi-am iubit la nebunie meseria, publicul, echipa... Le-aş fi cerut iertare tuturor celor cărora le-am greşit din neatenție şi m-aş fi împăcat cu toți cei care mi-au greşit.

întrebare: tu când te-ai simțit cel mai singur în toată viața ta...?

Lecția despre zmeu

în copilăria oricui există un zmeu. Unul înfricoşător, cu cât mai multe capete, care-i dă prințului şansa să se afirme, învingându-l pe zmeu în luptă dreaptă...

Sau unul frumos colorat, inofensiv, care trebuie înălțat pe cer cu trudă - e cel mai naiv simbol al zborului şi al bucuriei că poți ajunge atât de departe, când vei creşte mare.

A venit şi-n viața mea de mamă momentul să fac zmeul copilului meu să zboare. L-am cumpărat de la magazin, după ce m-am încruntat când am văzut că i-a dat cuiva prin cap să strice vraja şi să facă... zmeu cu telecomandă!

Oribil. L-am luat pe cel clasic, cu sfoară, pe cel mai frumos colorat.

Mi-am luat copilul de mână, zmeul în cealaltă şi am ieşit pe plajă, într-o după-amiază târzie şi caldă.

După ce i-am predat lui Avan lecția teoretică despre zmeu, am trecut la... alergare. Eram prea emoționată de bucuria lui şi de farmecul acțiunii, încât am uitat un mic detaliu...

Poți să ai cel mai bun zmeu din lume

Poți să ai cea mai bună tehnică de manevrare

Poți să ai plaja cea mai largă

Poți să ai cea mai bună mamă care să-ți descâlceaşcă sfoara

Poți să fii cel mai cuminte copil

Poți să alergi cel mai tare

Poți să ai cerul cel mai albastru

Poți să ai cei mai buni prieteni care să te ajute

Dar, dacă nu bate vântul...

Sunt 5. Toate ale tale

Aţi observat şi voi, desigur, că Senzualitatea nu mai e abordată în dezbateri. E mereu încuiată în camera subiectelor neinteresante, e aproape unanim tăiată de la porţia de interes şi i se pune piedică ori de câte ori se ridică să ne îmbrăţişeze.

Vorbim de-a dreptul agresiv, dar încă închistat despre sexualitate, ne ridicăm în slăvi intimitatea, ne preocupă, în situaţii de criză, feminitatea, dar uităm de senzualitate.

Dintre toate definiţiile pe care le-am găsit prin dicţionare sau tratate de psihologie, cel mai mult mi-a plăcut asta - senzualitatea este aptitudinea de a gusta plăcerile simţurilor. Desigur, capacitatea de a fi receptiv la senzaţiile fizice pare a fi rezultatul unor antrenamente din copilărie, cu un oareşce echipament genetic potrivit fiecăruia. Ştim măcar să ne ferim de fierbinte, de rece, ştim când ne doare, când ne înfiorăm de plăcere... Intre durere şi plăcere ar mai fi câteva chestiuni sofisticate care compun senzualitatea, dar câţi dintre noi avem vreme să ne

ocupăm cu noi? Câtora dintre noi le pasă de ceilalţi în aşa măsură încât să le exploreze Senzaţiile, dincolo de cele sexuale? Mai sunt însă nişte mici detalii, atât de mici încât doar dintr-o frumoasă şi favorabilă întâmplare le-am putea descoperi.

Trecând de adolescenţă, prin acei ani în care ne descoperim sexualitatea şi ne explorăm cum ştim noi mai bine corpul, ajungem, din păcate, la nişte concluzii timpurii - ştim mult prea devreme şi după mult prea puţină experienţă ce ne place, ce ne emoţionează, ce ne înduioşează, ce ne ameninţă liniştea, ce ne relaxează... Cei mai mulţi dintre noi îşi pun de bunăvoie nişte limite şi nici măcar nu-şi imaginează că s-ar putea afla ceva dincolo de ele care să-i privească. Ştim, de pildă, cum se obţine un orgasm -deşi nu vreau să mă gândesc câte femei pe lumea asta n-au avut în viaţa lor unul, dar au mimat atâtea, ca nişte gheişe robotizate... -, ştim că un anume set de atingeri şi mişcări, aşezate pe fondul unei elaborate desfăşurări emoţionale, ne provoacă această plăcere aproape simfonică a simţurilor, pe care o numim generic orgasm. Ce nu prea ştim e să explicăm sau să-i arătăm bărbatului cu care avem intenţii de pierdere a minţilor care e traseul simţurilor pe care ne-am putea baza împreună, care sunt opririle obligatorii şi care sunt necunoscutele cele mai mari despre noi.

Unul dintre simţurile pe care le preţuiesc cel mai mult este cel olfactiv - am amintiri pe care le pot povesti după aroma lor. Am oameni la care mă gândesc imediat ce simt un miros care le seamănă. Ştiu şi pot retrăi chiar şi de la distanţă mirosul de pădure de toamnă, de mare, de copilărie, de acasă, de Paris, de New York, de în braţe la el, de părinţi, de şcoală....

Mi se face dor de mirodenii pe care le-am savurat numai într-un anume loc sau de o ploaie care mi-a spălat faţa... Simt gustul obrajilor copilului meu după

ce-l alăptam şi păstrez de la acele clipe cel mai frumos parfum pe care l-am inspirat vreodată...

Mă gândesc la un bărbat cu care dimineţile aveau gust de scorţişoară şi piper şi miere, mă copleşeşte mirosul de pâine de casă nu doar pentru că e irezistibil, ci pentru că aşa-mi ţin minte străbunicile şi bunicile care frământau aluatul... Prima ninsoare de care mi-a fost teamă că o să mă prindă singură mi-a rămas, în minte, caldă...

Atingem, gustăm, auzim, vedem, mirosim, dar rareori savurăm... prea puţin venerăm aceste simţuri. Când dispare unul dintre ele, căci se întâmplă, celelalte se întețesc, se străduiesc să recupereze, am auzit asta de la orbi, am simţit asta de la cei care nu vorbesc sau nu aud. Deci se poate să le ducem mai departe, dar numai în nenorocire. Ce păcat că nu încercăm să le amplificăm şi să le dăm exact ce au nevoie când sunt întregi, sănătoase, utile...

Aud de la prieteni bărbaţi poveşti despre femei de care abia au aşteptat să scape, deşi s-au străduit să-şi joace până la capăt rolul pe care şi l-au impus, ca nişte psihanalişti voluntari, amatori, ce au acţionat din ceva instinct şi mult bun-simţ. Sunt femeile care-şi inventează drame personale, care-şi exagerează angoasele şi fobiile, care-şi simulează mereu sinucideri şi depresii de dus în cămaşă de forţă, peste care vin mereu pericole ca-n filme de acţiune, care sunt mereu atacate, aproape violate, abuzate, care au mereu nevoie să fie ascultate, nu judecate. Compun aceste scenarii halucinante pentru a atrage atenţia, pentru a cerşi iubire. Ele sunt speriate de interiorul lor, nu-l cunosc, nu au habar la ce foloseşte senzualitatea pură...

N-am nicio vină dacă se regăseşte vreuna dintre voi în această descriere.

Cum nici bărbaţii care părăsesc astfel de femei n-au nicio vină. Cum nici femeile care au trecut cu adevărat prin astfel de coşmaruri n-au nicio vină că altele mimează nenorociri reale pe care nici măcar nu le înţeleg. Dar aţi întâlnit vreo femeie cu adevărat trecută prin cele mai traumatizante experienţe? Mi-e teamă că n-o veţi auzi smiorcăindu-se şi cerşind un soi de iubire care vine mai mereu îmbrăcată în milă, în compasiune şi prietenie, nicidecum în pasiune... Mi-e teamă că ar fi mai pregătită să vă dea sfaturi decât să ceară atenţie şi tandreţe, mi-e mult mai clar că lecţia pe care a învăţat-o suferind a făcut-o un om mult mai valoros şi mai puternic. I s-a ascuţit un alt simţ, cel al realităţii...

Senzualitatea are un rol copleşitor în viaţa noastră. Aptitudinea de a gusta plăcerile simţurilor ar putea fi unul din cele mai mari talente de care ne-am putea bucura într-o viaţă. Graba cu care stabilim că le ştim pe toate, impolitețea cu care-i contrazicem pe toţi cei care au păreri diferite de ale noastre, lipsa de interes pentru povestea altuia ne pot transforma cu uşurinţă din fiinţe în avataruri ale unei alte orânduiri sociale. M-am mirat de aglomeraţia de pe Second Life şi de agitaţia aproape urbană de acolo. în era plăcerilor virtuale, în pericolul

cel mai mare sunt gesturile mici, atingerile, mângâierile, explorările pe traseul plăcerii, capacitățile olfactive de a localiza în timp amintiri, emoțiile concrete, directe, ochi în ochi, nodul în gât, fluturii din stomac, genunchii tăiați, pielea de găină, roşeața din obraji, palmele transpirate de-o emoție copleşitoare...

Senzualitatea ar avea mult mai multe de spus despre noi dacă n-am mai ignora-o, dacă n-am mai confunda-o cu sexualitatea sau cu seducția, cu flirtul sau perversitatea... Senzualitatea are aripi de înger, dar şi o decență de a nu apărea acolo unde nu e solicitată. Pe senzualitate te poți baza ca să-ți alcătuieşti mai bine interiorul emoțional, căci la case, decorațiuni interioare şi tendințe pare-se că ne suntem suficiente.

Nu întâmplător unii psihanalişti folosesc în loc de senzualitate termenul „senzorialitate", chiar dacă unele dicționare se împotrivesc. Tot ceea ce ne

emoționează, ne face să tresărim, să întoarcem capul, să admirăm, să plângem, să suferim, să râdem, s ne consolidăm personalitatea senzorială e de ju împrejurul nostru. Mecanismul de reperare e în no; total.

Mi-aduc aminte că una din cele mai profunde emoții pe care le-am trăit a fost atunci când am asistat la o întâlnire între un copil autist şi nişt delfini, în Madeira. între un copil total închis în el însuşi, cu un univers de nepătruns, care nu putea comunica în termenii pe care-i înțelegem noi, şi un animal care nu posedă limbajul articulat. A fost atât de emoționant să vezi cum copilul iese din „bula" lui şi pentru prima dată senzorii lui reacționează, îi dau bucurie, îl fac să comunice cu cineva din afara lui...

Pentru prima dată copilul îşi recăpătase puterea asupra lui.

Cred că asta face şi senzualitatea cu noi, când îi surâdem - ne dă înapoi puterea asupra noastră... Şi, absolut surprinzător, şi asupra celor din jurul nostru, pe alocuri...

Despre alta

N-am fost niciodată o frumusețe. Nu cred că ar putea spune decât vreun bărbat care m-a iubit cu adevărat că sunt o femeie frumoasă. Pentru restul lumii sunt ori urâtă (dacă mă urăşti foarte tare numai-tu-ştii-de-ce), ori o gagică mişto... ori o muiere interesantă, ori, pur şi simplu, o femeie.

Deşi la proba cu măsurătoarea trec bine - am înălțimea potrivită, kilogramele potrivite, glezna fină şi talia mică -, la proba accesibilității nu prea am avut şanse. Nu ştiu să-mi dau ochii peste cap, nu ştiu să mă prefac şi nici să fiu neajutorată. Dimpotrivă. Sunt modelul necâştigător de femeie, care se descurcă singură şi dacă a rămas în pană cu maşina, şi dacă s-a rătăcit noaptea cu motorul prin pădure, şi dacă trebuie să scrie romane cu copilul pe genunchi şi cu mâncarea pe foc, în timp ce se încinge fierul de călcat şi se anunță zece musafiri hămesiți la cină. N-am învățat nici până la vârsta asta să mă plâng că

mi-e greu sau să cer ceva pentru mine. De aceea, primesc rar ce am nevoie şi, când nu primesc deloc, mă resemnez şi cel mult plâng puțin în baie, în timp ce-mi îngrijesc manichiura şi pedichiura, după ce s-au culcat toți cei de care s-a întâmplat să am grijă. De dragul lor țin morțiş să fiu impecabilă în orice context, ceea ce e atât de uşor trecut cu vederea, căci pare... firesc. Deşi nu e.

Când bântui prin galerii de artă sau anticariate, când mă pierd în muzee sau în librării, când stau în rândul 5 la Filarmonică sau în vârful balansoarului din parcul unde-mi scot copilul trec, cel puțin în România, drept vedeta care vrea să pară altceva decât e. în străinătate, în aceleaşi contexte, acolo unde absolut nimeni nu mă ştie, simt cum ridic sprâncene peste priviri ce nu coboară spre a evalua prosteşte, ci spre a admira. Acolo mi-e bine şi am toți fiorii pe care femeile ca mine nu au cum să-i încerce aici decât foaaarte rar.

Sufăr de o gravă dedicație pentru cei la care țin, fiind în stare să prestez absolut orice fel de muncă în folosul comunității mici sau mari în care trăiesc. Am şi un alt mare păcat - pentru că vreau să fiu iubită şi tânjesc după un dram de iubire-esență, mă fac frumoasă, mă fardez decent şi mă amenajez de mereu altora li se pare că n-am altă treabă, că nu-s obosită şi n-am nicio grijă pe lumea asta. Probabil că dacă aş fi învățat la timp să fiu puțin îngălată, puțin încercănată, puțin tristă de față cu lumea şi puțin neajutorată, aş fi fost femeia iubită care ar fi spus azi altă poveste despre ea.

Sunt categoric modelul nevastă - dovadă şi faptul că mai toți bărbații din viața mea m-au luat sau m-au vrut de nevastă. Cu mine, organizatoric vorbind, viața e perfectă - bărbatului de lângă mine nu-i lipseşte nimic - de la mâncare caldă la haine curate, de la micul dejun la sex de câte ori şi în ce fel are el poftă, de la adaptarea la orice tip de anturaj până la liniştea şi dulcea neplictiseală în doi... Ştiu să fac din orice locuință un cămin, ştiu să-l învăț rapid, ca pe un manual, pe celălalt, ca să nu scurtcircuitez armonia, nici măcar din greşeală. Atâta doar că eu nu vorbesc niciodată despre ce mi-ar plăcea mie, eu nu ştiu să încep ziua şi agenda cu mine, ci cu el, cu familia şi abia apoi cu restul lumii pentru care e posibil să fiu folositoare în diverse chipuri.

Uneori, când am iubit cu adevărat, până la plasele, până când am trăit cu totul pentru cel de lângă mine, am greşit colosal crezând că tot ce dau mi se va întoarce, în vreo formă, îmi va hrăni şi umple sufletul, într-o bună zi. Uneori chiar s-a întâmplat, şi atunci am trăit acele sublime, minuscule şi vitale momente de fericire. Le-am prețuit, le-am înrămat, îmi sunt dragi ca nişte flori presate într-o carte, nu le-aş arunca la nicio curățenie aprigă din viața mea. Sunt ale mele, le-am meritat şi mi-au făcut ochii să strălucească. Atunci probabil c-am fost şi foarte frumoasă...

Faptul că nu sunt geloasă şi nu-mi agasez bărbatul cu tâmpenii muiereşti a fost mereu o calitate... până când a fost încălcată granița şi bărbaților li s-a

părut că pot accesa orice altă femeie de la care se pot întoarce mereu la cea inițială, adică eu...

în alte lumi sunt prea arătoasă ca să trec neobservată. Şi, odată observată, constat că sânii şi fundul meu nu-mi sunt de mare folos pentru suflet şi conversație deşteaptă, ci pentru un mediu mult mai puțin pretențios, situat anume mult mai jos... şi la distanță apreciabilă de creier şi de suflet.

Stați liniştiți. Ceea ce pare o reclamă e, în multe zile, o nefericire.

Nicio femeie ca mine nu e fericită pe termen lung. Fițoasele, sclifositele, doamnele, divele, piți-poancele, cucoanele, alintatele, DA. Pentru ele fericirea există mereu, pentru modelul meu, nu. Şi ştiți bine că sunteți o grămadă ca mine şi zâmbiți în formă de cireaşă amară acum...

Bănuiesc că e cel mai enervant text pe care l-am scris vreodată, deoarece are, pentru răutăcioşi, arome de paranoia şi pentru cei care-mi ştiu numai energia bună, nuanțe de cenuşiu inexplicabil. Dar e un exercițiu bun, de încercat şi acasă, de către oricine caută nişte răspunsuri despre el şi s-a săturat puțin de criză, politică, Google, bani, frigider, curățenie, sărăcie şi ploaie...

Cine dintre cei apropiați îți apreciază cu adevărat calitățile şi-ți priveşte cu drag defectele?...

Drum înfundat

Ne blocăm de mici în nişte idei fixe şi ne aliniem altora şi mai greşite ca ale noastre, că, nu-i aşa, cine mai are timp astăzi de analize profunde, de cunoaştere mai pe-ndelete?... Toți ne pricepem la pus etichete, toți ştim să „citim" oameni din prima şi puțini avem calitatea rară şi prețioasă de a recunoaşte că ne-am înşelat în privința unui om, în bine sau în rău. Aparențele înşală mai abitir ca bărbații nesiguri pe ei, dar nu ştiu cum facem de nu le abandonăm. Mereu ne luăm după ceea ce vedem în fugă, după haine, machiaje, gesturi, după ce citim prin ziare sau vedem la TV, după o minusculă particulă din personalitatea unui om pe care o vedem cu mintea îngustată şi cu superficialitatea cu care ne îmbrăcăm când ieşim în lume. Toți ne pricepem la datul cu părerea, de parcă oamenii aceia despre care vorbim cu atâta apăsare pe adjective ne-ar fi cel puțin rude de gradul întâi şi am şti pe de rost despre ei cum plâng, cum dorm, la ce glume râd, ce-i emoționează şi ce-i şochează.

Din „clasicele" abordări aş aminti vreo câteva poate ni le corectăm în minte şi privim altfel lumea, măcar azi:

- intelectualul - trebuie musai să fie tipul ăla prăfuit, slinos, prost îmbrăcat, puțin alcoolic poate, care nu înțelege nimic din universul modern şi care bate în țevile oricăror vecini care ascultă muzică -nu ştiu cu ce exemplu să vă năucesc, puteți să luați singuri o „lupă" şi vă uitați la Dragoş Bucurenci sau Mircea Vasilescu, la Gabriel Liiceanu sau Marina Constantinescu, la Mircea

Cărtărescu sau Alexandru Tomescu şi veți descoperi nişte ființe adorabile, mai tinere şi mai cool decât mulți dintre cei care-i etichetează aiurea;

- manechinele care beau apă plată - cele mai multe dintre ele sunt fete care muncesc, ceea ce deja le poziționează într-o categorie net superioară bârfitoarelor care trăiesc pe spinarea bogătaşilor la modă. Manechinele, pe care le privim ca pe nişte insecte sau umeraşe sau ființe ce nu pot face mai mult de-un mers pe podium şi-o pază, au printre ele un număr considerabil de aproape-femei inteligente, care vorbesc deja două-trei limbi străine, care au terminat o facultate, care s-au plimbat destul pe planetă cât să fie stilate, educate, pretențioase şi mult mai profunde decât toți cei care le privesc ca pe o marfă din care oricând ar putea să se înfrupte;

- femeia frumoasă într-o maşină scumpă - mârlanul de Bucureşti sau de orice oraş de provincie o priveşte cu dispreț şi-o şi strigă, căci nu-l reține nimic, drept paraşuta care n-a făcut rate, ci sex pentru maşina asta, care nu plăteşte lunar din salariu, ci din chiloți şi care n-are, în cel mai rău caz, dreptul la un cadou din partea iubitului darnic;

- două femei singure, într-un restaurant sau într-un club, la un concert sau la o cafenea - precis au venit la agățat, căci, nu-i aşa, o femeie serioasă nu umblă cu alta, creanga, ci cu un bărbat! Sau stă acasă, zic de pe margine nişte capete înguste...;

- femeia care iese la o masă sau cafea cu colegul de facultate, serviciu, partenerul de afaceri sau cu un prieten sigur are o relație sexuală cu acesta, sigur au de ascuns mult mai mult decât arată şi, desigur, e bine să-i nimicim şi să şi înflorim povestea către alții cu amănunte de genul „a atins-o uşor cu degetul pe pulpă, i-a zâmbit lung, ea s-a aplecat lasciv" etc;

- femeia tânără în fustă scurtă sau în pantaloni scurți sau cu decolteu (sau, Doamne apără şi păzeşte, fără sutien sub tricoul de bumbac!) - oricât de feminin i-ar fi mersul, oricât de superbe picioarele şi de ingenuă privirea, biata femeie nu va scăpa nicicând de claxonul înspăimântător al şoferului de autobuz, de trecerea până la limita accidentului cu vătămare corporală a taximetristului sau de remarcile absolut jenante ale băieților cu freze geluite şi cruci la gât. Femeile moderne, independente, sigure pe ele se îmbracă în prelungirea spiritului lor, nu ca să lanseze vreo invitație; - băiatul cu muşchi lucrați la sală - în mod aproape invariabil el trece drept un idiot fără echivoc, car nu poate gândi de la atâta creatină şi halteră şi ca nu poate avea vreun loc de muncă serios sau vreu discurs coerent. Mă întreb ce părere ar avea românu mai deştept ca toți dacă s-ar învârti puțin prin Lo Angeles sau pe la Monaco, unde de la pictor la direc tor de bancă, de la vedeta TV până la vânzătorul d înghețată, toți merg la sală sau aleargă...;

- soția de fotbalist - are deja proasta reputați de a proveni dintr-un mediu derizoriu, de a fi analfabetă şi de a avea o săltăreață viață amoroasă. Nu drept să generalizăm, ştiu soții de fotbalişti care a crescut copii extrem de reuşiți, care muncesc mult, care au învățat mult şi care n-au avut o viață uşoară lângă fotbalistul mereu în cantonament, dar au îndurat-o cu feminitate şi l-au ajutat să performeze;

- vedetele - le mestecăm ca pe ciungă, le scuipăm poveştile de viață ca pe semințe, le aliniem ca pe soldați şi mereu ne credem mai deştepți ca ele. Poate că de la unele am avea toți de învățat, poate că unele vedete sunt singurele exemple reale de succes de la care am putea să ne inspirăm...;

- copilul de bani gata - nu e mereu răsfățat, căci mulți dintre cei care au făcut bani i-au făcut muncind din greu şi i-au învățat şi pe copiii lor să prețuiască efortul. Nu e prostul clasei, ci o să descoperiți că cei mai mulți dintre ei iau, la sfârşit de an, diplome pe merit. Nu are mereu traseul celor care bat cluburile, aceia sunt doar nişte excepții despre care citiți, din păcate, în ziare;

_ femeia de carieră - nu e o maşinărie de făcut bani şi masterate, nu e o zgripțuroaică de care se sperie bărbații, nu e o femeie care n-ar vrea un bărbat şi un copil, ci e o femeie care a vrut să se ridice pe puterile ei, iar când a scrâşnit din dinți pentru asta, e posibil s-o fi făcut în numele multor generații din familia ei, care n-au avut după ce să bea apă;

- bărbatul cu maşină scumpă - o să vă mire, dar nu toți sunt băieți de bani gata, imbecili, manelişti sau hoți. Printre ei există şi unii care şi-au împlinit astfel un vis din copilărie, când copilul din ei îşi promitea solemn că din primii bani câştigați îşi va cumpăra maşina de pe hârtia de gumă. îl felicit şi-i doresc să reziste jignirilor gratuite, căci în țara asta, nici după atâția ani de democrație, n-am învățat să promovăm consecvent modelul de succes, ci să-i dăm în cap şi la gioale cu orice şi să promovam cât mai amplu prostia, antitalentul, mitocănia şi sărăcia, care pare, straniu, un criteriu de cinste şi omenie (?!?!...).

Să mai amintesc de femeia frumoasă şi deşteaptă? Ea încă pare o legendă sau o imposibilitate „tehnică" în România. Cunosc nişte femei atât de reuşite care nu şi-au găsit liniştea profesională decât la multinaționale, căci acolo şeful străin şi şefa de la resurse umane n-au o problemă cu numărul de la sutien sau cu aventurile de după program ale angajaților ci sunt atenți doar la esențial - CV şi performanțe profesionale.

Am sărit peste tragedia blondelor mereu hăituite de glume proaste, peste drama oamenilor talentați care n-au stilist şi sponsor, peste umilința actorului nerecunoscut pe stradă din cauză că trece sexy brăi-leanca pe lângă el şi peste atâtea alte „scheme" penibile după care ne judecăm semenii... dar parcă te poți feri cu adevărat de mințile înguste şi de prostia care e înghesuită în ele?...

întrebare de pus pe gând: în ce privință crezi că eşti judecat greşit de oamenii din jur?

Vara femeilor deştepte

Primăvara ne schimbă viața şi vara ne obligă s-o trăim intens (aşa cum toamna ne îmbogățeşte viața şi iarna ne învață să prețuim ce avem)... Am scris despre anotimpuri în urmă cu ceva vreme şi m-am gândit să revin la... vară, dar să mă aşez în cu totul alt unghi. Bunăoară, sub frunzele zgomotoase ale unui nuc bătrân, pe un şezlong desenat prea bine de Philip Starck şi cu un pahar mare de suc de fructe băgate la înghesuială în mixer. Să vizualizăm... (Am o rochie albă de in, lungă până-n pământ şi cu care nu ies din casă pentru că are o pată pe umăr de la o cireaşă amară, sunt desculță, părul prins în coadă şi doi câini mai leneşi ca mine, cu boturile pe labe, mă asistă...) închid ochii şi mă gândesc la tot ce mi s-a întâmplat să trăiesc în ultimele luni. Dau pe foarte repede înainte, nu vreau sub nicio formă să mă încrunt. îmi oblig mintea să se întoarcă exact cu spatele şi s-o ia înainte, să mă ajute să mă pregătesc pentru... ce-o mai fi de aici încolo. Ani de zile m-am gândit la venirea verii doar din trei perspective unde fac emisiuni, unde plec în vacanță şi cu ce mă îmbrac. Păstrez primele două griji, că e musai să mi le fac, şi o înlocuiesc pe a treia cu alta, mai greu de vizualizat, mai pitită pe după toate sentimentele, de frică să nu fie luată la rost... E despre cum simt eu vara din mine... e despre ce a înflorit în mine, ce a dat roade, ce trebuie primenit, ce e nor şi ce e rază, când sunt ploaie, când mi-e vânt, ce culori am şi vacanța cui sunt... Sunt altfel de întrebări, neobişnuite şi aparent naive, dar aşa de parşive şi de necesare... Cum să vă explic? Avem ritmuri emoționale diferite, avem zodii diferite, alte culori ale ochilor, diferențe de kilograme, de religie, de rasă, de puncte de vedere, de bani în bancă, de statut social, de pasiuni şi de ani. Avem atât de puține în comun, încât doar un anotimp sigur pe el, cum e vara, poate să ne aducă la un numitor comun, măcar pe alocuri. Mai întâi, vara ne obligă să ne dezbrăcăm şi să ne arătăm - umerii pe care au stat haine groase, gleznele slăbite de atâtea şosete şi cizme, frunțile înfundate în căciuli, decolteurile, fundurile, genunchii, coapsele... Ştiu că ştiți tot ce aveți de făcut ca nimic din ce arătați să nu vă depuncteze, aşa că trec peste epilat, curățat dinții, tăiat vârfurile, bronzat discret etc.

Şi revin la vara din suflet, din privire, din mers... Nu e vară până nu-ți schimbi fața, aşa cum face pământul sau pădurea. De la nuanțe cenuşii, palide sau şterse, totul capătă culoare, formă, dinamică, armonie. Ne agităm cu inteligență să folosim produse bio, eco, organice, să mâncăm natural, să ne tratăm homeopatic, dar omitem să tragem cu ochiul la obiceiurile sănătoase ale naturii. Să vizualizăm... Fiecare să-şi imagineze cel mai frumos peisaj de vară în care e musai să fie încadrat perfect, cu cine vrea alături şi în orice acțiune

doreşte (se admite orice, de la dat cu coasa până la tăvălit în iarbă cu iubita sau iubitul...).

Dacă tot nu mai suntem zgribuliți, ar trebui să nu mai fim nici cocoşați şi îngânduraţi. Nicio problemă nu se rezolvă dacă ți-o desenezi pe față şi nimeni nu vrea să aibă prieteni mereu trişti şi excedați de eşecuri şi greutăți. Să vizualizăm schimbarea - ne îndreptăm spatele, tragem umerii înapoi şi pieptul (indiferent de mărimea cupei) înainte, păşim feminin şi hotărât şi zâmbim! Ştiu ce-o să spuneți - ce sfaturi stupide, toată lumea le ştie. Corect. Dar cine le şi practică consecvent? Eu una, sigur. Şi mi-ar plăcea la nebunie să predau nişte cursuri de supraviețuire după cataclisme emoționale, tocmai mi-am dat doctoratul... Aş salva câteva sute de femei de la moartea afectivă, de la decesul încrederii în ele însele. Şi jur că aş face-o gratis, doar contra zâmbetelor lor de mulțumire şi de îndră-gostealã...

Când vine vara, ar trebui să ne cerem toate drepturile de femeie - să fim curtate, admirate, iubite, „abuzate" sexual şi plimbate în locuri frumoase. Dar, până primim ceva de la alții - şi, ştiți bine, uneori aşteptăm degeaba - avem toate şansele să ne facem singure dreptate, să ne fie vară nu de la pământ, cer sau val de mare, ci de la suflet şi creier. Să vizualizăm... Cel mai bine ar fi să începeți vara voastră cu o furtună care să vă spulbere îndoielile şi complexele, prietenele care vă bârfesc şi cărările ce nu duc nicăieri. Mai bine goliți puțin peisajul şi-l reformulați decât să vă aglomereze buruieni, cățărătoare aprige şi gângănii enervante. Iarna din noi se duce naibii cu prieteni buni şi deştepți, cu concerte grozave, cu cărți miraculoase, cu ieşiri la iarbă, la terasă, la marginea oraşului sau a lumii, cu fapte bune... N-ar trebui să treacă nicio primăvară prin voi fără să vă primenească sufletul într-o acțiune de voluntariat - dacă nu vă treziți cu un zâmbet sublim pe față şi dacă nu veți privi altfel tot ce vi se pare tragic în viața voastră, vă dau eu înapoi timpul pierdut... Nimeni n-are o viață perfectă, dar, dacă vizualizăm câteva pasaje în care suntem noi, tineri, frumoşi, deştepți, curajoşi, generoşi, simpatici, avem deja o vară a vieții noastre... Fiecare are o astfel de vară în viața lui.

Şi să nu credeți că vara vine doar o dată, ci de fiecare dată, cu aceeaşi ciclicitate, după ierni grele sau ornamentale... Vara vine la toți, dar rămâne la cei care o strigă pe nume, eu aşa am înțeles... Vara e anotimpul perfect al femeilor deştepte - e ca o matrice făcută exact pentru ele. Ele ştiu, ca şi mine (nu ştiu să-mi vizualizez modestia), că au nevoie

Nişte răspunsuri

sa se încarce (şi mai ales să se descarce!), că, din felul în care le intră vara în sânge, aşa li se oxigenează creierul şi le coordonează viața. Vara nu e doar despre soare, vacanță la mare şi salate, e mai ales despre suflet. Vara e despre iubire. Şi, cum cea mai la îndemână iubire e cea pentru tine însăți, căci nu te

înşală nimeni, nu te răneşte nimic şi nu te chinuie vreun bărbat... propun să vizualizăm vara din noi, la umbra cui vreți voi.

Luliberina...

M-am trezit fără să deschid ochii. Simt căldura unui corp care e lipit total de-al meu, simt mâinile care mă mângâie uşor pe un umăr şi-mi dau părul deoparte ca să-mi sărute ceafa. Am acelaşi fior, până-n vârful degetelor, exact ca la prima dimineață de după prima noapte dormită împreună, demult...

E singurul bărbat care m-a făcut să iubesc dimineții. Să mă simt iubită dimineața. Să zâmbesc în somn de bucurie că se face dimineață...

Zâmbesc, tot cu ochii închişi, de parcă abia acum creierul meu a decis să elibereze hormonul după care tânjim noi, femeile, toată viața - oxitocina. Am citit într-un drum lung cu avionul ***Studiu despre iubire*** şi am aflat că acest hormon e un fel de săgeată a lui Cupidon, te străpunge exact după ce faci amor şi te „îmbolnăveşte" de dragoste. Bărbaților li se scurge din creier vasopresina, un fel de hormon al fidelității, care, dacă apucă să ia masa cu oxitocina, se îndrăgosteşte fără ezitare. Adică, până să ni se întâlnească sufletele, primul pas îl fac hormonii Acelaşi studiu zice că hormonii „fericirii" (adică en-dorfinele) sunt secretați doar în primele 3-6 luni de relație, după care vine rațiunea şi face legea. Uneori o face în favoarea sufletelor, alteori împotriva sau în ciuda... Deja aici m-au pierdut cu studiul lor-pe care sper că nu l-au făcut pe cobai!:) - hormonii mei încă se hârjonesc cu ai lui şi nu mi se pare că vreunul s-a plictisit. Iar când voi spune „dimpotrivă", mă aştept să se zguduie măcar un perete (de laborator, desigur) de la cutremurul acestei afirmații.

încep să mijesc ochii şi dau de albastru... Sunt ochii lui care nu clipesc, ci îmi fac ordine în senzații -sunt în brațele lui, e dimineață, miroase a mare, a scorțişoară, a „poivre samarcaine", a cafea şi pâine caldă. în loc de „bună dimineața", capăt un „te iubesc" care, amestecat cu tot ce-am adulmecat şi cu tot ce simt lipit de pielea mea, se transformă în dorință. Aia concretă şi foarte umedă.

întotdeauna am citit cu neîncredere povestirile erotice, de parcă relatarea de la fața locului ştergea sentimentele şi reducea totul la o pornografie inci-tantă, dar totuşi neverosimilă. E ca atunci când în filmele porno proaste regizorul, scenaristul şi actorii decid să dea drumul şi unei narațiuni complicate, nu numai unor cantități uriaşe de spermă pe fețele doamnelor actrițe.

Mă-ncumet doar să admit că există între noi minunea aia de potrivire care ne-ar fi asigurat un trai îndestulat, dacă decideam să ne oferim serviciile de cuplu de escortă. Separat sau împreună am fi blocat traficul hormonilor din multe creiere, pentru că nu căutăm doar plăcerea egoistă, încununată de orgasme în poziții favorabile, ci suntem antrenați la aceeaşi şcoală a dăruirii plăcerii.

Amândoi vrem ca celălalt să simtă tot, să treacă de limite bifate, să amestece senzațiile şi să descopere altele, să uite de iubire şi să se întoarcă la ea abia după ce a ajuns pe teritorii senzoriale interzise. Avem trupuri care fac dreptate dorințelor noastre şi sentimente care par să contrazică tot ce pare pervers între noi. Ne iubim total. Ne iubim reciproc trupurile, ne-am lipit sufletele în întregime şi între creierele noastre e o înțelegere nemaiîntâlnită. Şi spun toate astea la mare distanță de acele luni de început la care s-au oprit experții...

După trei orgasme şi un duş aproape rece, albastrul mării îmi intră în pori şi iese de acolo sub formă de fiori pe şira spinării. Am ieşit pe terasă şi sunt pe REC. Nu vreau să pierd niciun „frame" din ce-am trăit, pentru că astea sunt ACELE momente de fericire. Cele mai puține momente pe care le trăim în economia unei relații sunt cele de fericire. Sau poate că am citit prea multe studii despre iubire...

Un bărbat consumă cam o treime din energia lui vitală pentru a produce spermă. Asta explică de ce, după atâta sex, un bărbat adoarme sau vrea măcar liniştea de după asemenea furtună hormonală. A învățat lecția asta, aşa că-mi adaug senzații olfactiv vizuale şi gustative pe terasă. Singură. în proso Cu o cafea fierbinte, un croissant cald şi-un iau rece. Toate simțurile mele dansează, de parcă, vor' unui amic, totul în jur e muzică...

îmi las ochii pe mare, să plutească şi să nu încar gândurile. N-am prea multe acum, domină doar iub: rea şi câteva griji pe care mi le fac pentru păstrare pe termen lung a acestor sentimente copleşitoar Şi a acestui bărbat, care mi-a resetat creierul şi sufle tul.

îmi las capul pe spate şi-mi duc mâna dreaptă între picioare. Mai curg încă şi-mi place să-mi umezesc degetele, cred că i s-a întâmplat oricărei femei îndrăgostite... Nu ştiu unde mă duce senzația care tocmai îmi străbate trupul, dar cred că n-o să mă opresc până nu aflu...

Studiul e iarăşi contrazis. Andi nu-şi epuizează energia aceea vitală sau poate că are nişte rezerve despre care studiul nu pomenea nimic. Apare şi-mi ia mâna de-acolo, mă aduce în acelaşi punct în care eram cu o jumătate de oră în urmă, doar că în altă poziție - pe balustrada unei terase cu vedere totală la mare... Iau marea în ochi şi-i închid... în mine am prea multe senzații, iar plăcerea care vine într-un orgasm în rafale e înzecit mai mare când, deschizând ochii, îmi dau seama că suntem priviți... O femeie în halat, care se uită pe furiş la noi, de la un alt balcon... îi prind privirea şi, uitându-mă în ochii ei, îmi dau drumul a nu mai ştiu câta oară. închid ochii o clipă şi femeia dispare în camera ei. Am observat-o doar eu şi o să păstrez taina, ca între femei care poate se vor mai întâlni...

Aşa arată o dimineață obişnuită în viața noastră. Nu întotdeauna cu mare, croissante calde şi femei care ne privesc, dar întotdeauna cu aceşti fiori.

Mai avem o calitate - facem repede switch-ul pe viața normală, aşa că nu peste multă vreme suntem spălați, îmbrăcați, hrăniți şi... ieşiți pe uşă...

Pe stradă suntem banali, mai ales aici, unde toți se țin de mână sau de gât, unde nimeni nu caută altceva decât are.

Mă învârt goală prin cameră şi tot probez desuuri. îi cer părerea lui Andi până obțin aprobarea pentru un sutien de culoarea prunei şi o rochie simplă, de aceeaşi culoare. Nu-mi pun chiloți, pentru că asta-mi dă o încărcătură de care am nevoie în seara asta... Tocuri de 10 cm şi parfum. Plec urmărită de o privire pe care o ador şi aştept pe terasa hotelului, cu un pahar de coniac şi un trabuc. Nu ştiu să beau, nu-mi place niciun fel de băutură cu alcool şi nu fumez. Dar e ceva afrodiziac în trabucul pufăit după ce îl bagi foarte-foarte puțin în coniac. Şi probabil că dacă priveşti o femeie elegantă care execută acțiunea asta, ți se pare ori accesibilă, ori abuzabilă fără prejudecăți, ori, pur şi simplu, incitantă. Nu mă interesează nicio părere, aştept cuminte şi-mi imaginez ce face bărbatul meu în cameră. II lăsasem la duş şi ştiu c ce se va îmbrăca, ştiu cu ce se va parfuma, ştiu câ de bine o să arate... mai ales după ce-l vor dezbrac două femei. Da, aştept o femeie.

Nu reuşesc să beau decât o gură de coniac şi văd venind. Rochie lungă, neagră, tocuri superbe părul lung şi un zâmbet care mă linişteşte. Nu mai ştiu exact cât am stat pe terasă, aveam multe să n spunem, nu ne văzuserăm de când plecase în țara ei, să-şi îngroape părinții... Până atunci, venea în toat vacanțele cu noi, măcar câteva zile, sau stătea la no! acasă cu lunile. Am reuşit împreună să-i scoate primul album şi să-i facem două videoclipuri cu care a intrat bine pe piața muzicală din țara ei. încercam ceva şi la noi, dar era complicat, muzica ei nu era cea mai comercială, toți voiau piese de club, i ea cânta numai din lacrimi.

I-a sărit de gât lui Andi chiar în uşă şi în clip următoare, în loc de răspuns la întrebarea ,,ce mai faci, Morana?", s-a repezit la mine să mă sărute. In sfârşit eram numai noi. Noi trei. Era ceva atât de pasional în femeia asta frumoasă şi plină de ascunzişuri, era atâta nevoie de a dărui...

I-am scos rochia şi am dus-o de mână pe terasa camerei, în raza de lună. Ochii lui Andi ne mângâiau trupurile, eram femeile pe care le ştia pe de rost şi care ştiau că sunt şi mai frumoase dacă fac lucruri interzise. Ne şopteam cuvinte care nu ajungeau până la Andi, dar cred că-i povesteau tot arcuirile trupurilor noastre în lumina aceea atât de frumoasă a lunii pe mare...

Am preluat trabucul, coniacul şi locul de unde privea Andi. Am tremurat de plăcere de cât de superb face amor bărbatul meu, de cât de frumoasă e Morana şi de liniştea din relația noastră. Am mai stat o vreme să privesc tabloul incredibil pe care-l descria raza de lună peste oraş, peste mare şi peste trupurile care făceau amor lângă mine. Culmea, e o senzație şi mai puternică să nu-i priveşti, ci doar să-i auzi şi să-ți imaginezi ce se petrece lângă tine. Am venit exact când

Morana începea să-şi dea drumul şi l-am sărutat pe Andi până la ultimul zvâcnet al ei... N-am terminat sărutul până n-am simțit sânii Moranei pe spate... Era rândul meu să mă pierd şi l-am uitat pe Andi o vreme, Morana îmi întorsese capul spre ea şi mă voia din nou.

Nu ne-am oprit până spre dimineață, căci amândoi eram topiți după Morana, iar ei îi țineam loc de bărbatul care o părăsise pentru... sora ei. S-a întâmplat demult, iar Morana n-a mai vrut să ştie despre dragoste, ci doar despre iubirea noastră. Rămânea la noi în multe nopți şi adormea plângând. îşi dorea copii, îi era frică de cei 40 de ani pe care tocmai urma să-i împlinească, îi muriseră amândoi părinții într-un incendiu... O iubeam amândoi, dintr-un cumul de motive...

M-a luat de mână într-o dimineață, m-a privit în ochi şi m-a rugat să o las să facă un copil cu Andi.

Nici eu, nici Andi n-am deschis încă subiectul copiilor în viața noastră, deşi stăteam de trei ani împreună. Eram prea tineri, niciunul dintre noi nu împlinise 30 de ani, Andi voia să-şi înceapă proiectul de film care urma să ne ducă un an prin toată lumea, iar mie nu-mi striga niciun instinct c-ar fi vremea copiilor, mai ales că munceam atât de mult ca să-mi țin agenția în viață.

Am stat de vorbă toți trei şi am decis că da, Morana va avea un copil cu Andi şi-l vom creşte împreună. Nu eram un cuplu ca-n manuale, aşa că nu ni se părea absurdă decizia, era cea mai firească prelungire a vieții noastre în trei.

Chiar, nu face nimeni un studiu despre viața în triplu? Că despre cupluri ştim tot. Am fi nişte cobai perfecți.

Studiile arată că sexul duce la echilibrarea emoțiilor, la eliberarea minții, la relaxare şi că încetineşte procesul de îmbătrânire.

Viața mea lângă Andi mi-a arătat că e iubirea vieții mele - ceea ce mi-a eliberat mintea de balast, mi-a echilibrat emoțiile şi m-a întinerit în fiecare zi cu încă o zi... Când ne-am căsătorit, am avut sentimentul că am stricat ceva, că ne-am dus în direcția în care se duce lumea, nu în drumul nostru, atât de limpede până atunci. Parcă nu ne credeam unul pe altul pe cuvânt şi ne-au trebuit, ca să ne intre bine în cap, o hârtie, doi martori şi o biserică. Aşa a vrut Andi, a avut un moment în care mi-a spus că vrea să fiu toată a lui, să răspund şi eu la numele lui de familie. Am spus „da" într-o dimineață... cu copilul Moranei şi-al lui Andi în brațe.

într-o altă dimineață, după alți trei ani, Morana s-a măritat şi ea. Soțul ei ştia altfel povestea noastră, dar o iubea mult şi o luase cu tot cu copil. Nu i-am încâlcit mintea omului, eram fericiți că Morana şi-a găsit jumătatea... Ne vedeam săptămânal, Morana ne aducea copilul pe care-l crescuserăm împreună, ştia că suntem topiți după el şi că Andi e un tată grozav. Aveam momente când ne

priveam ca pe vremea când trăiam în aceeaşi viaţă, dar niciunul dintre noi nu voia să tulbure noua linişte.

„în creier se găseşte o substanţă numită ***luliberină,*** ale cărei acţiuni constau în creşterea secreţiei de hormoni sexuali. Astfel, între parteneri se nasc dorinţe arzătoare şi dragostea dintre ei devine aproape de nestăpânit. Este însă adevărat că în cazul unei concentraţii prea mari de ***luliberină*** pasiunea dintre cei doi devine mai mult de natură fizică, scăzând romantismul relaţiei. Aceste efecte au fost testate pe animalele de laborator, cărora li s-a injectat acest hormon în creier."

Nu mă pot abţine să nu vizualizez atmosfera din laborator după ce le-au injectat ***luliberină*** în creier şobolanilor, maimuţelor sau iepurilor... Ce făceau oamenii de ştiinţă? Notau câte orgasme are şobo-lănița sau se gândeau că n-au ajuns niciodată la asemenea dramatism erotic cu nevasta? Sau poate i-au pus pe toţi într-o cuşcă şi era un zoo-gang-bang despre care s-a făcut un studiu secret?... Vom afla probabil dintr-un studiu britanic că pe iepure nu-l excită deloc maimuța, oricât i-ar arăta ea fundul şi sânii, iar şobolanul e frustrat de disproporţia dintre lungimea cozii şi a penisului. Iar acelaşi studiu ne va arăta şi cât de romantici erau toţi aceştia înainte de injectarea cu ***luliberină!!????***

Toţi suntem cobaii unui studiu, la un moment dat. Şi rareori dezamăgim experţii. Poate doar când murim din greşeală, nefăcând faţă experimentelor extreme...

Pitch-u vieţii mele

Sunt fascinată de câte se pot petrece între un bărbat şi o femeie. Sunt mereu uimită de iluziile în care credem, până ne trece dragostea. Sunt admiratoarea tuturor celor ce reuşesc să rămână excepţiile care îmbătrânesc de mână.

Să explice cineva cum se naşte dragostea! Să explice cinova ce-i aia simplitatea unei priviri din care afli tot şi să îndrăznească oricine să-mi argumenteze de ce se duc naibii, după o vreme, atâtea poveşti senzaţionale de iubire...

De când mă ştiu femeie, am avut pe lângă mine prietene care rosteau aproape ude „Doamne, cum arată băiatul ăla!". Şi urma o înşiruire de detalii fizice sau, şi mai rău, de poveşti despre cum dansează în club, despre ce ţoale are şi ce iubite a mai avut. întotdeauna m-am uitat în direcţia opusă, spre vreun băiat care-mi spunea o cu totul şi cu totul altă poveste. Ba chiar am învăţat să mă uit mult mai atent la cei care au măşti, în genere de histrioni, de mereu-veseli, de sufletul-găştilor şi petrecerilor, de burlaci celebri, de neclintit sau de risipitori de amoruri fulgerătoare. Am găsit pe acolo... nimic, mult zgomot şi praf sau... omul care mi-a luminat viaţa.

Când am putut să iau omul în suflet, am fo fericită. Când doar l-am admirat şi i-am zâmbi sperând că mă va observa la rându-i, am constata că inhibam personajul, că i se părea că mă joc, c mă suspectează de plăceri ieftine şi mă trezeam c fuge de mine...

Cert este că mă uit, culmea, cu o sfială aproap neverosimilă şi aparent incompatibilă cu meseri mea, către bărbați care nu mă văd ei primii. Or' pentru că-s timizi, ori pentru că nu sunt genul lo de femeie.

Dacă am apucat să mă îndrăgostesc de un astfr de om, a trebuit să aştept răbdătoare să mă vadă. Câteodată s-a întâmplat să fiu fericită la capătul răbdării, căci m-a iubit.

Mă întreba cândva o ziaristă cum ar arăta un anunț matrimonial pe care l-aş da. Ca şi cum e de ajuns să enunți chestii măgulitoare despre tine şi nişte bărbați vor ciuli urechile, iar tu îți vei aleg perechea în urma unui casting la care-i vei alinia p toți. Sigur, disperarea se îmbracă şi în stări țipătoare, dar chiar aşa?!... Nu, nu pot să vă răspund la o asemenea întrebare, pentru că nu m-aş prezenta în felul acesta stupid nici măcar dacă aş fi cea mai urâtă femeie din lume.

Poate că cel mai sincer anunț matrimonial - dar n-am auzit să fi publicat cineva aşa ceva - ar fi:

„Sunt o femeie atât de singură, atât de neiubită şi de speriată, încât aş vrea lângă mine orice fel de bărbat, numai să nu mai dorm singură şi să nu mă mai trezesc pentru nimeni... Sunt atât de săracă, încât n-am nici măcar cui să povestesc despre mine... Caut domn serios, fără obligații, căruia să-i dau în grijă sufletul meu"...

Am întâlnit un om care m-a electrocutat. în secunda 1 mi se tăiase respirația, timp în care mi-am auzit răspicat bătăile inimii... 2, 3, 4, 5... Nu ştiu nici până azi să explic de ce. Dar ştiu că el era. Cea mai puternică amintire de atunci era privirea lui. Nu se uita la mine, ci la ceva făcut de mine. Era ceva pe fața lui, în felul în care nu clipea şi în izolarea pe care şi-o construise rapid, ca să nu-l atingă hărmălaia din jur, era un semn că-i pasă de mine pe care rareori l-am întâlnit în viață... Era un promo cinstit despre tot ce-a urmat. Era primul bărbat pe care l-am simțit mai interesat de ceva ce-am creat decât de femeia care eram. Omul ăsta voia să mă cunoască mai întâi şi abia apoi să descopere din ce-s alcătuită.

Cu atâta chimie implicată în dragoste, nu-i de mirare că am cumpărat două eprubete cu care mă joc de câte ori mi se face cumplit de dor de el... Umplu o eprubetă cu apă, vărs jumătate în cealaltă, le pun la loc în suport şi admir ce pereche frumoasă am obținut... Când sunt fericită, vărs toată apa din eprubetă lui în a mea. Când mi-e rău, fac invers, apoi le golesc... Pun mereu apă curată şi o singură dată mi-a venit s-o colorez, dar mi-a lipsit albastrul...

Dar ştiți de ce mi se face dor? Pentru că nu-l pot avea, e mereu al alteia. Să vă explic.

Bărbatul pe care-l iubesc e cel pe care l-am desenat cu degetul pe un geam aburit, într-un tren, când aveam 20 de ani. Tot el e cel pe care mi s-a părut că-l văd în spatele fiecărui bărbat de care m-am îndrăgostit. Ca şi cum stătea mereu pitit în spatele celui care venea spre mine, îmi făcea haios cu ochiul sau cu mâna şi dispărea. Tot el e cel care mi-a apărut în orice vis romantic şi singurul personaj care făcea echipă cu mine când visam că zbor deasupra altora. Absolut nefiresc, acelaşi bărbat apărea când aveam nevoie de un stimulent erotic (pudoarea nu e mereu punctul meu forte...). M-am îndrăgostit de băiatul acesta când am simțit că s-a făcut un bărbat minunat şi când am ştiut sigur că-mi seamănă într-atât încât mă va găsi el într-o zi. Pe bărbatul acesta îl iubesc ca pe viața însăşi, adică vreau să-l trăiesc, să-l provoc, să-l fac fericit, puternic... Vreau să am atâta grijă de el şi de sufletul lui încât să-mi zâmbească mereu, chiar şi din fața altarului unde-i va spune „da" alteia. Nu toate iubirile au aceeaşi formă, cum nici măcar într-un cuplu femeia şi bărbatul nu iubesc la fel. Mă gândesc că e cel mai special om pe care viața mea l-a primit în dar, de aceea îmi propun să-l iubesc în afara oricărei scheme, în afara oricărui gest previzibil şi în ciuda oricui. Nu ştiu dacă el se va putea acorda la o iubire cu atâtea vibrații, nu ştiu dacă nu cumva sunt ca un motor mult prea puternic pentru o maşină încă şubredă dar ştiu că-i datorez acestui bărbat cel mai seducător dar pe care l-am primit vreodată -felul în care-l iubesc. Dacă l-aş pune acum alături de mine, absolut toate amintirile mele ar fugi neputincioase şi mirate şi i-ar rămâne în față doar un suflet vizibil. Ştiu sigur că l-ar lua de mână şi l-ar face să zâmbească, ştiu sigur că mintea mea ar fi în sfârşit răzbunată pentru toate tâmpeniile cu care a fost confruntată în alte relații şi ştiu sigur că bărbatul pe care-l iubesc s-ar aşeza calm şi fără ezitare între mine şi lume, ca să mă apere. Pe bărbatul acesta îl văd de câte ori închid ochii şi el este inventatorul fiorului care-mi străbate chiar acum şira spinării... Şi când sunt foarte singură, ajunge să închid ochii şi să-i zâmbesc. Bărbatul acesta sigur există. E iubirea vieții mele. Şi e chiar acum în mine, alături de femeia care mi-a adus aminte că sunt.

Sora Micului Prinț

Scriu cu mare teamă rândurile astea - nu vreau să rănesc, nici să amestec senzațiile, vreau doar să împart emoția cu cineva care s-o priceapă întreagă, nevătămată de vreun context. Am luat-o cu mine pe Oana Pellea... ***Jurnalul*** Oanei Pellea. E una dintre cărțile pe care le-am împachetat ca pe tablouri când am plecat, ca să nu-i zgârii nici fața frumoasă de pe copertă şi nici vreun înțeles. A stat la mine pe noptieră vreo două săptămâni până să plec, sprijinită de o vază în care şedea mereu un trandafir din grădină. O priveam seara şi adormeam

liniştită cu zâmbetul ei. I-am explicat copilului meu cine e şi cât îmi e de dragă. M-a întrebat dacă e din familia noastră. I-am spus că da. Am deschis cartea de câteva ori pe furiş şi de la fiecare pagină am aflat încă ceva despre mine. Explic: ca la orice melodie pe care o ai în topul tău sau ca în cărțile mari cu care te-ai alcătuit, se află ceva ce simți la fel, doar că altcineva a spus-o mult mai direct şi mai emoționant decât tine. Sau

pur şi simplu ți-a rostit gândurile pe care tu n-ai ştiut să le scoți din tine. Oana Pellea îmi spunea despre mine nişte lucruri simple, îmi aducea aminte cu delicatețe cine sunt şi ce-mi ridică sprânceana. Am închis brusc, de fiecare dată, cartea şi am decis că, într-un soi de admirație neobişnuită, îi voi citi ***Jurnalul*** în liniştea unei lumi civilizate, în singurătatea unor momente în care pot să plâng în voie, dacă-mi vine...

Nu mă pricep şi nici nu vreau să pară că fac o cronică a cărții ei, ci vreau doar ca aceste cuvinte să fie nişte aplauze pentru sufletul ei. Oana Pellea e pentru mine, de ani de zile, un om-reper. Când am îndrăznit să scriu prima carte, i-am dedicat un capitol fără să fi mers vreodată la cafea împreună, fără să-i mărturisesc de câte ori am ieşit plângând în hohote de la spectacolele ei, fără să ştie cum am tremurat emoționată când am împărțit aceeaşi scenă la un seminar de comunicare, fără să-i pot susține privirea ca să-i pot spune ca unui om drag cât o iubesc...

Habar n-aveam despre ce-o să scrie Oana Pellea în ***Jurnal,*** cât o să mărturisească despre ea şi cât va fi de groasă tuşa lumii în care trăieşte, dar ştiam că femeia asta mă va răscoli şi-mi va „fura" vacanța. M-am plimbat cu ***Jurnalul*** în mână prin cel mai frumos parc - auzeam doar limba franceză, copiii se jucau frumos şi nu țipau isteric, bătrânii zâmbeau ca după o viață liniştită şi foarte mulți oameni citeau... -,

am intrat cu ***Jurnalul*** în două galerii de artă, am mâncat singură la o masă dintr-un restaurant de pe malul mării, cu Oana ..sprijinită" de sticla de apă. Nu sunt un fan sărit de pe fix, care are poze cu idolul lui pe uşa dulapului, dar m-am prins că mă port cu ea ciudat şi că are un efect atât de energizant, atât de tonic şi de puternic... M-am prins că Oana face bine, cum spune şi Ioana Pârvulescu.

Oana Pellea e un vaccin moral. Dacă o cunoşti sau măcar dacă o citeşti acum, cu aceeaşi sinceritate cu care ea ți-a scris, n-ai cum să nu smulgi din tine un bine care te va apăra mereu de relele unei lumi alcătuite prost.

Am nod în gât cam la fiecare pagină şi n-o pot citi încontinuu. Simt nevoia să aşez meticulos senzațiile, una peste alta, şi să le descifrez. Am marea în față, copilul adormit pe burta mea şi-i plâng pe un umăr. Din când în când las ***Jurnalul*** şi-i fac umbră copilului... mi-ar plăcea să am poza asta, cu sonor - greieri, valuri, păsări, deloc cuvinte, fața senină a Oanei de pe copertă, din care

pleacă corpul unui copil care doarme pe mama lui... Iar mama lui plânge zâmbind de dragul unui artist român, în care descoperă un copil mare şi bun...

Lumea în care trăieşte Oana nu-i face mereu dreptate, dar lumea despre care vorbeşte e seducătoare, pentru că e lumea ei, cu lacrima şi aura ei...

O să-i citesc copilului meu din ***Jurnal*** şi o să-i spun că Oana Pellea e sora Micului Prinț şi trăieşte, ca şi el, pe o planetă mică... aşa cum trăiesc toți Oamenii Mari şi Buni.

întrebare de pus pe gând: câți artişti mari trebuie să se ducă pe lumea cealaltă ca să învățăm să-i respectăm şi să-i iubim când sunt încă vii şi luminoşi?...

Search...

Pe Google, pentru „iubire" am găsit 2.610.000 de răspunsuri. Pentru „Iove", 1.380.000.000. „Pereche"-840.000. „Amour" - 59.000.000 şi... Pentru „iubirea vieții mele" am găsit 359.000... Culmea e că pentru „singurătate" am dat doar peste 309.000...

Nici măcar unul dintre aceste miliarde de răspunsuri nu era pentru mine. Nu, nu eram mulțumită cu această căutare şi mi se tot cereau alte cuvinte-cheie... Iată-le.

***

De câte ori bătea vântul tare după-masă, tata împacheta fetre-ul, costumul de neopren, îşi suna gaşca de feite-işti şi pleca pe o plajă pustie, cu mama în dreapta şi cu mine pe bancheta din spate. îmi plăcea să-l văd zburând pe apă, până se mai zărea doar zmeul pe cer. Mama stătea pe mal şi nu-l pierdea din ochi, de parcă şi ea trăgea de-o sfoară, să-l aducă mereu înapoi. învățase să fie „asistenta zmeului", îi descurca şi aranja corzile, îl ținea să nu-l umfle vântul, până-şi fixa tata tot echipamentul complicat. Nici nu trebuia sâ-i facă semn că e pregătit, căci mama ştia perfect când trebuie să-i dea drumul. Nu cred că l-am văzut pe tata mai fericit în alte împrejurări, pleca chiuind în alergare şi se întorcea zâmbind, cu apa sărată şiroind din păr, o săruta pe mama şi se trântea ud pe nisip să-şi tragă sufletul. Mama se aşeza lângă el şi-mi zâmbeau amândoi de parcă-mi mulțumeau că-i las să se joace ca nişte copii.

Aveam 10 ani şi eram foarte mândră de părinții mei. Erau frumoşi amândoi şi se iubeau mult, iar dacă se certau vreodată probabil c-o făceau în şoaptă, nu i-am auzit niciodată țipând, nu-mi amintesc să nu-şi fi vorbit cu zilele sau uitându-se urât unul la altul. Din motive pe care nu le-am aflat decât foarte târziu, părinții tatălui meu nu erau prezenți în viața noastră, decât sub forma a două cadouri pe an, unul de ziua mea şi celălalt de Crăciun, împachetate grozav. Mi-aş fi dorit să am o bunică de vacanță, la care să merg vara sau iarna şi pe care s-o ascult spunându-mi poveşti, cum aveau mai toate prietenele mele, dar

mama mamei mele murise înainte să mă nasc, iar mama tatălui meu nu mă invita niciodată la ei... Toată copilăria mi s-a spus că bunicii n-au timp să vină să mă vadă, pentru că muncesc mult, mama îmi spunea asta zâmbind ca să mă liniştească şi schimba rapid subiectul. Tata lăsa ochii-n pământ şi se încrunta, dar nu zicea altceva. Târziu,

pe la 20 de ani, când bunica s-a îmbolnăvit şi tata a plecat să stea cu ea câteva zile, mama mi-a spus adevărul - părinții tatălui meu n-au fost niciodată de acord cu căsătoria lor, n-au crezut nicio clipă că mama e persoana potrivită pentru băiatul lor. Erau foarte bogați, tata terminase două facultăți în paralel şi crescuse cu două guvernante, vorbea cinci limbi şi urma, după planurile maică-sii, să se căsătorească ori cu iubita lui din liceu, Ozana, o fată de aceeaşi condiție şi cu aceeaşi avere, ori cu o alta, de acelaşi model. Numai că tata o lăsase baltă pe Ozana, din senin, pentru că se îndrăgostise de Luna, adică de mama. Adică de fiica uneia dintre guvernante. Aşadar, mama era fiica unei servitoare, cum îi plăcea bunicii mele s-o jignească, era o Cenuşăreasă incredibil de frumoasă şi de caldă, care l-a cucerit pe tata cu un ceai fierbinte, pe care i l-a făcut într-o seară, când era răcit cobză şi aştepta să-i aducă guvernanta pastilele şi ceaiul. Numai că biata femeie se îmbolnăvise şi ea, făcuse un atac cerebral, şi îi ținea locul fata ei, adică mama. A intrat în camera lui, cu ceaiul într-o mână şi pastilele într-alta, şi l-a găsit fredonând cu i-pod-ul la urechi, cu ochii-nchişi. Nu părea deloc grav bolnav, iar mama era neagră de supărare că trebuia să stea cu un bolnav închipuit, în loc să stea la spital, lângă mama ei, care paralizase. O trimisese taică-său, de frică să nu-i găsească „stăpâna" o înlocuitoare şi să-şi piardă salariul cu care o țineau pe mama la facultate. O sunase pe „stăpână", îi explicase situația şi o rugase să accepte să-i țină mama locul - „e o fată bună, muncitoare", i-a zis bunicul - şi stăpâna, plecată în vacanță în Maldive, a adăugat doar „să stea cu băiatul meu şi să aibă grijă să nu-i lipsească nimic". Mama nu mai călcase în casa aceea, căci părinții ei au vrut s-o țină la distanță de lumea plină de bani şi lipsită de griji.

Când tata a simțit că cineva îl atinge pe braț, nici n-a catadicsit să deschidă ochii, ci şi-a scos doar căştile din urechi şi-a mormăit:

— Silvia, trezeşte-mă peste o oră. Trage perdelele şi fă-mi un masaj la tălpi, te rog, că mi-e tare rău, a zis alintându-se şi întorcându-se cu fața-n pernă.

Mama l-a privit derutată şi, deşi i-ar fi vărsat mai degrabă ceaiul fierbinte pe tălpi, a căutat prin cameră o cremă şi s-a apucat să-i maseze tălpile. îi promisese tatălui ei că va face tot ce trebuie ca să-i păstreze slujba mamei, până s-o face bine. Şi dacă şi asta făcea parte din îndatoririle mamei, atunci... Ii făcea pentru prima dată în viața ei masaj la tălpi unui bărbat. Cu degete frumoase, ceea ce la un bărbat e greu. Cu călcâiele fine. Cu glezna foarte subțire. Nu i se

mai părea atât de groaznic, mai ales că, în mod evident, omului îi plăcea la culme.

— Aşa, daaaa, şi la degete, mmmmmmm, Silvia dragă, ce bine-mi faci..., mormăia tata. Ce-ți mai face fiica, s-a măritat?

Mama s-a blocat. Nu ştia că maică-sa avea discuții despre ea la locul de muncă. La naiba, trebuie să-i răspundă ceva. Şi-a dres glasul şi a răspuns calmă:

— Eu sunt fiica. Şi nu m-am măritat încă. Tata a ridicat întâi capul de parcă n-ar fi auzit

bine, s-a uitat peste umăr şi, când a dat cu ochii de mama, s-a răsucit brusc, cu perna-n brațe. Din dinamica mişcării, ceaiul de pe noptieră s-a vărsat peste i-pod şi de acolo pe jos, iar borcanul de cremă de pe marginea patului a zburat şi el, tot pe jos. Mama s-a repezit să salveze i-pod-ul, a alergat la baie după un prosop şi-o cârpă şi s-a întors să şteargă nenorocirea. Deşi întâmplarea părea gravă, pe mama a buşit-o râsul, aşa făcea mereu când se întâmplau „accidente", ei i se părea amuzant. S-a abținut cum a putut şi făcea ture să stoarcă prosopul, să arunce şervețelele cu care ştersese crema. Tata continua să stea nemişcat în vârful patului şi îi urmărea toate mişcările.

— Deci tu eşti...?

— Luna. Mama a făcut azi-noapte un atac cerebral şi tata m-a trimis să-i țin locul. A vorbit cu mama dumneavoastră şi a fost de acord. îmi pare rău că nu v-am spus de la început, dar n-am vrut să vă deranjez, a turuit mama, ştergând în continuare covorul.

— Silvia e la spital? Are nevoie de ceva, ştiu o grămadă de doctori, spune-mi cu ce pot să ajut. Draga de ea, unde e internată?

A fost prima dată când tata i-a ridicat o sprânceană mamei. Deci „conaşul" nu era chiar atât de alintat, îi mai păsa şi de alții. Bine, era normal totuşi să-i pese de Silvia, îl crescuse de când abia învăța să meargă şi fusese prezent în viața lui mult mai mult decât a fost maică-sa, probabil.

— E în regulă, am internat-o la Municipal, nu aveți cu ce să o ajutați acum. Sper să-şi revină, a zis mama cu un nod în gât, pentru că ştia că mama ei n-avea multe şanse, dar spera, ce altceva să facă...

— Eu sunt Dan. Adică ştii... Mi-e şi frică de câte mai ştii despre mine. Ce ți-a mai spus Silvia? a întrebat tata, încercând să schimbe subiectul trist.

— Nu ştiu nimic despre dumneavoastră, mama nu vorbeşte acasă despre ce face la muncă.

Şi ăsta era şi adevărul. Mama nu ştia absolut nimic despre tata, nici măcar cu ce se ocupa. Bunica ținea mult la acest „secret profesional" şi în atâția ani de zile de când lucra pentru familia lui nu venise niciodată cu vreo poveste acasă şi nu răspundea la nicio curiozitate de-a prietenelor ei în această privință.

— Hai să mergem s-o vedem pe Silvia. Mă îmbrac în cinci minute, dacă ieşi puțin, a zis tata dintr-odată şi mamei i s-a ridicat şi a doua sprânceană.

L-a aşteptat în living şi abia atunci a avut timp să observe ce casă mare şi luxoasă avea. Nu i se părea frumoasă, era prea încărcată pentru gustul ei şi prea bătrânicioasă, deşi probabil că toată mobila era nouă şi scumpă. Maro, auriu, bej, cristale, tablouri valoroase, perdele de tafta... I-au plăcut doar geamurile mari, prin care se vedea grădina, şi fotoliul de lângă canapea, căruia i-ar fi scos husa aia plictisitoare şi l-ar fi îmbrăcat în ceva mult mai din zilele noastre, ca să facă un contrast reuşit cu picioarele lui din secolul XVIII. Aşa făcea mama mereu, în toate casele în care intra „muta" mobila, schimba husele, vopsea pereții, arunca lucrurile inutile şi reuşea să obțină, mental, cel mai reuşit design pentru spațiul în care se afla. Peste tot, primul lucru pe care-l făcea mintea ei de viitoare arhitectă era să spargă zidurile ca să mărească ferestrele, să le aducă oamenilor în case lumină naturală şi aer proaspăt...

Au plecat la spital cu camioneta lui. Mama era uşor contrariată de tot ce descoperea la omul ăsta, poate şi pentru că-n „telenovela" pe care şi-o pregătise în cap „conaşul" trebuia să fie cinic, îngâmfat, poate chiar prost şi necioplit, îmbrăcat ca pe podium şi cu o grămadă de „accesorii" de bogătaş. Dar la volan stătea un tânăr îmbrăcat în blugi şi într-un hanorac deşirat la mâneci, ciufulit pentru că aşa îşi aranja el părul, care asculta Aerosmith şi era aproape timid cu... „servitoarea". Pe drum, tata a privit-o pe mama pe furiş de câteva ori, a rugat-o să nu-i mai vorbească cu dumneavoastră şi a întrebat-o din nou când se mărită, pentru că epuizaseră alte subiecte şi mama era foarte tăcută. în plus, tata îşi aducea aminte perfect cum Silvia îi povestise cu ochii-n lacrimi că fiica ei se va mărita la primăvară.

— Da, mă mărit la primăvară, a răspuns mama sec.

N-avea chef să-i dea amănunte acum, mai ales că ajunseseră în fața spitalului şi o apucase starea aia pe care o avea de câte ori intra în spital - un fel de teamă de bolnavi, un soi de încordare de care nu scăpa decât la multe ore după ce părăsea spitalul... Iar acum urma să o vadă pe mama ei, nemişcată, şi simțea că nu mai are aer...

Bunica era în aceeaşi stare. Bunicul o ținea de mână şi i-a zâmbit trist mamei când a intrat. Nu-l ştia nici el pe Dan, aşa că nu s-a ridicat, n-a întrebat cine e, ci doar l-a privit o clipă şi i-a spus mamei:

— Nu s-a trezit deloc. Vine medicul peste o oră şi o consultă încă o dată. A fost şi dimineață de două ori.

Bunicul vorbea mult de felul lui, dar acum părea blocat în aceleaşi cuvinte pe care mama le mai auzise cu câteva ore înainte, la telefon. Tata s-a apropiat de pat şi i-a luat bunicii mâna în mâna lui. Părea că-i spune ceva în gând, mama n-a auzit niciun cuvânt, ci doar l-a văzut cum a mângâiat-o pe mână cu mai mult

decât respect, cu drag... A stat acolo câteva clipe şi mamei i-a curs prima lacrimă de când a aflat de boala mamei. A înduioşat-o tabloul ăsta, cu tânărul ținând-o de-o mână şi bunicul de cealaltă. A ieşit pe hol să întrebe de medic. Cred că a ieşit pe hol să plângă în voie, dar asta nu mi-a povestit.

Până seara, bunica a murit. A făcut diverse complicații şi s-a stins fără să mai deschidă ochii, fără să mai lase vreun gând. Mama şi bunicul erau lângă ea.

De toată înmormântarea s-a ocupat tata. Mama n-a avut putere să se împotrivească de câte ori tata a vrut să plătească ceva, să găsească locul de veci, să cumpere sicriul. Părinții tatălui meu nu şi-au întrerupt vacanța când au aflat de moartea Silviei, dar au trimis o coroană de flori, cea mai mare de pe mormântul bunicii.

La trei zile după înmormântare, mama l-a sunat pe tata şi a întrebat la ce oră să vină a doua zi la muncă. Putea să vină după-masă, căci dimineața avea cursuri, dar putea rămâne până târziu şi putea lucra în weekend. Tata nici n-a vrut să audă, a rugat-o să stea liniştită şi să aibă grijă de bunicul. Mama a insistat, mai mult la presiunea bunicului, care nu voia să lase lucrurile nerezolvate - a rugat-o să îi țină locul bunicii până când stăpânii ei vor găsi un înlocuitor. Şi, mai ales, până când mama îşi va găsi de muncă. Bunicul era pensionat pe caz de boală, iar salariul bunicii era vital pentru familia lor. In lipsa lui, mama nu-şi mai putea permite să meargă la facultate şi nici să plătească toate cheltuielile casei. Tata a cedat, dar nu pentru că nu se putea descurca singur. Nu-i mai trebuia guvernantă de când avea vreo 7-8 ani, dar mama lui era mereu plecată şi cineva trebuia s-o înlocuiască. Acum voia doar să o revadă pe femeia care-i făcuse masaj la tălpi...

La înmormântare, tata l-a cunoscut pe viitorul soț al mamei, pe Radu. Nu au făcut chiar cunoştință, dar a bănuit că e el, după felul în care o ținea de după gât şi după felul în care ea îi căuta brațul când au aruncat pământ peste sicriul bunicii.

Mama s-a întors la muncă. Nu-i era foarte clar cu ce se va ocupa, căci pentru curățenia casei exista Mioara, o femeie muncitoare şi tăcută, speriată şi umilă ca un câine bătut. Accidentul bunicii se întâmplase brusc, n-apucase să-i spună nimic mamei despre ce însemna să-i țină locul. A întrebat-o pe Mioara ce-ar trebui să facă, iar aceasta i-a răspuns cu un accent de ardeleancă:

— No, să ai grijă să fiie curățanie la dânsul şi ordinie în hainiele luui. Io lucrăz pintru tootă casa, mata vezi numa de domnu Dan, să nu-i lipsască nimica.

Mama a intrat în camera lui tata şi s-a apucat de treabă - n-avea mare lucru de făcut, căci tata nu era chiar dezordonat. Sau poate se străduise acum, de când ştia că vine mama la el. A găsit patul făcut şi nicio haină pe jos, ceea ce pentru un bărbat cu servitori părea nefiresc. Incet-încet, în câteva zile, mama l-a descoperit pe tata printre toate lucrurile lui, a înțeles ce-i place să poarte, cum îi

plac cămăşile călcate, ce citeşte, cum miroase, ce muzică ascultă, ce mâncare vrea să găsească în frigider. Avea dulapul împărțit exact în două - într-o parte erau costume, cămăşi, cravate şi pantofi de domn, iar în cealaltă erau cele mai cool haine de puşti. Nu-l întrebase până acum câți ani avea, dar arăta de vreo 23-24... Dacă avea mai mult, nu se simțea decât când purta costum, atunci arăta a bărbat matur. Nu s-au văzut în cele patru zile de când mama a revenit la muncă decât o dată, când mama îşi terminase treaba şi ieşea pe poartă, iar el venea cu maşina, de data asta cu un Mercedes. Aproape că nu l-a recunoscut, dar tata s-a dat jos din maşină şi a întrebat-o, la fel de politicos ca şi până atunci, dacă vrea s-o conducă undeva. Mama i-a spus că nu e nevoie, pentru că o aşteaptă Radu în capătul străzii, şi i-a mulțumit frumos.

A doua zi la prânz, după ce a fugit de la facultate cu o oră mai devreme, mama l-a găsit pe tata acasă, chiar în camera lui, la computer. Şi-a cerut scuze că deranjează şi l-a întrebat când poate să revină, ca să-i facă ordine. Tata a invitat-o să ia loc pe fotoliu şi şi-a tras scaunul lângă ea.

— Luna, mâine se întoarce mama şi, cum să-ți spun, mama e mai dificilă. Nu e rea, e doar... o să vezi tu. Să nu te sperii de ea, n-are mereu tact cu angajații, dar n-a făcut rău nimănui şi nici n-a omorât pe nimeni, din câte ştiu, a zis tata zâmbind.

Şi mama ar fi vrut să vorbească cu el, dar după moartea bunicii era parcă înțepenită şi robotizată. Mergea la facultate, venea la muncă imediat după şi se vedea cu Radu doar în serile în care nu era frântă de oboseală. O schimbase dispariția bruscă a mamei sale, o durea încă tragedia atât de neaşteptată şi nu avea planuri pentru ziua de mâine. Dar ştia că trebuie să schimbe ceva şi-şi propusese vag să-i spună lui tata să caute pe altcineva şi să-şi caute, la rândul ei, o altă slujbă. Nu se simțea deloc

compatibilă cu munca de fată în casă, chiar dacă pentru cele 4-5 ore primea un salariu de director de firmă. Se apropiau sărbătorile, nici o lună nu mai era până la Crăciun şi era groaznic de greu să-şi găsească ceva de muncă peste noapte.

Felul în care a prevenit-o tata despre „stăpână" i-a clarificat şi ei intențiile, aşa că s-a trezit spu-nându-i:

— Dan, şi eu voiam să vorbesc cu tine. Aş vrea, dacă se poate, să nu mai vin de mâine la muncă. Vreau să muncesc altceva, să nu mă înțelegi greşit, e bine aici, dar nu asta visam să muncesc. Vreau să merg pe alt drum şi aici era vorba să stau doar până se face mama bine.

Pauza de nod în gât şi de dres vocea... Tata o privea la fel de calm şi de cald.

— îmi pare rău că n-am să apuc să mă cert cu mama ta, a zis ea încercând să zâmbească, ca să şteargă urma tristeții de mai-nainte. Va trebui să-ți găseşti pe altcineva. îmi pare rău...

Tata n-a mai privit-o, ci s-a uitat prin cameră, de parcă vroia să găsească un răspuns. S-a ridicat şi s-a dus la masa de lângă geam, a tras un sertar şi a scos nişte bani.

— Luna, uite salariul tău, şi să nu crezi că mă bucur că pleci, a zis tata rar, parcă alegând cu grijă cuvintele. Mă bucur doar că vrei altceva... Adică, mă bucur că... Pe dracu', a zis tata, pe alt ton. Nu mă bucur deloc că pleci. Şi până îți găseşti de muncă, îți dau tot eu - tocmai ne-a plecat secretara în concediu de maternitate şi jur că nu pleci de aici până nu accepți, a zis tata pe un ton de şef, în trening şi cu un tricou cu Mickey Mouse pe el...

Pe mama a bufnit-o râsul, căci poza luată de tata era tare simpatică, şi a întrebat dregându-şi glasul şi copiindu-i tonul:

— Şi secretara are voie să vină numai după cursuri, ca şi până acum?

— Da, secretara are voie să... facă ce vrea ea, a zis tata pe alt ton. Şi cu o altă privire. Şi cu o mână care-i ajunsese în cap şi ciufulea părul din creştet.

Mama a zis da şi nu mi-a povestit cum a dormit în noaptea aceea sau măcar la ce s-a gândit tot drumul până acasă, dar am o bănuială că tata a fost atunci lăsat să intre în sufletul ei, măcar puțin.

Până aproape de Crăciun, mama devenise secretara perfectă. Atâta doar că nu-i făcea cafeaua dimineața, ci seara. Şi muncea în weekend până o alunga tata acasă. Era foarte serioasă când era vorba de muncă, aşa fusese crescută şi orice trebuia să facă era perfectat şi exersat ca la balet, de nenumărate ori, până ieşea impecabil. între timp aflase că tata avea 25 de ani, ceea ce părea aproape incredibil pentru felul în care conducea compania. Era mirată că nu vede nicio femeie în jurul lui şi nici acasă nu-i găsise vreodată urme, doar o cutie de prezervative, neîncepută, în dulapul de lângă pat. E drept, nu ştia ce face seara şi nici noaptea, dar dacă era vreo femeie în viața lui, o ascundea fără greşeală.

cu el, iar el er mereu nemulțumit. Singura lor zi întreagă era duminica, dar şi atunci mama îi dedica doar câteva ore, pentru că în rest învăța pentru facultate, citea sau muncea pentru birou. Despre relația cu Radu n ştiu mare lucru, doar că data de şase ani şi că n reuşiseră să aibă o casă a lor, fiind amândoi pre săraci pentru luxul ăsta. Hotărâseră ca nunta să aibă loc la primăvară, dar niciunul nu mai deschidea discuția, mai ales după moartea bunicii. Radu o iubea pe mama, doar că se simțea din ce în ce mai pus pe planul... al treilea. Şi chiar aşa era, pentru mama erau acum importante, în această ordine, facultatea, serviciul şi viața ei.

La facultate se înscrisese abia la 29 de ani, pentru că până atunci viața ei fusese doar muncă. Când a terminat liceul, s-a angajat la poştă, prietena cea mai

bună a bunicii era chiar şefa poştei. Nu-şi putea permite să meargă la facultate, trăiau toți din salariul bunicii, aşa că era obligată să muncească. Despre pus bani deoparte nu putea fi vorba, abia dacă avea cu ce să-şi acopere cheltuielile de pe-o lună pe alta. Când şi când mai găsea câte-o slujbă paralelă, de împărțit ***sample-uri*** sau pliante, dar nu strângea mare lucru de acolo. Iar ca-n mai toate poveştile triste, mama mai era şi foarte frumoasă. Avea un trup după care întorceau capul toți bărbații şi o față pe care n-o puteai uita uşor - nu arăta ca păpuşa Bărbie, dar când zâmbea îți arăta o dantură perfectă, nişte ochi verzi-cenuşii foarte calzi şi adânci şi o frunte ce nu părea să fie la curent cu grijile din viața ei. Avea părul ondulat, închis la culoare, şi-l purta mereu într-o coadă de cal. Nu sărea în ochi cu nimic, nu se purta ca o femeie frumoasă, ci mai degrabă avea grijă să-şi ascundă cumva sânii puțin cam mari pentru a-i lăsa liberi şi picioarele foarte zvelte. Purta blugi şi tricouri largi, niciodată decoltate. I-ar fi plăcut să poarte rochii şi tocuri, dar nu-şi construise o suferință din faptul că n-avea cum să-şi cumpere. Era împăcată cu partea asta a vieții ei, dar îşi dorea mai mult decât orice să facă o facultate. Abia pe la 29 de ani, când relația ei cu Radu părea să meargă în direcția căsătoriei, mama s-a înscris la facultate - chiar Radu insistase şi-i promisese că o va ajuta. A fost cel mai fericit moment de până atunci din viața mamei. Intrase la arhitectură, o facultate grea, dar la care visase dintotdeauna. Nu avusese multe relații, deşi, mai ales vara, când mergea la mare, era cea mai privită femeie de pe toată plaja. Abia atunci, când îşi dezvelea trupul la soare, bărbații descopereau o femeie sălbatic de frumoasă, dar se loveau de un dezinteres total şi de-un comportament care nu avea absolut nimic sexual. Mama nu se uita în jur, nu-şi arcuia trupul ca să fie privită şi nici nu se ungea cu creme. Se aşeza cu o carte-n mână la soare şi se ridica doar atunci când intra în apă. înota o jumătate de oră şi se întorcea pe nisip, la cartea şi la bărbatul ei. Radu nu ştia să înoate, dar mamei nu-i păsa. Cred totuşi că Radu avea nişte calități, altfel nu înțeleg de ce mama a stat cu el şase ani, când nici măcar nu era vreun băiat cu casă sau cu bani.

Acum Radu nu mai era atât de important în viața ei cum fusese la început, poate şi pentru că mama nu-l vedea zbătându-se pentru ei. Nu-l vedea făcând niciun efort real să evolueze, părea mulțumit cu un salariu aproape prost, cu acelaşi loc de muncă dintot-deauna, cu aceiaşi prieteni din copilărie şi dormind în acelaşi pat din şcoala generală, de la mama lui de-acasă. Am auzit că era arătos şi cu foarte mult bun-simț şi e posibil că pentru mama, la cei 20 şi un pic de ani câți avea când l-a cunoscut, să fi fost de ajuns. Acum Radu nu mai conta ca atunci când i-a explicat că ea merge la facultate pentru amândoi, ca să le fie mai bine într-o zi şi să aibă casa lor.

Acum, chiar uitase să-l sune pe Radu la 5, cum îi promisese, şi se făcuse deja 8 seara. Aveau întâlnire la 7, trebuiau doar să stabilească unde, ca să

meargă la Miha şi Zeno, prietenii lor buni care-şi sărbătoreau un an de căsnicie. Uitase de tot, se luase cu munca de la birou şi acum era prea târziu, nici n-avea timp să mai treacă pe-acasă, să se schimbe. La birou venea mereu în cele două costume cu sacou şi pantaloni pe care şi le luase de la second hand şi care o făceau să arate foarte... ***executive.*** Rareori îşi punea o fustă la aceleaşi sacouri, dar nu purta niciodată tocuri. Nu avea o problemă cu ele, dar nu avea decât *o* pereche de sandale cu care mergea la nunți şi una de pantofi pe care-i păstra pentru ocazii. în rest, avea doar tenişi, încălțări fără toc, bocanci şi cizme. S-a gândit totuşi să sune la Miha, să-i ceară scuze, dar îl punea pe Radu într-o situație şi mai proastă, îl va suna pe Radu, trebuia.

Numai că Radu n-a răspuns la niciunul dintre cele trei apeluri. Nici la mesajul scris, de scuze şi... scuze. Mama s-a gândit totuşi să îndrepte situația, căci era numai vina ei, aşa că a alergat până acasă, s-a schimbat în blugi şi o bluză mai elegantă şi a plecat cu metroul spre Miha. Luase din drum şi o sticlă de şampanie, ca să nu meargă cu mâna goală. Se simțea vinovată şi-şi propusese să fie mai atentă cu Radu, era un băiat bun, care o ajutase mult când îi era greu şi pe care-l iubea. Doar erau împreună de atâția ani. S-a dat jos în prima stație de metrou şi abia când a ieşit la suprafață şi-a dat seama că a greşit, din obişnuință coborâse la stația unde stătea Radu. Nu-i nimic, va merge pe jos. A sunat de pe drum la Miha, gândindu-se măcar să anunțe că vine. Miha s-a bucurat când a auzit că e pe drum şi a întrebat-o dacă Radu a luat lămâi, cum l-a rugat mai devreme. Nu, Radu nu era cu ea. Şi atunci mama s-a simțit şi mai vinovată, bănuia că Radu s-a supărat atât de tare, încât nu mai voia să vadă pe nimeni. în loc s-o apuce pe strada pe unde ar fi ajuns la Miha şi Zeno, a intrat pe strada lui Radu şi s-a dus direct la uşa lui. Şi-a adus aminte pe drum că părinții lui erau plecați la țară, să taie porcul. Nu-i mai făcuse o vizită neanunțată lui Radu din prima lor săptămână împreună, când mama a venit la uşa lui să-i aducă lapte. îi spusese la telefon că ar bea un lapte, dar că e două noaptea şi nu mai iese, iar mama i l-a adus de la ea din frigider. Era îndrăgostită.

A intrat în blocul lui Radu şi până la etajul unu a sărit treptele din două în două. Şi-a tras puțin sufletul şi a sunat. Nu mergea soneria. A bătut în uşă. Nimic. A simțit că cineva se mişcă în spatele uşii şi s-a uitat în ochiul vizorului, de la distanță. Ştia că e cineva dincolo. A mai bătut discret o dată şi nu s-a mai mişcat nimeni. Poate i s-a părut? Poate era totuşi maică-sa, deşi ea era mereu gata să primească musafiri, nu era genul ei să stea pe după uşă. Poate era Radu şi nu mai voia s-o vadă. Pur şi simplu.

S-a gândit că Radu suferă cu adevărat şi că nici ei nu i-ar fi plăcut să o trateze Radu cu aceeaşi nepăsare din ultima vreme. S-a gândit că, de când murise bunica, Radu nu mai fusese la ei în casă, nu mai mânca la ei, nu mai dormea cu ea şi nici nu prea o mai vedea. I-a venit să plângă, nu-i plăcea să

rănească pe nimeni, mai ales pe Radu, care nu-i greşise cu nimic, niciodată. A înghiţit senzaţia de plâns şi s-a aşezat pe preş, cu spatele lipit de uşă. Va aştepta acolo, cu umilinţă şi cu dragoste, s-a gândit mama, Radu le merita pe amândouă. Şi-a scos mobilul şi i-a dat un mesaj - că-l iubeşte şi că stă în faţa uşii până-l împacă şi-o iartă. I-a înghețat inima când a auzit, în liniştea de la 11 noaptea, sunetul de mesaj primit pe telefonul lui Radu - deci Radu era acasă, în spatele uşii. A zâmbit tristă, gândindu-se că Radu încă se mai poartă ca un copil, şi a rămas acolo, cu sticla de şampanie între picioare. Se făcuse frig, după un sfert de oră nu mai era atât de convinsă că va sta până va deschide Radu. S-a ridicat în picioare, s-a plimbat pe holul blocului şi a revenit. Nu făcuse în viaţa ei aşa ceva, i se părea aproape ridicol, dar simţea că Radu merita un gest drăguţ ca acesta. I-a mai dat un mesaj: „Ştiu că eşti acolo. Şi eu tot aici. Şi îngheţ, dar dacă numai aşa mă ierţi, mă fac om de zăpadă". După încă 10 minute, nicio mişcare. Deodată, uşa s-a deschis şi a ieşit Radu. Cu o faţă încruntată. A certat-o că-l deranjează, i-a reproşat că uita mereu de el. Vorbea în şoaptă, dar răstit, cum nu-i mai vorbise. Mama l-a rugat s-o lase să intre, că a înghețat şi vrea să vorbească, dar înăuntru. Radu s-a uitat fix la ea şi i-a spus că nu e singur, că e cu o femeie care nu uită de el.

Pentru mama, şocul a fost electric. A rămas în faţa uşii închise, cu gândurile scurtcircuitate. Radu i se păruse cel mai sincer şi mai fidel bărbat din lume. înainte de Radu mai avusese trei iubiţi şi toţi trei o părăsiseră pentru alte femei. Era din nou părăsită, schimbată cu alta. Ştia sigur că ea e de vină şi era convinsă că asta i se va întâmpla mereu, dar nu cu Radu. Radu nu se uitase niciodată în toţi anii aceştia la o altă femeie. Cel puţin, nu cu mama de faţă.

S-a zguduit pe dinăuntru, şi totuşi nu i-a venit să plângă. Era doar supărată. Dezamăgită. Mergea grăbită, aproape alerga ca să se încălzească. Mai avea mult până acasă, aşa că s-a oprit pe o bancă, în parcul luminat şi pustiu. încă târâia şampania după ea, împachetată de cadou. în trei secunde a deschis-o şi a luat o gură din spuma care se revărsa de la atâta agitaţie. Arăta exact ca o alcoolică, mai ales că începuse să râdă. V-am spus, aşa râdea mama, la astfel de nenorociri - refuza să plângă sau să se transforme într-o femeie chinuită, îi era cel mai frică din lume de depresii...

Râdea amar de halul în care ajunsese la cei 33 de ani şi de frumuseţea pe care o credea norocoasă -singură, mirosind groaznic a şampanie vărsată pe cizme, alungată de un bărbat care şi-o trăgea cu alta, cu puţin înainte de Crăciun. A făcut semnul de ciocnit paharul spre cer şi a băut câteva guri zdravene... Mai avea facultatea şi serviciul. Acolo măcar nu se întâmpla nimic rău. îl mai avea pe bunicul, care n-o încurca cu nimic, dar nici n-avea cu ce s-o ajute.

Peste drum de parc era celebrul restaurant Aquarium. Auzise despre el, căci îi tot făcea rezervări lui Dan, de câte ori avea mese de afaceri. Se uita la lumea elegantă care ieşea de-acolo, i-ar fi plăcut să fie una dintre femeile cărora li se deschidea portiera, care purtau blănurile alea odioase sau tocurile alea amețitoare. I-ar fi plăcut să fie acolo, înăuntru, să mănânce ochi în ochi cu un bărbat elegant. Nu s-a uitat niciodată cu poftă la bărbații cu bani de prin birou, căci erau şi treceau destui, îşi ştia lungul nasului şi nici măcar din neatenție nu i-a zâmbit vreunuia. Cu atât mai puțin lui Dan, băiatul ăsta tânăr şi frumos şi bogat şi bine-crescut. Ce femeie norocoasă o să-l aibă, oare? Ținea mult la tata, căci despre el vorbesc, dar nu-l privise absolut niciodată ca pe un bărbat. Avea, totuşi, mai puțin cu 8-9 ani, venea din altă lume şi pentru mama astea erau limite de netrecut. După încă două guri mari de şampanie, s-a întins pe bancă, i se făcuse somn, dar nu avea de gând să adoarmă, era încă lucidă. Avea chef să privească cerul. Avea chef să-şi privească viața şi să ceară socoteală. Sau îndurare. Sau măcar o idee bună.

Cât trăia bunica, mama nu făcuse nimic ieşit din comun, nu-şi supărase părinții cu absolut nimic şi era mereu modestă, cum îi repeta bunica să fie. Zilnic. Tot de la bunica avea şi felul de a se îmbrăca, şters şi nefeminin, căci bunica era convinsă că un bărbat trebuie să poftească la sufletul şi la mintea unei femei, nu la trupul ei. încă din liceu o punea să-şi turtească sânii în sutiene prea mici şi în bluze prea largi şi-i repeta mereu că asta nu trebuie să arate nimănui, altfel va trece drept o femeie uşoară. Adevărul e că avea nişte sâni superbi, de-o mărime extrem de apetisantă pentru o talie atât de subțire, şi n-am văzut încă bărbați care să nu întoarcă privirea după sânii mamei, chiar şi-acum, când a trecut de 40 şi-După un timp, s-a răsucit pe-o parte, cu fața sprijinită pe mâna îndoită sub cap. Dar dacă de mâine ar schimba câte ceva? Dacă, de exemplu, şi-ar cumpăra câteva rochii mai decoltate, nişte pantofi cu toc de mers la muncă şi pe stradă, nişte bluze mai mulate? Dacă ar încerca să arate mai mult din trup decât din suflet, oare n-ar fi mai câştigată? Se îmbrăca mereu în alb şi negru nu numai din sărăcie, ca să nu se simtă că-s cam aceleaşi haine zilnic, dar şi pentru că în sufletul ei de artistă nu încăpea parada, nici a sânilor, nici a culorilor. Ura chestiile lipite de corp, i se păreau vulgare şi prea trădătoare. Ura culorile, pentru că i se părea că trebuie să-ți asortezi şi gândurile, şi starea din ziua aceea la culoarea de pe tine. De ce te-ai îmbrăca în roşu? Sau în galben tare? De ce ar trebui să fii remarcat pe stradă? Ca să ce? Că oricum nu se opreşte nimeni la tine, e doar o paradă şi-atât.

Bani ar fi avut, căci primiseră toți la birou prima de Crăciun. Dar n-ar mai fi avut bani de brad şi cadouri. A, ba da. Radu nu mai era pe listă şi era doar... bunicul, căruia nu-i trebuia ceva scump. Zâmbea deja la gândul că va da iama la Miniprix sau la second hand şi se uita din nou la un cuplu frumos ieşind din

restaurant. Ea avea un palton negru foarte strâmt şi lung până-n pământ, exact cum i-ar fi plăcut şi mamei să aibă, şi o căciulă cool care contrasta perfect cu paltonul prea elegant. îi venea să aplaude stilul acestei femei zvelte şi blonde, cu atât mai mult cu cât tânărul care-i deschidea portiera era şi el superb - jeanşi, palton scurt cu revere, pălărie neagră şi bocanci. Când s-a întors cu fața să-i dea şpagă portarului, mama s-a ridicat în capul oaselor -era tata. Adică Dan, şeful ei. Cu o femeie superbă. Da, el era. Şi-a strâns fularul mai bine pe față, ar fi intrat în pământ dacă Dan ar fi văzut-o acolo, aproape de miezul nopții. Sticla. A ascuns repede sticla sub palton şi a pândit pe sub sprâncene, cu fața ascunsă în guler, până au plecat. A răsuflat uşurată şi, trezită brusc din starea moale, a plecat spre casă, proptind sticla într-un coş de gunoi. Deci Dan are o iubită, şi încă una foarte frumoasă. Ce bine! Chiar merită copilul ăsta bun...

Venea Crăciunul şi atmosfera aceea de bucurie forțată nu era pe placul mamei. Mi-a spus odată că primul Crăciun fericit din viața ei a fost când am apărut eu pe lume. Abia atunci şi-a dorit din tot sufletul să împodobească bradul şi să cumpere cadouri şi să râdă oricui pe stradă. Abia atunci a simțit că e sărbătoare.

N-a uitat ce şi-a propus în seara din parc, aşa că în ziua următoare s-a întors acasă cu un braț de haine cum nu mai purtase niciodată. Pe măsură ce le proba, descoperea în oglindă o femeie tânără, aproape porno de apetisantă dezbrăcată şi incredibil de sexy în rochie mulată şi pe tocuri. Iar a râs de imaginea din oglindă, era primul ei semn real de disperare, se simțea inutil de frumoasă. Nu mai voia să ascundă toate astea, nu mai voia să treacă neobservată, nu mai voia să fie o femeie oarecare, voia să se arate. Habar n-avea pentru cine, dar simțea că asta-i va schimba viața. A plecat în dimineața următoare la facultate în aceleaşi cizme groase şi fără toc, rezistente la umezeală, dar avea o plasă cu cizmele noi, fine şi cu toc cui, pe care le va pune când va ajunge la birou. Când s-a dezbrăcat de palton la cursuri, s-a produs o rumoare care mamei i-a înroşit obrajii. Un coleg a fluierat, adăugând „n-am putut să mă abțin, colega, dar tu eşti sau e sora geamănă?", iar altul a rămas cu ochii lipiți de decolteul ei nu foarte mare, dar suficient cât să ghiceşti ce urmează. Până şi profesorul de desen a privit-o înghițind în sec, iar colegele ei au chinuit-o cu întrebarea „ți-ai pus sâni?"...

Până aici era bine, efectul era interesant. S-a ales deja cu o invitație la film de la un coleg şi cu o invitație acasă de la sora unuia care consuma tot ce-i aducea soră-sa „la desert".

La muncă, tanti Ana a remarcat prima schimbarea şi a întrebat-o dacă a venit direct de la vreo nuntă, că aşa era de frumoasă şi gătită. La urma urmei, toată lumea se uita altfel la ea azi. Mai ales că nu-şi mai prinsese părul în coadă, ci-l lăsase liber pe spate. Şi îşi conturase puțin şi ochii cu creion negru şi rimei,

asta era tot ce şi-ar fi pus pe față vreodată. Şi dacă tot şi-a propus să-şi schimbe viața cu trei rochii mulate şi două perechi de încălțări cu toc, era cazul să se şi poarte ca atare. N-a mai stat ascunsă după birou, cu un dosar paravan pe decolteu, de câte ori trecea vreun coleg, ci s-a ridicat dreaptă şi a plecat spre biroul lui Dan, care o chemase până la el. Când a intrat la tata în birou, cei doi domni care veniseră în vizită n-au putut să se abțină şi unul a zis UAU, iar celălalt a întrebat: „Luna, tu eşti?". Tata era cu spatele, dar s-a întors şi în clipa următoare s-a repetat figura cu ceaiul vărsat pe covor. Doar că acum era cafeaua de pe birou, pe pantalonii lui tata şi pe dosarele tocmai pregătite de semnat. Asta pentru că tata a vrut să se sprijine de birou când a intrat mama şi a nimerit cu mâna în ceaşca de cafea.

După atâtea lichide irosite, era cazul ca ei doi să ia puțin în serios atracția fizică, despre care niciunul nu pomenise nimic. Dar am dat odată peste o scrisoare pe care mama i-a trimis-o lui tata, când a fost plecat trei zile, şi am găsit un pasaj pe care-l reproduc aproape perfect, atât de puternic mi-a rămas în minte:

„Iubirea mea, ții minte primul masaj la tălpi, la tine-n cameră? Nu-ți ştiam bine nici măcar fața, dar îți ştiam pe de rost gleznele, tălpile, degetele. îmi plăcea să te ating şi femeia din mine reacționa, doar că nu-i înțelegeam atunci mesajele. Mintea mea era tulburată de boala mamei şi de prezența mea în camera unui bărbat tânăr şi frumos, căruia trebuia să-i fiu servitoare. Mi-era zile în şir inexplicabil de dor să-ți fac masaj la tălpi şi să te aud gemând de plăcere.

Mi-e dor de tălpile şi de gleznele tale la mine în poală. Hai acasă..."

Tata a lipit pe mama o privire ce părea golănească, dacă te uitai doar la traseu, dar o salva întoarcerea la ochii mamei. Mama îl privea liniştită, nu avea niciun motiv să se emoționeze. Era aceeaşi ființă, ***reloaded*** şi care luase nişte decizii. O rochie nouă şi o atitudine nouă făceau, ce-i drept, valuri, dar nu era cazul să zâmbească victorioasă şi să-şi schimbe şi firea. Ba dimpotrivă, când ceaşca s-a răsturnat, tot mama a sărit prima, deşi putea s-o strige pe tanti Ana, dar avea la îndemână o cutie mare de şervețele. A salvat mai întâi hârtiile, apoi pantalonii lui tata, care de la genunchi în jos erau fleaşcă. Ştiu la ce vă gândiți, dar când mama s-a aplecat în genunchi, să şteargă pantalonii, nu se gândea decât la tălpile lui. L-a pus să se descalțe, pentru că şi pantofii, şi ciorapii aveau cafea în ei. Abia când tata a rămas desculț, mama a avut o reacție fizică - a simțit nevoia să-i atingă picioarele cu palmele. Tata s-a electrocutat şi a privit-o de parcă ar fi dezbrăcat-o acolo, pe birou.

E posibil ca cei doi domni să fi avut o erecție de căciulă, căci mama se aplecase la marginea biroului, cu fundul spre ei, şi, credeți-mă, fundul mamei avea nişte linii curbe cum rar vezi. Nu l-am moştenit, dar am invidiat-o mereu pe mama pentru asemenea posterior apetisant. Când a terminat de şters, mama s-a

ridicat, şi-a tras rochia în jos - şi-ar fi aranjat puțin şi sânii care se cam ițiseră din rochia strâmtă, dar n-avea cum, de față cu trei bărbați. I-a căutat ochii lui tata, dar aceştia erau plecați pe trupul ei.

Mi-a spus că a avut în acel moment primul chef nebun din viața ei să şi-o tragă cu un bărbat ca-n filme - pe birou, peste hârtii, cu panica dementă că cineva va intra peste ei. Se simțea brusc frumoasă, sexy şi liberă. Şi, mai ales, îndrăzneață cum nu fusese niciodată. A luat pantofii şi ciorapii de pe jos, i-a întrebat pe cei doi domni dacă mai doresc ceva şi a ieşit calmă şi zâmbitoare din birou. Se schimbase mult mama, nu erau numai rochia şi dermatograful... După moartea bunicii, după despărțirea de Radu, parcă plecase din mama o ființă banală, rigidă şi se dezvelise o alta, care voia mult mai mult. Sau poate era vârsta. După 30 de ani femeile se cunosc mai bine, îşi coordonează mai bine senzațiile, au alte dorințe...

Când s-a întors cu pantofii şi şosetele uscate, tata era singur în birou. Vorbea la telefon şi o urmărea pe mama cu privirea, cum schimba scrumiera, strângea ceştile, aranja dosarele de pe masă, se apleca să-i pună pantofii şi îi lua paharul gol de apă de pe birou. Mama l-a întrebat din ochi dacă mai vrea ceva, iar el a dat din cap că da. Mama a rămas în mijlocul biroului şi pentru o clipă a avut senzația că e goală. Nu camera, ea. Tata vorbea despre revelion cu un amic, dar nu părea să fie atent decât la mama. Avea acum o privire de bărbat matur, sigur pe el, care parcă făcea deja amor în gând cu femeia de care se îndrăgostea... Nu mai avea fața aceea ciufulită, de deasupra tricoului cu Mickey Mouse. A pus telefonul pe birou, chiar dacă acolo încă mai vorbea cineva. A venit în fața ei şi i-a spus:

— Eşti frumoasă... altfel. Eşti frumoasă ca o femeie pe care am s-o iubesc eu, într-o zi. Eşti frumoasă de parcă eşti a mea.

Nu cred că multe femei i-ar fi dat două palme bărbatului care rostea astfel de cuvinte. Nu cred că pe vreuna o buşea râsul. Cum nu cred că mama poate fi condamnată pentru că l-a tras de cămaşă spre ea şi l-a sărutat, cu ochii închişi şi cu mâna cealaltă strângându-l de mână până i s-au albit unghiile. Tata i-a luat doar fața în palme, cu o tandrețe şi-o încetineală de parcă nu voia nimic după, ci doar să prelungească momentul. Mama a deschis prima ochii, l-a privit adânc, s-a întors cu spatele şi a plecat.

Când şi-a terminat programul, a plecat prima. Nu mai trebuia să urmeze nimic, îşi spunea ea. E o aberație. A fost un moment încărcat, plin de erotism, dar atât, el nu trebuia dezvoltat. Cu toată îndrăzneala nou abordată, mama nu era genul care să aibă o aventură de-o noapte, două... Iar cu un bărbat mai tânăr n-ar fi plecat pentru nimic în lume într-o relație, chiar dacă i-ar fi luat mințile. Ştia bine, nu era de nasul ei, între viața ei şi viața lui Dan se căsca o prăpastie socială imensă, pe care doar o minte diabolică o putea lua în piept. în plus, el

avea pe cineva, un cineva de rasă, din lumea lui. Sigur că pe un tânăr îl poate atrage o femeie mai în vârstă, dar femeia, dacă nu e total aeriană, ştie bine ce final au aceste relații, aproape fără excepție. Mama s-a decis să fie o altfel de excepție - să nu cadă pradă farmecelor unui tânăr plin de bani şi frumuşel foc, care mai e şi şeful ei, şi să se poarte ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Chiar dacă i se întâmplase ceva total neobişnuit... Avea mare nevoie de serviciul ăsta, viața ei în sfârşit era mai coerentă, n-avea de gând s-o complice cu o îndrăgostealăfără finalitate. S-a dus acasă, s-a băgat în pat, şi-a luat cartea şi a început să citească.

Numai că literele nu se făceau cuvinte, ci senzații - toate despre tata. Mama se îndrăgostea şi nu voia să lase lucrurile să se întâmple aşa, deodată, fără logică, fără voia ei.

A doua zi era sâmbătă, nu avea cursuri şi urma să se ducă la birou la 9 dimineața. Era ziua în care tata nu venea în costum, ci în blugi, ca toată lumea de la birou care mai muncea în weekend. Şi mama şi-a pus blugii ei largi, dar şi-a schimbat tricourile de câteva ori. Până la urmă a ales unul negru, strâns pe corp, în care sânii ei erau perfect conturați. S-a aranjat din nou la păr, s-a machiat, s-a parfumat şi şi-a propus să nu mai iasă din casă niciodată fără ritualul ăsta, care-i dădea atâta siguranță. Şi-a încheiat haina până-n gât şi-a plecat zâmbind. Din oglindă aflase că e frumoasă, încă tânără şi în sfârşit sigură pe ea.

A ajuns prima la birou, ca-n fiecare sâmbătă. Tanti Ana nu muncea în weekend, aşa că mama făcea ordine pe birouri şi arunca gunoiul. A început cu biroul ei şi apoi a intrat la tata în birou. A făcut ordine pe masa invitaților, în baie şi apoi pe biroul lui, unde... Unde o foaie întreagă, A4, era plină de numele ei. Scrisese Luna de zeci de ori, în zeci de feluri. Fără inimioare sau săgeți, doar litere. în mod normal, trebuia să nu-i arunce nicio foaie cu notițe, ci doar să le aşeze în ordine, la vedere. A făcut un teanc din toate hârtiile care mai erau pe birou şi pe asta a aşezat-o deasupra. A şters praful, a deschis geamurile şi a udat florile. S-a îndreptat spre uşă, dar, dintr-un motiv de neînțeles, s-a întors la birou, a luat foaia cu numele ei, a împăturit-o şi a băgat-o în buzunar. La timp, căci uşa de la intrare s-a deschis şi au început să vină colegii. Ultimul a intrat tata. Nu ştiu căruia dintre ei i-a bătut inima mai tare, nu ştiu care a salutat primul şi nici ce-a răspuns celălalt, dar ştiu că în ziua aceea s-a întâmplat ceva complicat. Sau poate că atunci s-au simplificat lucrurile între ei.

Exact când tata a intrat în birou, a sunat telefonul de pe biroul mamei. Era o voce rece, dar politicoasă, care s-a prezentat şi a cerut cu Dan. Când Luna a întrebat în ce problemă, vocea s-a răstit la ea şi i-a spus:

— Domnişoară, sunt iubita lui şi nu e treaba ta în ce problemă îl sun. Ştiu că e acolo, aşa că dă-mi-l la telefon.

Mama a transferat telefonul şi, cu o voce pe care a încercat s-o facă normală, i-a spus:

— Te caută iubita ta.

Şi a apăsat pe butonul de transfer, fără să mai aştepte răspunsul lui tata.

Au trecut vreo 10 minute şi butonul roşu încă mai era aprins. în mod normal, trebuia să-i ducă o cafea fierbinte, cu miere, imediat ce intra în birou. Dar era ciudat să intre peste el în aceste împrejurări. A sunat al doilea telefon.

— Bună ziua. Sunt mama lui Dan, dă-mi-l, te rog, la telefon.

— Bună ziua, doamnă. Vorbeşte pe cealaltă linie, îi spun să vă sune când termină sau reveniți dumneavoastră? şi-a spus mama poezia, doar puțin mai crispată decât de obicei.

— Domnişoară, sunt mama lui şi nu aştept nimic, decât să mi-l dai la telefon. Acum. E o urgență de familie.

— Imediat, a spus mama, gândindu-se că poate chiar s-a întâmplat ceva grav.

A apelat biroul lui Dan pe linia cealaltă şi a aşteptat un semn, dar tata ignora apelul. N-avea decât o şansă, să intre peste el în birou. A ciocănit uşor la uşă şi a auzit un „da" moale.

— E mama ta pe linia cealaltă, spune că e o urgență.

Abia după ce a terminat de zis şi-a dat seama că tata nu vorbea cu nimeni, ci ținea telefonul pe birou, deschis. Nu părea în apele lui, dar totuşi i-a zâmbit şi i-a cerut cafeaua. A apăsat pe linia cealaltă, dar mama n-a auzit nimic din conversație, pentru că a închis brusc uşa şi s-a dus să-i prepare cafeaua.

Când a intrat cu cafeaua l-a auzit pe Dan iritat:

— Nu, mamă, n-ai niciun drept să te bagi în viața mea. Nu te mai chinui, lăsați-mă amândouă în pace. Am încheiat şi relația, şi subiectul.

Mama s-a îndreptat spre birou, a lăsat cafeaua în fața lui şi, deşi tata părea foarte atent la țipetele maică-sii, pe care le auzea chiar şi mama, a apucat-o de încheietura mâinii şi a spus calm, în telefon, dar privind-o pe mama până-n suflet:

— M-am îndrăgostit, mamă. De o minune de femeie...

Mama a simțit că o să cadă din picioare şi nu l-a mai putut privi, a simțit din nou atacul ăla hormonal care îi învinețea pudoarea şi o făcea să-şi dorească numai sex cu băiatul ăsta. Atunci, pe loc.

— Nu, mamă, nu mi se pare. Ştiu pentru prima dată că ea e femeia cu care am să fiu fericit. Şi acum te las, am treabă, te iubesc, mamă.

Când a închis telefonul, mamei îi curgeau două lacrimi mari pe obraji şi nu se mai împotrivea. Tata a luat-o în brațe şi a strâns-o tare, fără niciun sărut, parcă voia s-o lipească de el, pentru totdeauna.

Din milioanele de cuvinte pe care le-ar fi putut spune în acea clipă, mama a ales doar atât:

— Am 33 de ani.

Iar tata i-a zâmbit şi mai cald şi i-a răspuns:

— Iar eu am vreo... 50 de ani pe care aş vrea să-i petreci cu mine.

Era prea mult pentru mama. Acum zâmbea, cu câteva secunde în urmă abia îşi stăpânea lacrimile, iar tânărul acesta părea să n-o ia în serios. Sau mama nu voia să-l ia în serios. Dar era prea târziu. îi zvâcneau tâmplele, îi bătea inima repede, simțea cum picura din ea de atâta strâns în brațe şi de atâta dorință. Femeia care se împotrivea şi care nu voia să se avânte în relația asta era acum învinsă de o femeie mult mai vulnerabilă, foarte îndrăgostită, care-şi spunea: „La naiba, de ce nu?"...

Au început să sune din nou telefoanele - şi fixul, şi mobilul, în acelaşi timp. Tata i-a şters mamei lacrimile, i-a dat părul deoparte şi i-a luat din nou fața în palme:

— Şi acum muncim. Să nu mai fugi. Să nu mai fugi niciodată, femeie.

Mama s-a întors îmbujorată la birou, tata a luat din nou telefoanele pe rând şi ziua părea să aibă un soare mare deasupra, care le lumina fețele. Dar au mai apărut nişte nori...

Pe la prânz, uşa de la intrare era dată de perete de o blană lungă, care mergea pe nişte tocuri cui amețitoare. Când mama a ridicat ochii până la cap, a văzut-o pe femeia aceea frumoasă şi stilată cu care ieşise tata din restaurant. Era iubita. Ozana. Un cap superb, cu nişte ochi de pisică, deschişi la culoare, dar foarte furioşi. A trecut pe lângă mama ca pe lângă ceilalți pereți şi colegi şi a intrat direct peste tata, trântind uşa. Nu mai părea aşa stilată.

Din birou se auzeau țipetele ei, de parcă se prăbuşiseră deja pereții. Nu se auzea decât ea, probabil că Dan îi răspundea liniştit sau nu apuca să spună nimic. Discuția începuse cu „cine te crezi să-mi spui că s-a încheiat relația noastră, aşa din senin?" şi a continuat cu „eşti un nenorocit şi un curvar". Când s-a ajuns la „porcule" şi „boule", mama a simțit nevoia să intervină. Voia să-l salveze cumva pe tata, îi era ruşine că toată lumea auzea porcăriile pe care i le spunea „blana". A intrat fără să mai bată la uşă.

— Doriți ceva de băut? a întrebat-o mama senină, de parcă era o idioată care nu înțelesese că acolo avea loc o discuție conjugală.

Tata i-a zâmbit complice când „blana" s-a întors, blocată şi întreruptă prea brusc din drumul ei spre nimicirea lui tata.

— Tanti, eşti chiar bătută în cap, nu ştii să bați la uşă, nu te-ai prins că avem ceva de vorbit sau să-ți fac o schemă?

Tatei i-a pierit zâmbetul şi a intervenit:

— Ozana, stăpâneşte-te, vezi că o iei razna şi jigneşti oameni care n-au nicio vină.

— Ce drăguț! Hai, umileşte-mă şi-n fața angajatelor tale, fii măgar până la capăt, parcă ce mai contează?! a țipat şi mai furioasă „blana". în loc să le înveți pe fătucile astea să se poarte, tu tot mie îmi faci morală, cretinule ce eşti!

Mama ieşise de mult din birou, dar femeia nu dădea deloc mai încet sonorul, aşa că se auzea în continuare tot. în anticameră era un televizor care stătea de obicei pe ştiri, dar mama a căutat un canal de muzică şi l-a dat cât a putut de tare, la limita sfidării... Măcar nici ea şi nici colegii din celelalte birouri nu mai auzeau țipetele Ozanei.

Atmosfera era halucinantă pentru mama. Tânărul acesta tocmai o făcuse să simtă ce n-a mai simțit niciodată, scosese din adâncul ei o femeie pe care parcă n-o cunoştea - una care nu mai cântărea ce e bine şi ce se cade, ci plecase deja în direcția în care îi plecase sufletul. La televizor cânta Proconsul, „Cerul"'... „acum înțeleg ce-nseamnăăăă/să trăieşti neîmplinit/, am să-l rog pe cer/ să m-ajute el,/ să mă vindece de tine...", dincolo de uşă o femeie părăsită țipa urât, iar pe uşă intra... Stăpâna! Altă blană, dar scurtă şi neagră. S-a uitat contrariată spre Bodo, care o primise din televizor cu „unde pleci, mă-ntreabă vântul..." şi apoi spre mama, care s-a repezit la telecomandă, căci nu era chip s-o audă. Exact când Bodo a amuțit şi Stăpâna a declarat că e mama lui Dan, de dincolo s-a auzit ca la megafon:

— Şi prefăcuta aia de maică-ta, scorpia aia expirată, care cică ținea cu mine, ce-a făcut? Ți-a găsit vreo contesă? Sau vrea să te țină numai pentru ea, că tot nu e în stare să şi-l țină pe barba-su cu pantalonii pe el? Tot oraşul ştie că tat-tu i-o trage doctoriței la care merge la recuperare...

Stăpâna a strâns din maxilare şi a păşit dreaptă înspre uşa lui tata. Situația era scăpată de sub control, ba chiar era dusă dracului. A închis uşa după ea şi nu s-a mai auzit nimic, bănuiesc că şi-a reglat conturile pe tonul cel mai decent posibil şi a resetat şi tonul conversației. Nu se mai auzea vocea nimănui. Prima care a plecat a fost „blana lungă". A ieşit cu un zâmbet fals pe față, dar tremura de nervi. După încă vreo 10 minute a ieşit şi Stăpâna, la fel de sigură pe ea cum a intrat, ba chiar a spus şi un „la revedere" direcționat spre mama.

Era o linişte de aşteptare. Instinctul de femeie îndrăgostită îi şoptea mamei să se ducă la tata, să-l ia în brațe şi să-i spună inversul tuturor vorbelor urâte pe care i le aruncase „blana". Dar brusc a avut sentimentul că ea e de vină pentru toate astea. Nu era complicat puzzle-ul, deşi îi lipseau câteva piese esențiale. Mama nu s-a putut opri să-şi imagineze că bărbatul ăsta şi-a făcut ordine în viață pentru ea, şi-a alungat iubita ca s-o pună pe ea în loc. Era măgulitor, era tulburător de frumos, dar... Dacă într-o zi va face la fel şi cu ea? Dacă bărbatul

ăsta prea tânăr şi prea necopt are doar capricii şi lasă în urmă femei pe care le consumă până apare alta, mai inci-tantă în momentul acela?... Gândurile ei îndrăgostite se ciocneau de îndoieli şi o umbră i s-a aşezat peste dimineața care începuse atât de frumos... Şi-a luat agenda şi s-a apucat de lucru. Nu făcuse mai nimic până atunci, ci urmărise, ca o gospodină, toată telenovela din biroul şi din viața lui tata. Iar ea era unul dintre personaje, la naiba. Chiar cel care complica toată povestea.

Vreo oră tata n-a ieşit din birou, iar mama s-a abținut tare şi n-a intrat. Şi-a făcut cu o atenție aproape neverosimilă toată treaba, a trimis toată corespondența, a verificat actele din dosarele care trebuiau arhivate şi când a terminat tot s-a gândit că cel mai nimerit ar fi să plece, fusese o zi prea grea pentru toată lumea, iar el probabil că avea nevoie de linişte. N-a vrut nici să plece ca în ziua dinainte, fără să spună nimic, aşa că a ales cel mai delicat mod de comunicare - i-a scris un sms aproape rece: „Am terminat treaba. Pot pleca?". Când a dat „send", pe telefon i-a apărut un mesaj de la tata. Nu, nu era o magie, nici o exagerare, chestia asta avea să li se întâmple mereu, de parcă erau telepatici. Tata îi scrisese: „Pot să te duc la munte, unde e linişte şi cald?". Tata primise şi el mesajul ei şi i-a răspuns -„Da, poți pleca cu mine". Iar în aceeaşi clipă intra mesajul de la mama - „doar dacă..." Mama a vrut să continue, dar era totul prea năvalnic şi prea... la început. Nu voia să pună condiții, doar nişte limite, ca să aibă sentimentul că mai controlează ceva. Dar tata, mai tânăr şi foarte îndrăgostit la rându-i, controla totul. Cel puțin pe mama, sigur.

Au oprit în fața blocului ei şi mama a insistat să intre. Nu avea complexe, nu voia să-şi ascundă viața, aşa că n-a avut o problemă să-l invite în apartamentul de bloc cu două camere în care locuia. Era mic, dar foarte curat şi plin de amprenta mamei, care-i dăduse o față foarte neobişnuită. Mai toată mobila era făcută de ea sau după designul ei, pereții erau zugrăviți tot de ea în culori atipice. Țin minte că tata mi-a povestit odată despre apartamentul acela ca fiind cel mai real rezumat al mamei - avea personalitate, era atât de diferit de orice altă locuință, avea culori neobişnuite şi te simțeai imediat acasă în el... Bunicul, chiar şi după moartea soției sale, se ducea în fiecare weekend la pescuit, la copcă, aşa că nu era pe-acolo. Mama şi-a strâns rapid nişte lucruri, i-a scris un bilet bunicului că lipseşte tot weekendul şi a plecat cu tata. Cred că, dacă o întrebai atunci câți ani are, ți-ar fi răspuns „vreo 16".

„La munte, unde e linişte şi cald" însemna o casă veche, pe care tata o cumpărase de la un localnic şi devenise prima lui proprietate care nu era a familiei, ci a lui, din banii munciți de el. Nu apucase s-o redecoreze, dar avea înăuntru tot confortul. Inutil să mai spun că era ca din poveste totul - drumul până acolo, cu zăpadă mare şi brazi încărcați, tata care tăcuse aproape tot drumul şi o privea pe furiş şi o asculta pe mama vorbind despre casele din drum,

despre iarnă, despre schi, despre țărani, despre culori... Opririle, în care tata nu voia decât s-o sărute şi s-o țină în brațe cum n-o ținuse nimeni, niciodată... Tata n-o auzise niciodată pe mama vorbind atât de mult şi se topea încet, dar sigur, de dragul ei.

Erau rupți de foame când au ajuns la cabană şi nu aveau nimic prin frigider sau prin cămară. Mama şi-a adus aminte că fusese odată, când era mică, la Coliba haiducilor şi îi plăcuse tare mult. N-au mai stat să despacheteze şi au plecat direct la masă. Nu cred că-şi aduce aminte vreunul cine era în jur sau ce-au mâncat, dar şi-aduc aminte amândoi plimbarea pe jos, de după, în aerul rece şi tare de munte, de miez de iarnă. Se plimbau de mână, de gât, de mijloc, râdeau, tăceau, se sărutau... Când au ajuns înapoi la maşină, tata a întrebat-o pe mama dacă are carnet. Avea, şi-l luase la 20 de ani, dar nu condusese decât maşina cu care dăduse examen. Mama s-a urcat curajoasă şi inconştientă la volan, iar tata i-a explicat cum se conduce o maşină automată. A pornit încet, l-a zguduit pe tata de câteva ori, dar a ajuns până-n fața cabanei. Tata a trimis-o în casă, iar el a parcat maşina şi s-a dus în magazie, după lemne.

Nu ştiu detaliile acelei seri din cabană, dar cred că mama a uitat şi de limite, şi de vârstă, şi de ea însăşi. Ba chiar şi de anticoncepționale, căci, după calculele mele, cam de atunci datez eu.

Când s-au întors, tata a decis să cumpere un apartament şi să se mute împreună. De Crăciun încă aranjau noua lor casă şi, în loc de brad, mama făcuse un fel de sculptură din lemn, pe care agățase crengi de brad, globuri roşii şi... ardei roşii. Era ca un copil, avea idei pentru orice şi ignora faptul că acum avea bani să-şi cumpere cam tot ce-i trebuia, încă inventa lucruri ieftine care arătau grozav. Nu ieşeau des în lume, nu se saturau unul de altul nici ziua la muncă, nici seara acasă, nici în weekenduri. De Revelion au stat unul în brațele celuilalt, tot în cabana de la munte. Făceau totul pe repede înainte şi părea că niciunul nu e lucid, dar, cu fiecare pas pe care-l făcea, tata îi arăta că e cel mai matur bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Ba chiar i-a răspuns odată, când mama se temea că e prea devreme să facă pasul ăsta, cu mutatul împreună, că n-au timp de pierdut, ci doar de recuperat. La câteva săptămâni după weekendul de la munte, mama s-a prins că e gravidă. Nu rămăsese niciodată gravidă, deşi nu avusese o grijă excesivă nici când trăia cu Radu. Ştia de la ginecologul ei că are o trompă înfundată şi că doar după un tratament adecvat ar putea face un copil. Pe naiba, cu tata a rămas gravidă aproape de la primul sărut! In loc să se panicheze sau să dea înapoi, tata a luat-o în brațe şi i-a spus:

— Iubirea mea, nu ştiu ce să fac - să fiu cel mai bun tată sau cel mai bun soț?

Mamei i-au dat din nou lacrimile, sunase aproape ca o cerere în căsătorie. Habar n-avea în seara aceea că asta şi urma.

Numai că urmau şi alte poveşti, unele frumoase, altele triste...

Tata s-a decis să o prezinte părinților lui. O prevenise că va fi o întâlnire grea, căci Stăpâna nu era cea mai prietenoasă ființă. Se îmbrăcau amândoi pentru seara în care ieşeau să mănânce în oraş, cu părinții lui. Mama era tulburător de frumoasă şi elegantă în rochia neagră, fără mâneci, mulată impecabil pe un trup la fel. Tocmai îşi punea pantofii bej, care-i lungeau gambele şi-i subțiau şi mai tare gleznele fine, când tata a luat-o de mână şi i-a spus direct, cu vocea lui puțin răguşită şi atât de caldă:

— Femeie, am uitat un lucru. Cum te prezint părinților mei? Iubita mea? Femeia care mi-a schimbat viața? Iubirea vieții mele? Secretara mea preferată? se prostea tata şi ochii îi străluceau. Uite ce propun - te prezint drept viitoarea mea soție. Şi ca să nu par idiot, căci mama o să fie atentă la astfel de detalii, uite, pune inelul ăsta pe deget, ca să nu mai aibă nimeni niciun dubiu. Şi sar peste întrebare, pentru că tu vrei să fii soția mea, trebuie să fii nebună să nu vrei, uită-te la mine. Sunt tânăr, sunt frumos, sunt deştept şi sunt cel mai îndrăgostit bărbat din lume. Iar dacă nu mă crezi, uită-te la tine şi spune-mi ce vezi, a zis tata ca pe scenă, dar

din tot sufletul, întorcând-o pe mama cu fața la oglindă.

Când mama şi-a dat seama ce se întâmpla, chiar s-a uitat în oglindă şi, până să aibă din nou lacrimi în ochi şi ceață, a văzut o pereche frumoasă, luminoasă, un bărbat şi o femeie care se adorau unul pe altul, care erau împreună parcă de-o viață, nu de câteva săptămâni, şi care urmau să aibă un copil. Şi a văzut o femeie mai frumoasă ca niciodată - o femeie norocoasă şi aproape fericită, peste care se aşezase deja aura de mamă.

Când au intrat în casa părinților, mama şi-a amintit de prima ei vizită acolo. Şi de mama ei, care muncise o viață întreagă pentru familia aceea. Ce-ar fi spus oare despre relația ei cu tata, dacă trăia acum, dacă ar fi văzut-o strălucind la brațul unui bărbat atât de tânăr şi atât de îndrăgostit de ea?... Bunica aproape că fusese mai prezentă în viața tatălui decât a mamei şi sigur ținea la el, dar nu cred că ar fi putut înțelege relația celor doi. Cred că, aşa cum era bunica de corectă şi de clasică, s-ar fi îmbolnăvit de supărare s-o vadă pe fiica ei cu un bărbat mult mai tânăr şi, mai ales, cu băiatul stăpânilor la care lucra... Sau, cine ştie, poate dacă o vedea cât e de fericită...

Le-a deschis Mioara, care şi-a dus mâna la gură când a văzut-o pe mama:

— Apăi, ce frumosă ti-i făcut, Luuna dragă!, a zis şoptind, de parcă îi era frică să n-o audă şi alții.

Femeia era sincer bucuroasă că o vede şi uitase o clipă să fie umilă şi tristă mereu, cum o ştia mama. Nu realiza încă ce se întâmpla şi mama şi-a dat seama uşor că nimeni din casă nu e la curent cu... identitatea iubitei lui Dan.

Următoarea ființă care şi-a exprimat entuziasmul a fost tatăl lui Dan:

— Da' ştiu că ai gusturi foarte fine la femei, tinere! Sărut-mâna, domnişoară frumoasă, a zis zâmbind un bărbat mult mai bătrân decât şi-l imaginase mama pe viitorul socru.

Până aici era bine. Mama se simțea în siguranță de mână cu tata, iar primirea caldă de până acum o mai liniştise. Tata s-a dus după o sticlă de şampanie, în bucătărie, iar mama răspundea deja întrebărilor politicoase ale domnului Stoiadin, pe canapeaua din living:

— Ați venit cu maşina sau cu taxiul?

— Cu maşina lui Dan, dar dacă bea din şampania asta, îl voi duce eu acasă, a răspuns mama uitându-se zâmbind spre tata, care tocmai se întorsese şi deschidea sticla.

— Mama ştie c-am venit? a întrebat tata umplând paharele.

— Da, s-a dus Mioara să-i spună.

— Cum mai stai cu spatele?

— Mai bine, mă repar eu şi mă urc din nou pe cal. Ți-a spus fii-miu ce-am pățit? a întrebat-o pe mama.

— Da, am aflat tot. Dar am crezut că v-ați lecuit, după aşa o căzătură. Şi mai ales după aşa o operație grea...

— Ei, domnişoară, de la vârsta lu fii-miu călăresc, de pasiunile mari nu te vindeci, doar de răni. A fost numai vina mea, aşa că nu mă pot supăra pe un cal, mai ales pe Cer. Aşa îl cheamă, a zis domnul Stoiadin cu mândrie, de parcă vorbea de un copil de-al lui. Dumneata ai călărit vreodată?

— Nu, dar mi-ar plăcea să încerc într-o zi, a zis mama cu sinceritate, căci chiar îşi dorise asta când era copil şi fusese la țară, într-o vacanță de vară.

— Te duc la primăvară, dacă vrei. Şi urcăm Luna pe Cer, iubita mea. Să mai zici că nu-s poet, s-a prostit tata şi a sărutat-o scurt, aproape pe furiş.

Exact atunci a apărut doamna Stoiadin, când toți trei râdeau de abilitățile poetice ale lui tata.

— Bună seara. In sfârşit am voie să o cunosc pe misterioasa iubită a fiului meu, a zis ea teatral, dar cu un zâmbet cald.

Mama se ridicase odată cu tata şi-i întinsese mâna curajoasă.

— Ea e Luna şi am ținut-o ascunsă ca să nu mi-o otrăveşti, a zis tata glumind şi sărutându-şi mama pe obraz.

— Aşa mă tachinează Dan mereu, dar nu-l bag în seamă, că-mi creşte tensiunea, a răspuns doamna Stoiadin încă zâmbind, dar fără să se poată abține să n-o măsoare pe mama din cap până-n picioare.

Nu-şi mai amintea de ea, în mod cert, deşi o văzuse la firmă, în ziua cu scandalul „blănurilor".

Tata i-a întins paharul de şampanie, l-a umplut din nou pe cel al domnului Stoiadin şi, cu o voce emoționată şi nerăbdătoare, a zis:

— Mamă, tată, n-am răbdare până la desert. în curând, Luna n-o să mai fie iubita mea.

A făcut o pauză de parcă voia să stoarcă şi ultima picătură de suspans din anunț. Amândoi părinții au avut o reacție normală - le-a înghețat zâmbetul şi se chinuiau să priceapă ce-a vrut să spună Dan.

— Luna va fi soția mea şi mama copilului meu. Linişte. Nemişcare de partea cealaltă. Tata a luat-o

din nou pe mama de mână şi a ridicat paharul. Numai că niciun alt pahar nu venea la întâlnire...

Domnul Stoiadin a dat peste cap şi al doilea pahar şi a mai cerut unul. Doamna Stoiadin şi-a revenit din starea de statuie cu gura deschisă, a pus paharul pe măsuța de lângă canapea şi s-a aşezat cu încetinitorul pe fotoliu, picior peste picior, mână peste mână, ochi peste mama, reci şi fără nicio urmă de înțelegere.

— Nu crezi că ar fi trebuit să ştim şi noi, părinții tăi, cine e femeia cu care vrei să faci un asemenea pas? Nu ştim nimic despre ea, intră prima dată la noi în casă, asta după ce-ai dispărut tu din ea de două luni, şi vrei să sărim în sus de bucurie că te însori la 25 de ani? a zis doamna Stoiadin, uitându-se pe tot parcursul întrebărilor numai la mama.

Tata era mai calm ca niciodată, prevăzuse răspunsul, întrebările, uimirea, blocajul, absolut tot. Mama îl ținea strâns de mână şi privea în jos. Nu mai era la fel de liniştită, dar şi ea bănuise că aşa va fi primită vestea.

Culmea e că femeia avea dreptate, în felul ei, în calitatea ei de mamă de băiat. Pentru orice fel de sistem social de referință, un asemenea anunț care vine absolut pe nepregătite, de mână cu o femeie total străină şi atât de nouă în viața unui bărbat, nu poate naşte urale. Oamenii ăştia aveau un singur băiat, plin de calități, şi erau perfect îndreptățiți să ştie cu cine urmează să plece în viață.

— Câți ani ai dumneata, domnişoară? s-a auzit din nou vocea rece a doamnei Stoiadin, care făcuse deja o evaluare de femeie cu experiență şi bănuia răspunsul.

Mama s-a uitat spre tata şi din ochii lui atât de îndrăgostiți de ea şi-a luat tot curajul de care avea nevoie şi, pe un ton calm şi politicos, a răspuns:

— Am 33 de ani. Am mai fost la dumneavoastră în casă, când erați plecați în Maldive. Sunt fiica Silviei. Sunt secretara lui Dan şi anul ăsta termin facultatea de arhitectură.

Cu aceste date, mama a răspuns la toate întrebările care ar fi urmat. Nu mai tremura, mai ales că, imediat ce-a terminat de vorbit, a continuat tata:

— Iar eu o iubesc cum n-am iubit pe nimeni. E femeia lângă care sunt fericit, mamă...

Domnul Stoiadin s-a dus şchiopătând spre sticla de şampanie şi şi-a mai umplut o dată paharul.

Fiind al patrulea sau al cincilea, vedea situaţia rose, ca şampania, aşa că a ridicat paharul şi a zis mai mult pentru el: „Treaba voastră. Voi să fiţi fericiţi".

Doamna Stoiadin, cu mâna la frunte şi cu maxilarele încleştate, s-a ridicat la fel de încet precum se aşezase şi a venit direct spre mama, cu spatele drept şi cu o privire transparentă, ca de cobră.

— Duduie, nici în cele mai proaste telenovele n-am văzut ceva mai penibil - fata servitoarei se îndrăgosteşte de mult mai tânărul băiat de bani gata, rămâne brusc gravidă şi dintr-o amărâtă devine o doamnă bogată. Te sfătuiesc să-ţi împrospătezi documentarea, azi nu se mai poartă trucurile astea ieftine şi de prost-gust. Iar dacă-ţi plac aşa tare telenovelele, îţi spun eu continuarea - o fi fiu-miu îndrăgostit de dumneata, dar dumneata nu vei fi niciodată doamna Stoiadin. Poate după ce mor eu. Nu l-am crescut atât de frumos ca să-l prostească servitoarele din casă. Du-te în lumea ta şi poate ai măcar un dram de ruşine - dacă trăia maică-ta, ţi-ar fi spus ea că eşti o târâtură, aşa trebuie s-o fac eu. Iar dumneata, tinere, revino-ţi, dacă vrei să mai vezi vreun ban şi dacă vrei să te mai primesc vreodată în casa mea. Ieşiţi afară amândoi. Acum.

Când mama era gravidă în luna a patra, tata terminase deja amenajarea noului sediu. Ii dăduse maică-sii înapoi toţi banii cu care-şi începuse afacerea şi acum era pe cont propriu. Ce-i drept, avea mai puţini angajaţi, mai puţine birouri, mai puţini clienţi şi mult mai puţini bani. Mama n-a vrut nicicum să-şi înghețe anul la facultate, chiar dacă urma să nască în toiul sesiunii şi trebuia să-şi pregătească şi lucrarea de diplomă.

Nimic din fericirea lor nu se şubrezise, cu toate că mama a avut o perioadă în care credea că e mai bine să plece din relaţia asta şi să-l lase pe Dan să-şi trăiască viaţa cu o femeie de vârsta lui. O durea să-l vadă muncind atâta, construind, de la aproape zero, o altă companie şi o altă viaţă pentru ei... trei. începuse să i se vadă uşor sarcina, dar n-avea niciun simptom de femeie gravidă, nu vomita, nu obosea, ci avea o energie cum nu mai avusese niciodată. Singurul rău pe care-l simţea câteodată era un soi de vinovăţie că i-a luat bărbatului aceluia minunat dreptul la o viaţă fără lipsuri, dar... Omul acela renunţase la absolut tot pentru ea, îi dovedise cea mai pură şi mai concretă iubire, iar mama îi răspundea înzecit. îl adora, îl iubea peste iubire.

în august, într-o noapte cu lună plină - şi, cre-deţi-mă, nu e o găselniţă scriitoricească, doar pentru că pe mama o cheamă Luna - m-am născut eu, Runa Stoiadin. Eram cel-mai-făcut-din-iubire copil de pe planetă. Aveam ochii albaştri ai lui tata şi părul brun al mamei. Cu atâta armonie şi iubire în casa noastră, n-aveam cum să fiu decât un copil bun, o fetiţă dulce care se împrietenea rapid cu oricine şi care moştenise de la mama pasiunea pentru ridicat case. Construiam

machete, cum văzusem la mama la birou, din cutii de chibrituri şi din lemne pe care le adunam de oriunde.

Asta făceam şi în vara aceea, la mare, când tata zbura cu ***kite-u*** şi mama îl aştepta mereu pe plajă. Era chiar ziua mea, împlinisem 10 ani, dar n-am făcut nicio petrecere, pentru că toți prietenii mei erau plecați în vacanță. Adunasem toate bucățile de lemn pe care le găsisem pe plaja pustie şi-mi construiam o casă în nisip. Era mai mult o curte rotundă, pe care o muncisem câteva ore, ca să bat cu o piatră în fiecare bucată de lemn şi să le aliniez perfect. Mă aşezasem în genunchi, în mijlocul casei mele fără acoperiş, şi mă chinuiam să fac o uşă. Pe nisip îmi vedeam umbra lungă, de câțiva metri, de parcă eram un uriaş într-o casă prea mică. Soarele apunea în spatele meu şi mama îmi zâmbea între două priviri spre mare, unde zbura tata. Am văzut o umbră care se apropia din spatele meu şi care creştea până s-a făcut cât a mea. M-am întors şi am dat cu ochii de un băiețel care avea vreo 4-5 ani, cu un zâmbet cuceritor, care-mi întindea nişte lemne mici, ca acelea cu care-mi construiam căsuța. îmi bătea asfințitul în ochi şi nu-i vedeam culoarea ochilor, dar nu i-am uitat niciodată conturul. Am luat lemnele, i-am mulțumit şi a fugit. Am continuat să bat lemnele în nisip şi nu găseam locul potrivit pentru un cub de lemn pe care-l găsisem chiar lângă mare. Era perfect tăiat de mâna unui om, dar arăta de parcă venea din secolul trecut. M-am întors să văd dacă mai e băiețelul acela în spate şi exact atunci a apărut dintr-o parte, de parcă era o nălucă. îmi adusese alte lemne şi o piatră. De data asta stătea el cu soarele în față şi i-am văzut în ochii negri o privire care m-a vrăjit. Nu ştiu ce-i transmiteam eu, o fetiță aşezată în genunchi, într-o curte rotundă de lemne înfipte-n nisip, dar mie mi-a venit să-l iau de mâna mai mică decât a mea şi să-l aduc în casă. A intrat sfios şi s-a aşezat tot în genunchi, lângă mine. I-am pus o piatră în mână şi i-am arătat unde să bată lemnele. N-avea putere, aşa că a trebuit să-l ajut. Se uita topit la mine. Iar eu zâmbeam întruna şi-i vorbeam ca unui prieten vechi. I-am spus că e ziua mea şi că, în loc să am o petrecere-surpriză, am un invitat surpriza. Pe el. A început să râdă şi a luat cubul de lemn în mână.

— Asta ce e?

— Cadoul tău de ziua mea, i-am spus. Cum te cheamă?

— Ayan. Şi pe tine?

— Runa.

S-a ridicat brusc şi a fugit spre mama lui, strigând tare:

— Mamă, o cheamă Runa şi e ziua ei şi a făcut o e petrecere-surpriză, adică eu am fost surpriza şi uite ce-am primit cadou.

Mama lui mi-a zâmbit şi am văzut că avea un aparat de fotografiat în mână. L-a luat în brațe şi l-a sărutat şi au plecat spre asfințit. Ayan a întors capul de câteva ori şi mi-a strigat: „La mulți ani, Runa!"...

Când m-am îndrăgostit prima oară, la 16 ani, i-am povestit mamei despre David. Aveam cu mama cea mai profundă prietenie şi îi spuneam tot, iar ea îmi răspundea la toate curiozitățile mele de adolescentă. Mi-a vorbit atunci despre iubire, despre tata, despre senzații, despre sex, despre tot ce trebuie să ştie o fată de la mama ei, la vârsta aceea. M-a întrebat, ca într-o joacă, de unde ştiu că m-am îndrăgostit. Ce simt?

I-am spus că David, colegul meu, m-a sărutat şi că abia aşteptam să ajung din nou cu el în parc, ca să mă mai sărute o dată.

— Ştii cum e, mamă? E ca atunci, când a venit băiețelul acela pe plajă, Ayan, şi mi-a fost dor de el în fiecare zi până m-am făcut mare. Crezi că atunci m-am îndrăgostit de fapt prima oară?

Mama n-a râs de mine niciodată când îi vorbeam din tot sufletul despre ceva ce mie mi se părea important sau sensibil.

— Nu ştiu, iubita mea, când s-a întâmplat asta?

— Când aveam 10 ani. Şi era chiar ziua mea.

— Eu nu cred că trebuie să ai o anumită vârstă ca să te îndrăgosteşti. Cred doar că trebuie să înțelegi ce simți. Şi câteodată, chiar dacă nu înțelegi, să continui să simți. Tu ai început să simți. Ai atâtea de descoperit despre simțuri şi despre sentimente...

— Mamă, dar tu cum ai ştiut că-l iubeşti pe tata? Mi-aduc aminte cum mama a închis ochii, a zâmbit, m-a strâns tare în brațe şi mi-a răspuns:

— De la el. El mi-a arătat că-l iubesc, el mi-a arătat cine sunt, el m-a făcut frumoasă, el e iubirea vieții mele.

Am pus-o pe mama să-mi povestească despre iubirea lor, despre cum s-au cunoscut, cum s-au îndrăgostit... Am tot întrebat-o, pe măsură ce creş-team şi nu înțelegeam ce simțeam, şi de fiecare dată am mai aflat câte ceva despre ea şi tata. Despre iubire.

La 20 de ani am decis că vreau să mă fac scriitoare şi prima poveste pe care am vrut s-o scriu a fost chiar asta, a părinților mei. Eu încă nu aveam povestea mea întreagă, căci după David urmase Petru, şi după Petru, George...

Continuu să-l caut, în fiecare băiat care-mi vorbeşte despre dragoste, pe Ayan, băiețelul de care, totuşi, cred că m-am îndrăgostit prima oară şi de care mi-a fost dor până am crescut mare. Nu-l găsesc nicăieri, nu locuieşte în niciunul dintre băieții care-mi spun că-s frumoasă. Niciunul nu m-a privit vreodată cum au făcut-o ochii aceia negri şi niciunul nu mi-a dat vreodată exact ce am avut nevoie, cum a făcut copilul acela dulce şi frumos, cu lemnele şi pietrele lui. Acum probabil că e un băiat mare, aflat şi el la prima dragoste, care are undeva, în albumul de poze din copilărie, o fotografie cu o fetiță aşezată în genunchi, în curtea căsuței rotunde făcute din lemne bătute în nisip cu o piatră, într-un

asfințit. Poate că mai are şi acum cubul acela de lemn pe care i l-am dăruit... Poate că mai are privirea aceea şi n-a găsit încă fata căreia să i-o dăruiască....

I-am mărturisit mamei că voi scrie un roman despre ce-ar fi urmat între mine şi Ayan, dacă ne-am mai fi întâlnit de-atunci. Era atât de încântată de hotărârea mea, încât mi-a făcut o cutie mare, pe care a scris „Prima Carte a Runei", şi m-a învățat să pun acolo toate ideile care-mi trec prin minte, toate notițele şi detaliile care m-ar putea ajuta să mă organizez. Ba chiar a pus acolo un prim element care să mă inspire - foaia A4 pe care o şterpelise de pe biroul tatei în urmă cu mulți ani şi pe care scria ..Luna" în zeci de feluri: „Uite, asta e iubire. E un detaliu, dar de la el poți pleca oricât de departe...". Tata mi-a spus că trebuie neapărat să-l fac şi pe el personaj în poveste, că doar el zbura cu zmeul pe apă şi zmeii, nu-i aşa, sunt importanți în orice poveste! Bine, poate că tata nu m-a luat chiar în serios, dar mi-a promis că o să mergem pe plaja aceea în fiecare vară, până apare Ayan. Eu l-am luat în serios.

O să scriu cartea şi o să amestec detaliile. Un scriitor are voie să „fure" amănunte din viețile altora şi să le strecoare şi pe cele din viața lui, aşa cum are dreptul să inventeze tot, dacă vrea şi poate. într-un roman adevărat de dragoste, cred că nici nu contează cum se numesc personajele, cu ce se ocupă şi ce vârste au, cum n-ar trebui să conteze nici în viață... Mi se pare vital sentimentul cu care spui povestea, fiorii pe care-i dăruieşti cititorului, cercul în care închizi personajele, chiar dacă le clădeşti pe nisip... A iubi e un fel de a face proză - spunea unul dintre autorii pe care i-am citit de curând - în ambele situații te strădu-ieşti să construieşti o poveste. Eu vreau să le fac pe amândouă, în acelaşi timp al vieții mele, şi să iau din viață fragmente pentru poveste, iar când nu am ce să mai adaug, să procedez invers şi să dau frâu liber iluziilor. Exact ca în viață. Exact ca în iubire...

Decizia mea de a scrie romane de dragoste a venit nu numai pentru că mama şi tata sunt cea mai credibilă sursă de inspirație şi nici pentru că povestea mea cu Ayan îmi stă în vârful degetelor, s-o scriu dintr-o suflare, ci şi pentru că, din pricina unui accident absurd pe trecerea de pietoni, de anul trecut stau într-un scaun cu rotile care mă ține în loc, iar eu vreau atât de tare să merg înainte... Pot să păşesc doar pe cuvinte, aşa că mă voi apuca să le înşir şi să-mi fac din ele drum.

Mama mi-a spus că cel mai departe ajungi cu sufletul şi cu mintea, nu cu picioarele, iar eu vreau să călătoresc departe, până la povestea mea de iubire. Atât.

Cine mă poate împiedica să scriu, de pildă, despre iubirea tulburătoare dintre un cerc şi un cub, care visau să renunțe la perfecțiune şi să se transforme, de dragul de a fi împreună, într-un banal triunghi?... Matematic, ştiu, e imposibil. Scriitorul însă, exact ca iubirea, poate face totul posibil, dacă are

îndrăzneala de a stabili regulile lui, cu care, eventual, să fie de acord măcar încă un om...

Mulțumiri

Acest volum există pentru că nişte oameni buni mi-au întins o mână de ajutor. Le-o întind şi eu pe-a mea, oricând, şi-i strâng tare în brațe:

Horațiu Mălăele

Roxana Voloşeniuc - redactor-şef *Elle* Mihaela Spineanu - redactor-şef adjunct *Elle* Marius Tucă - director *Jurnalul Național* Gabriela Antoniu - redactor *Jurnalul Național* Oana Boca - director de imagine Polirom Emanuela Stoleriu - redactor-şef Polirom Radu Căpraru - tehnoredactor Polirom

111

Cuprins

Cui..... 17
Dragă Mihaela (Cristian Lupşa) 21
Dragă Cristian 37
Nişte răspunsuri.....41
Cum iubesc bărbaţii.....59
3 zile. Studiu despre tine.....65
Mic tratat de dor.....77
Amor de dor amar.....83
Grădina sexologică.....105
My fair (lady?!?).....111
Femeia cu ochii umflaţi de plâns.....117
Lumea interzisă.....121
Tango.....133
Tu ce mai faci?.....139
Vrei să fii soţul meu?.....145
Noaptea regilor. Luni.....151
Când dragostea.....159
Mă revolt cu delicateţe.....167
Lecţia despre zmeu.....175
Sunt 5. Toate ale tale.....177
Despre alta.....185
Drum înfundat.....191
Vara femeilor deştepte.....197
Luliberină.....205
Pitch-u\ vieţii mele.....217
Sora Micului Prinţ.....225
Search.....229
Mulţumiri.....285

www.polirom.ro

Coperta: Radu Răileanu Tehnoredactor: Radu Căpraru

Bun de tipar: noiembrie 2009. Apărut: 2009 Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 P.O. BOX 266 700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11; (0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37 P.O. BOX l-728, 030174 Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

5tr. Bucium nr. 34 laşi *gJf^K* tel.:0232/211225 fax:0232/2112S2 **PHIJ^T** offtce@printmulticolor.ro **multicolor** www.printmulticolor.ro **SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE**